

ROBERT A. MONROE

CESTY MIMO TĚLO

<http://forum.astralni-cestovani.org>

Předmluva

Od chvíle, kdy jsem dokončil rukopis této knihy, se toho stalo mnoho -ve světě i v mém osobním životě.

Veřejně se přihlásit ke značně podezřelé skupině lidí označovaných jako jasnovidci, média, podivíni, nebo obecněji senzibilové byla pro mě přinejmenším zajímavá zkušenost. Vydání této knihy zcela jednoznačně odhalilo mé mimikry rozumně ortodoxního obchodníka a podnikatele.

Některé z výsledků tohoto působení byly naprosto neočekávané a některé mé obavy se ukázaly jako zcela nepodložené. Například samotný fakt, že jsem byl (a stále ještě jsem) nepřehlédnutelně zakořeněný a aktivní v materiálním světě obchodu, značně napomohl serióznímu přijetí materiálů shromážděných v této knize.

Další aspekt: Dnes již vím, že jsem měl více důvěřovat obchodnickému způsobu myšlení, tak jak ho znám já. Vždycky jsem věděl, že obchod a průmysl uznává „hodnoty“, aniž by se příliš zajímal o jejich původ. Když to funguje, tak to použivej. Přesto jsem se velmi obával reakcí vedení korporace, jejímž jsem byl prezidentem, na vydání této knihy. (Kdo by chtěl, aby taková podivná osoba řídila jeho multimilionový podnik?) Na první schůzi správní rady po vydání mé knihy ve Fort Lauderdale na Floridě se o ní nikdo nezmínil, ani já ne. Když jsme však později pluli po kanálu na palubě předsedovy jachty, cestou na večeři do klubu, vynořila se z podpalubí předsedova žena s výtiskem mé knihy v ruce.

„Bobe, podepsal by ses mi?“ zeptala se. Vyhověl jsem jí, cítil jsem se však velice nesvůj a byl jsem velmi překvapen. Neměl jsem být překvapen.

„Moc zajímavé,“ zavolal na mě předseda přes rameno od kormidla své jachty, se kterou právě zajížděl do klubového doku. „Moje žena je opravdový senzibil. Nikdy nedělám žádná závažná obchodní rozhodnutí, aniž ji předtím požádám o výklad. Funguje to.“

Nemusím asi říkat, že mě nevyzvali, abych odstoupil z funkce. Vlastně jsem nepozoroval žádné, nebo téměř žádné negativní účinky,

keré by mělo veřejně odhalení na mé obchodní vztahy. Naopak, zcela neočekávaně se mi otevřely četné nové cesty. Kdo by se odvažoval předvídat, že budu o zážitcích z cest mimo tělo přednášet na tak vznešené a konzervativní půdě, jako je Smithsonian Institution! A ono se to opravdu stalo.

Další špatný odhad, nebo to tak alespoň vypadá: říkalo se, že *Cesty* je kniha, která předběhla svou dobu, že vážný zájem o materiály shromážděné v knize v knize shromážděné se teprve začíná vynořovat. Možná to byla pravda, ale co vyvolalo tak rozsáhlé změny v pouhých čtyřech letech? Myslím, že zde je namístě otázka o vejci a slepici, že kniha byla součástí spouštěcího procesu, který teď pokračuje řetězovou reakcí. Tento proces jednoduše oznamuje: můžeme mít podivné zážitky a uvažovat vážně o zkušenostech a dějích, které přesahují schopnosti naší současné vědy, pokud jde o jejich měření a opakování. Můžeme považovat tyto zážitky za přirozené. Posmrtná existence je jedním z nich.

V době publikování této knihy jsem dospěl ještě k jednomu rozhodnutí: že má vědomá mysl, nebo mé vědomé já nemá dostatek zkušeností a/nebo výcviku, abych mohl beze zbytku kontrolovat tento ne-fyzický výzkum v celé jeho šíři. Toto rozhodnutí bylo zpočátku důsledkem nudy a netrpělivosti při „tady a tam a zpátky“ pokusech v našem fyzickém světě. Koho by bavilo opakovaně trávit hodiny příprav oblékáním (popisovat nástroje, připravovat pečlivě čas oddělení), jen aby přešel z ložnice do kuchyně (z Virginie do Kalifornie nebo Kansasu)? A za druhé - mnohá vysvětlení se udála daleko za hranicemi mého vědomého pochopení a kontroly, z čehož se dá usuzovat, že mé fyzické, vědomé „já“ má velice omezené představy o tom, kam jít a co tam dělat.

Proto jsem učinil důležité rozhodnutí. Ve většině případů jsem vědomě připravil stav mimo tělo a potom jsem předal řízení svému *totálnímu já* (duši?). Moje současné vědomí se potom jen jakoby vydalo na výlet jako součást celku. Výsledkem byly zážitky: extatické, poučné, objasňující, matoucí, posvátnou bázeň vzbuzující, vyvolávající pokoru, uklidňující - byly to zážitky a výzkumy daleko za mými možnostmi chápání, většina z nich byla jasným výukovým programem, který vstřebávám kousek po kousku. Problém, jak ho

vnímám já, je prostý. Nakonec bude potřeba kvantový skok ve vědomí, aby bylo možno zredukovat tyto materiály na praktickou úroveň, kde budou moci být konkrétně využity.

Co to znamená? Uskuteční se tato obrovská změna vědomí ještě za našeho fyzického života? Nebo snad později, v jiné realitě? Kdo jsou naši instruktoři, pomocníci?

Kousek po kousku začínáme nacházet odpovědi na tyto otázky ve výzkumu uskutečňovaném v našem institutu. Ano, podařilo se zformovat výzkumný institut, který zahájil svou aktivní činnost v roce 1972.

Naše práce přitahuje zájem a spolupráci lékařů, psychologů, biochemiků, inženýrů, učitelů, psychiatrů, vrcholových manažerů, statistiků a dalších odborníků, z nichž mnozí pracují v naší konzultační skupině. Do dnešního dne jsme dostali přes jedenáct tisíc dopisů a z mnoha z nich bylo cítit velkou úlevu. Dnes je o tomto tajemství možné mluvit, aniž bychom museli pochybovat o svém duševním zdraví. Tím tato kniha slouží svému primárnímu účelu.

Na našem výzkumu a experimentálním tréninkovém programu se do dnešní doby podílelo přes sedm set osob. Náš první výzkumný tým měl šest členů. Dalších padesát zájemců čeká, až se uvolní místo, a jejich počet vzrůstá den ode dne. Doufáme, že se nám brzy podaří rozšířit naši činnost co se týče prostor, vybavení i personálu, abychom mohli uspokojit tento převis poptávky i její očekávaný nárůst.

A zatím náš výzkumný šestičlenný tým přináší informace rychleji, než je dokážeme zpracovat, a také přináší mnohem rozmanitější informace, než bych kdy mohl shromáždit já sám. Informace, které jsme již roztřídili, jsou ohromující svou důležitostí. Skutečnost, že se shodovaly informace od šesti různých výzkumníků, kteří - vyjma společných operací - neznali zkušenosti ostatních, působila ohromujícím dojmem na všechny, kteří naše materiály zkoumali. Detaily budou popsány v další knize, jejíž vydání se připravuje.

Stalo se toho hodně za ty čtyři roky. To jen posiluje koncept akcelerované změny v práci - zejména v oblasti lidských potřeb.

V přípravě na nové vydání jsem tuto knihu pečlivě revidoval. Jsem rád, že mohu prohlásit, že jsem nemusel měnit nic, co by ve světle nových výzkumů ztratilo svou platnost. Základy jsou stále stejné. Z

pohledu mé experimentální úrovně té doby jsou stále přesné. Jednu věc víme jistě: to, že čtete tato slova levou polovinou svého mozku, působí jako první filtrační stupeň.

Robert A. Monroe
Afton, Virginie 1977

Zajímáte-li se o činnost Institutu nebo máte-li zkušenosti se spontánními cestami mimo tělo, napište:

Monroe Institute of Applied science
P. O. Box 57
Afton, Virginia 22920, USA

Úvod

V naší společnosti orientované na činnost je člověk, který se uloží ke spánku, jaksi mimo. Leží v posteli šest až osm hodin v klidu, takže se nijak „nechová“, „nemyslí produktivně“ ani nedělá nic „důležitého“. Všichni víme, že lidé mají sny, ale své děti vychováváme k tomu, aby braly sny a další zážitky, které se objevují během spánku, jako nevýznamné, *neskutečné* způsobem, jakým jsou skutečné události denní. Většina lidí své sny prostě zapomene, a i když si je občas pamatuje, považuje je za pouhé zvláštnosti, podivnosti.

Psychologové a psychiatři často považují sny svých pacientů za užitečný klíč k poruchám jejich osobností, ale ani v těchto případech nejsou sny a další noční zážitky považovány v žádném směru za *skutečné* události, ale pouze za jakýsi systém zpracovávání dat ve vnitřním lidském počítači.

Existují i některé důležité výjimky, ale pro naprostou většinu lidí dnešní společnosti nejsou sny ničím, čím by se seriózní lidé měli zabývat.

Co si tedy máme myslet o někom, kdo myslí jinak než výše zmíněná většina a kdo tvrdí, že během spánku nebo jiné formy nevědomí zažívá zkušenosti, které jsou nejen úchvatné, ale které cítí jako *skutečné*?

Řekněme, že tento člověk tvrdí, že měl předchozí noc zážitek, při kterém létal vzduchem nad velkým městem, ve kterém brzy poznal New York. Dále takový člověk tvrdí, že tento „sen“ nebyl jen intenzivně živý, ale že *v tu chvíli* věděl, že to není sen, že opravdu letí nad New Yorkem. A toto přesvědčení, že *opravdu* v tu chvíli nad New Yorkem letěl, mu vydrží celý život, jakkoli mu budeme vysvětlovat, že spící člověk nemůže sám od sebe létat vzduchem nad New Yorkem ani nad žádným jiným městem.

Člověka, který takové věci tvrdí, budeme pravděpodobně ignorovat, nebo mu slušně (nebo méně slušně) naznačíme, že se mu to trochu motá v hlavě, že je blázen, a doporučíme mu návštěvu psychiatra. Pokud trvá na tom, že jeho zážitek byl skutečný, a zvláště

když má další podobné zkušenosti, možná ho s nejlepšími úmysly necháme zavřít do blázince.

Náš „cestovatel“, pokud není úplně hloupý, se pak velmi rychle naučí o těchto věcech nemluvit. Jediný problém je, jak jsem zjistil rozhovory s mnoha takovými lidmi, že se i on sám začne brzy strachovat, jestli se nezbláznil.

Pro účely této disputace si vybereme „cestovatele“ ještě podivnějšího. Předpokládejme, že při popisu svého zážitku pokračuje tvrzením, že poté, co letěl nad New Yorkem, zalétl do vašeho bytu. Tam viděl vás a dva jemu neznámé lidi v rozhovoru. Ty dva neznámé lidi detailně popíše a zmíní se i o tématu diskuse probíhající ve chvíli, kdy vás navštívil.

Předpokládejme, že má pravdu. Ve chvíli, kdy prožíval tuto zkušenost, jste opravdu vedli rozhovor na téma, které zmínil, se dvěma lidmi, kteří odpovídají jeho popisu. Co si o tom máme myslet teď?

Obvyklá reakce na hypotetickou situaci tohoto typu je, že je to velmi zajímavé, ale protože dobře víme, že se něco takového stát nemůže, nemusíme se vážněji zajímat o to, co by to případně mohlo znamenat. Nebo se můžeme uklidnit přivoláním slova „náhoda“. Úžasné slovo, „náhoda“, dokáže člověku skvěle vrátit duševní klid.

Jenže pokud jde o náš duševní klid, existují bohužel tisíce úplně stejných případů, hlášených normálními lidmi. Nemluvíme tu o čistě hypotetické situaci.

Pro tyto události byly použity názvy jako cestovní jasnovidnost, astrální cestování, nebo - poněkud vědecktější výraz - mimotělní zkušenosti (out-of-the-body experiences, OOB). Formálně můžeme OOB definovat jako událost, při níž její účastník (1) zřejmě vnímá část prostředí, kterou nemůže v žádném případě vnímat z místa, kde se jeho fyzické tělo v tu dobu nachází; a (2) on *v té chvíli* ví, že nesní ani nefantazíruje. Účastník této události je v té době plně při vědomí a i když sám sobě říká, že se to přece nemůže dít, cítí, že jsou přítomny jeho normální kritické schopnosti a že tedy nesní. Navíc se po probuzení nerozhodne, že to byl všechno jen sen. Jak tedy máme tomuto podivnému fenoménu rozumět?

Pokud budeme hledat informace o OOBÉ ve vědeckých pramenech, nenajdeme prakticky žádné. Vědci prostě nevěnovali tomuto jevu žádnou pozornost. Situace je velmi podobná v oblasti vědecké literatury zabývající se mimosmyslovým vnímáním (extrasensory perception, ESP). Fenomény jako telepatie, jasnovidectví, jasnozřivost a psychokineze jsou v termínech dnešního světového názoru „nemožné“. Protože se stát nemohou, vědci se neobtěžují důkazy, že se stávají; a protože nemají důkazy, posiluje se jejich víra v nemožnost existence těchto fenoménů. Tento způsob kruhového odůvodňování pohodlného názorového systému se netýká jen vědců, ale je jedním z důvodů, proč se tak málo vědeckého výzkumu věnuje OOBÉ a ESP (extra sensory perception - mimosmyslové vnímání).

Přesto, že chybí „důvěryhodná“ vědecká data, existuje množství jednoznačných závěrů, které si může každý vyvodit z dostupných materiálů.

Za prvé, OOBÉ představují obecnou lidskou zkušenost. Nikoli v tom smyslu, že by se stávaly velkému počtu lidí, ale v tom smyslu, že se děly v průběhu celé zaznamenané historie lidstva a že jsou mezi nimi nápadné podobnosti, ačkoli se staly lidem pocházejícím z extrémně rozdílných kulturních prostředí. Můžeme najít záznam o OOBÉ od ženy v domácnosti žijící v Kansasu, který velice připomíná popis OOBÉ ze starého Egypta nebo nějakého orientálního zdroje.

Za druhé, OOBÉ je většinou zkušenost, kterou zažijeme jednou za život a která se přihodí zdánlivě „náhodou“. Někdy se přihodí v průběhu nemoci, zvláště je-li to nemoc téměř smrtelná. Nebo v období obrovského emočního stresu. Většinou se to však stane ve spánku, aniž bychom tušili proč a jak. V některých velice vzácných případech se může stát, že se tato zkušenost přihodí na základě vědomého usilování.

Za třetí, OOBÉ je většinou jednou z nejintenzivnějších zkušeností lidského života a má za následek radikální změnu názorů. Většinou je to vyjádřeno slovy jako: „Již *nevěřím* na život po smrti a na nesmrtelnou duši, já *vím*, že přežiji svou smrt.“ Člověk cítí, že přímo zakusil, jaké to je být naživu a při vědomí bez svého fyzického těla, a proto ví, že má jakousi duši, která přežije smrt jeho fyzického těla.

Toto přesvědčení nenásleduje logicky po OOBĚ, protože i když připustíme, že OOBĚ je víc než jen pozoruhodný sen nebo halucinace, víme také, že se udál v době, kdy naše fyzické tělo bylo živé a normálně fungovalo, z čehož by se dalo usuzovat, že OOBĚ může záviset na našem fyzickém těle. Tento argument však nikterak nepůsobí na ty, kteří OOBĚ zažili. Takže bez ohledu na to, jak nahlížíme na „skutečnost“ OOBĚ, je jasné, že je to zkušenost, která si zaslouží hlubší psychologický výzkum. Jsem si jist, že naše představa o existenci duše je výsledkem dřívějších zkušeností lidí s OOBĚ. Když uvážíme, jak důležitá je idea duše pro většinu náboženství a jak důležité je náboženství v životě lidském, je neuvěřitelné, že se vědcům tak dlouho a tak jednoduše dařilo zametat tento problém pod koberec.

Za čtvrté, pro ty, kteří to zažili, je OOBĚ zkušenost extrémně radostná. Zhruba bych to odhadl tak, že asi 90-95% lidí, kteří zažili OOBĚ, je velice rádo, že tuto zkušenost mají a považují ji za zkušenost radostnou, zatímco asi 5% lidí je velmi vyděšených, protože jediný způsob, jakým jsou schopni tuto zkušenost při jejím prožívání interpretovat, je, že umírají. Pozdější reakce na prožitek OOBĚ však přesto může být velice negativní a to ve chvíli, kdy se ho člověk snaží vysvětlit. Téměř po každé přednášce na toto téma za mnou někdo přijde a děkuje mi, že jsem o tom promluvil. Tito lidé tento zážitek již také kdysi zakusili, neumí si ho vysvětlit, a obávají se proto o své duševní zdraví.

Za páté, v některých případech je při OOBĚ popis situace na vzdáleném místě nejen správný, ale také mnohem přesnější, než by odpovídalo náhodě. Nikoli ve většině případů, ale v některých ano. Abychom to mohli vysvětlit, musíme buď připustit, že „halucinogenní“ zkušenost OOBĚ se zde zkombinovala s mimosmyslovým vnímáním, nebo že v jistém smyslu dotčená osoba byla opravdu „tam“. OOBĚ se pak stane opravdu velmi reálným zážitkem.

Skutečnost, že většina našich informací o OOBĚ pochází z událostí, které se přihodí jen jednou za život, nám přináší dvě velké nevýhody. Ta první je, že většina lidí se do tohoto stavu není schopna dostat na přání, za pomoci své vůle, čímž je vyloučena možnost studovat je v přísných laboratorních podmínkách. Druhá velká

nevýhoda spočívá v tom, že když je člověk náhle na krátkou dobu vržen do úplně nového prostředí, nebývá z něj většinou zvláště dobrý pozorovatel. Je příliš vyvedený z míry a má dost práce s tím, aby se s touto podivnou situací sám nějak vyrovnal. Proto zprávy od lidí, jimž se OOBÉ přihodí jen jednou za život, bývají velmi obecné a nepřesné. Při výzkumu OOBÉ by bylo velice výhodné získat zkušené „cestovatele“, kteří jsou schopni se do tohoto stavu dostat pomocí vlastní vůle a kteří by byli zároveň dobrými reportéry.

Kniha, kterou se chystáte číst, je velmi neobvyklá. Je to souhrn přímých zpráv o stovkách OOBÉ, sepsaných osobou, která - jak věřím - je dobrým reportérem. Nic podobného nebylo publikováno po mnoho let.

Robert A. Monroe je úspěšný obchodník, jemuž se před více než deseti lety zcela nečekaně začaly v životě objevovat OOBÉ. Protože pochází z akademické rodiny a má více než průměrný intelektuální trénink, uvědomil si, že tyto zážitky jsou velmi neobvyklé, a začal si je hned od začátku systematicky zapisovat. O samotných OOBÉ se zde nebudu více zmiňovat, jejich popis v knize je natolik fascinující a výstižný, že to není třeba. Místo toho bych se rád věnoval vlastnostem, které z Roberta Monroea dělají dobrého reportéra a které v mých očích dodávají popisovaným událostem důvěryhodnost.

U většiny lidí, kteří zažili nějakou převratnou událost, zvláště pokud je důležitá z náboženského hlediska, se podrobným dotazováním přijde na to, že jejich původní popis situace neodpovídá tomu, co se skutečně stalo, ale spíše tomu, co si mysleli, že to znamená. Jako příklad předpokládejme, že určitému člověku se skutečně stalo, že uprostřed noci náhle plul ve vzduchu nad svým tělem. Ještě se nevzpamatoval z překvapení, když zahlédl nezřetelnou stínovou postavu na druhém konci místnosti a potom kruh modrého světla vznášející se kolem této postavy zleva doprava. Potom náš člověk ztratil vědomí a probudil se zpět ve svém těle. Dobrý reportér prostě popíše tuto scénu tak, jak je. Mnozí lidé však v nej-lepší víře řeknou něco jako: „Má nesmrtelná duše byla minulé noci boží milostí vyzdvižena z hrobky mého těla a objevil se anděl. Jako projev boží přízně mi anděl ukázal symbol celistvosti.“

Často jsem se setkal s takto velikým zkreslením, když jsem měl možnost vyptávat se lidí na to, co přesně zažili, ale většina publikovaných zpráv o OOBĚ podobným dotazováním neprošla. Tvrzení, že OOBĚ způsobil Bůh, že stínová figura byla anděl a že modrý kruh byl symbolem celistvosti, jsou pouze *interpretaci*, nikoli *zkušeností* samotnou. Většina lidí si ani neuvědomuje, jak moc jejich mysl všechno automaticky interpretuje. Domnívají se, že vidí věci tak, jak jsou.

Mezi několika málo lidmi, kteří píší o opakovaných OOBĚ je Robert Monroe výjimečný tím, že si uvědomuje, jak moc se jeho mysl pokouší jeho zkušenosti analyzovat a vysvětlovat, aby si je mohla zařadit do známých schémat. Jeho zprávy jsou velice cenné, protože si dává záležet na tom, aby své zážitky opravdu popisoval „tak, jak se staly“.

Původní série laboratorních výzkumů, které se nám podařilo uskutečnit, proběhla během několika měsíců mezi zářím 1965 a srpnem 1966, kdy jsem měl možnost využívat zařízení elektroencefalografické laboratoře lékařské fakulty Virginské university.

Osmkrát se pan Monroe pokusil dostat do stavu OOBĚ, zatímco byl připojen k nejrůznějším přístrojům, které měřily jeho fyziologické funkce. Také jsme ho požádali, aby se v průběhu experimentu pokusil přesunout do přilehlé místnosti, pozoroval činnost techniků monitorujících přístroje a zkusil přečíst pětimístné číslo, které bylo umístěno na polici přes dva metry vysoko nad zemí. Během experimentu jsme panu Monroeovi měřili mozkovou aktivitu (elektroencefalogram), pohyby očí a srdeční tep (elektrokardiogram).

Laboratoř nebyla bohužel pro delší ležení příliš pohodlná, nebyla tam ani postel, a tak jsme donesli alespoň vojenské polní lůžko. Jedno z přístrojových napojení k měření mozkových vln bylo ve formě svorky. Svorka se připínala na ucho, které dráždila, a ztěžovala tak nezbytné uvolnění.

Prvních sedm nocí, kdy se pan Monroe pokusil dostat do stavu OOBĚ, nebylo úspěšných. Osmou noc zažil OOBĚ dvakrát velice krátce. Tyto zkušenosti jsou detailně popsány v knize v kapitole 4 jeho vlastními slovy. Při prvním OOBĚ mluvil s neznámými lidmi na

neznámém místě, takže nebylo možné ověřit, jestli se jednalo o „fantazii“, nebo o vnímání skutečné situace, která se udála někde jinde. Pan Monroe popisoval, že při druhém OOBÉ nemohl dost dobře řídit svůj pohyb, a nemohl tedy ověřit kontrolní číslo umístěné ve vedlejší místnosti. Správně však popsal, že laborantka nebyla v místnosti a že byla s nějakým mužem (později se zjistilo, že to byl její manžel) na chodbě. Jako parapsycholog nemůžu tvrdit, že toto „dokazuje“, že pan Monroe opravdu věděl, co se dělo vedle v místnosti: je velmi těžké odhadnout pravděpodobnost takovéto situace. Přesto jsem považoval tento výsledek za velmi povzbudivý, především vzhledem k tomu, že se jednalo o jeden z prvních pokusů, jak přenést výzkum těchto neobvyklých jevů do laboratoře.

Další příležitost pracovat v laboratoři s panem Monroem se mi naskytla v létě 1968, kdy mě pan Monroe přijel navštívit do Kalifornie. Měli jsme možnost provést dva laboratorní pokusy za mnohem příjemnějších podmínek: měli jsme k dispozici normální postel namísto vojenského polního lůžka a k měření mozkových vln jsme používali jiný typ elektrod, které nebyly fyzicky nepohodlné. Za těchto podmínek se panu Monroeovi podařilo dvakrát „vyprodukovat“ OOBÉ.

Pan Monroe se probudil téměř okamžitě poté, co jeho první OOBÉ skončil, a odhadl délku tohoto zážitku na šest až osm vteřin. Záznam mozkových vln těsně před probuzením ukazoval obraz fáze 1, s možným jedním rychlým pohybem očí. Vysoký krevní tlak zaznamenal náhlý pokles, osm vteřin zůstal nízko a pak se náhle vrátil do normálu.

Co se týče zážitků pana Monroea (viz popis jeho techniky v kapitole 4), popisoval, že se „vyvalil“ ze svého těla a zjistil, že se nachází na chodbě oddělující jeho laboratoř od vedlejší místnosti, po několika vteřinách pocítil potřebu vrátit se do svého těla, protože měl potíže s dýcháním. Asistentka Joan Crawfordová a já jsme pana Monroea po celou dobu experimentu sledovali na televizní obrazovce a viděli jsme, že pohnul rukou směrem od svého krku těsně předtím, než se vzbudil a podal hlášení.

Pan Monroe se ještě jednou pokusil navodit stav OOBÉ, který by poskytl důkazy o mimosmyslovém vnímání, chtěl se dostat do vedlejší

místnosti, prohlédnout si ji a přečíst kontrolní číslo, umístěné vysoko na polici. Obraz jeho mozkových vln ukazoval pouze na lehký spánek, a tak jsem mu po třičtvrtě hodině zavolal vysílačkou, abych mu připomněl, že jsme od něj chtěli, aby se pokusil vyvolat OOBÉ. O chvíli později nám hlásil, že prožil OOBÉ. Nebyl prý si jist svou orientací, a tak se vydal po drátech, o kterých byl přesvědčen, že vedou do vedlejší místnosti, kde se zaznamenávaly výsledky experimentu, ale místo toho se ocitl v neznámém prostředí, o kterém si nepamatoval, že by tam kdy předtím byl. Usoudil, že je beznadějně dezorientován, a rozhodl se vrátit se zpět do svého těla. Popis prostředí, ve kterém se pan Monroe ocitl, přesně odpovídal zastřešenému dvoru, ve kterém by se zaručeně ocitl, pokud by se vydal na opačnou stranu, než měl v úmyslu. Vzhledem k tomu, že si nemůžeme být absolutně jisti tím, že pan Monroe tento dvůr neviděl již dříve, když mě téhož dne navštívil v mé kanceláři, nemůžeme zážitek sám o sobě považovat za důkaz paranormální části OOBÉ.

Co se týče fyziologických změn, ukázaly přístroje opět fázi 1 s pouhými dvěma rychlými pohyby očí během celého experimentu. V tomto případě nedošlo k žádnému náhlému poklesu krevního tlaku.

Zkušenosti pana Monroea, zkušenosti uznávaných mystiků v historii lidstva i všechny informace o ESP ukazují, že náš současný fyzický náhled na život je velmi omezený, že dimenze reality jsou mnohem širší než naše současné pojetí. Já i mnozí další výzkumníci se snažíme přimět tyto jevy, aby se „chovaly přijatelně“, bohužel se nám to nedaří tak, jak bychom si představovali. Dovolte, abych uvedl dva příklady „experimentů“ s panem Monroem, které byly pro mne osobně velmi působivé, ale které jen těžko můžeme hodnotit obvyklými vědeckými postupy.

Krátce poté, co jsme dokončili první sérii našich laboratorních pokusů, jsem se odstěhoval na západní pobřeží, do Kalifornie. O několik měsíců později jsme se se ženou rozhodli udělat experiment. Chtěli jsme se jednou večer půl hodiny intenzivně soustředit na to, aby se pan Monroe v rámci OOBÉ přenesl do našeho nového příbytku. Kdyby se mu potom podařilo popsat náš dům, získali bychom přesvědčivé důkazy o parapsychologických aspektech OOBÉ. To odpoledne jsem panu Monroevovi zatelefonoval a řekl jsem mu, že se

ho v blíže neurčený čas následujícího večera pokusíme s manželkou navigovat přes celou zemi do našeho nového domu. Žádné další detaily jsem mu neposkytl.

Toho večera jsem náhodně vybral časový úsek, kdy jsem byl přesvědčen, že pan Monroe již zcela jistě spí. Bylo to ve 23 hodin kalifornského času, což odpovídá druhé hodině ranní na východním pobřeží. V jedenáct hodin večer jsme se se ženou začali soustřeďovat. Ve 23:05 nás vyrušilo zvonění telefonu. Telefon jsme nezvedli, ale snažili jsme se pokračovat v soustředění až do 23:30. Následujícího rána jsem zatelefonoval panu Monroeovi, řekl jsem mu, že výsledky jsou povzbudivé, a požádal jsem ho, aby sepsal nezávislou zprávu o své zkušenosti, kterou bychom později mohli srovnat s našimi záznamy.

Ten večer, kdy jsme se pokoušeli uskutečnit náš experiment, měl pan Monroe následující zážitek, který cituji z jeho dopisu: „Večer proběhl v klidu, bez jakýchkoli neobvyklých příhod. V 1:40 jsem se konečně odebral do postele. Ležel jsem v severo-jívní pozici, v posteli se mnou byla naše kočka. Dlouhou dobu jsem se pokoušel zklidnit mysl a potom jsem pocítil teplo, které se mi rozlévalo po těle, aniž bych jakkoli ztrácel vědomí, žádný předspánkový stav. Téměř v zápětí jsem cítil, že mě něco (nebo někdo) houpe ze strany na stranu a potom mě tahá za nohy! (Slyšel jsem, jak kočka zanařikala.) Ihned jsem poznal, že to má něco společného s Charlieho pokusem, cítil jsem naprostou důvěru a nikoli obvyklou obezřetnost (spojenou s cizími lidmi či bytostmi). Tahání za nohy pokračovalo a mně se konečně podařilo uvolnit jednu ruku svého druhého těla; zvedl jsem ji do vzduchu a šátral v okolní tmě. Po chvíli tahání přestalo, nějaká ruka mě chytla za zápěstí, napřed jemně a potom velmi pevně a lehce mě vytáhla z mého fyzického těla. Stále s důvěrou, mírně vzrušený, jsem vyjádřil přání navštívit Charlieho, jestli mě (to) tam chce odvést. Dostal jsem kladnou odpověď (ve které však nebylo nic osobního, bylo to takové úřední). Ruka mě držela velmi pevně za zápěstí, cítil jsem ještě část paže, která k ní patřila (mírně chlupatá, svalnatě mužská). Ale kdo k té paži patřil, to jsem již „neviděl“. Také jsem jednou zaslechl, jak někdo volá mé jméno.

„Potom jsme se začali pohybovat, měl jsem známý pocit, jak něco jako vzduch proudí kolem mého těla. Po krátké cestě (vypadalo to tak na pět vteřin) jsme zastavili a ruka uvolnila sevření. Bylo tam naprosté ticho a tma. Potom jsem se snesl dolů, asi do nějaké místnosti..."

Zde končím citát z dopisu pana Monroea, dodám jen, že když se vrátil z výletu, vstal z postele a zatelefonoval mi. Bylo to ve 2:05 jeho času. Tento čas tedy velmi přesně odpovídá době, kdy jsme já a moje žena začali se soustředěním: škubnutí, které se ho pokoušelo vytáhnout z jeho fyzického těla, ucítil pan Monroe přibližně během jedné minuty poté, co jsme se soustředěním začali. Naopak jeho popis našeho domu a toho, co jsme já a moje žena dělali, vůbec nebyl dobrý: „viděl" v pokoji příliš mnoho lidí, „viděl" mě dělat věci, které jsem nedělal, a jeho popis samotného pokoje byl velmi vágní.

Co si o tom myslím? Je to přesně ten frustrující případ, s jakými se parapsychologové setkávají při práci s fenomény, které se dají jen velmi málo kontrolovat. Není to dost průkazné na to, abychom mohli tvrdit, že to byl jednoznačně paranormální jev, ale těžko to můžeme odbýt tím, že se nic nestalo. Bylo by pohodlné zůstat věrný našemu selskému rozumu a jeho předpokladu, že fyzický svět je takový, jaký ho vidíme, a že člověk (a jeho smyslové orgány) je prostě na nějakém místě, které je schopen vnímat, nebo ne. Některé OOBÉ popisované v literatuře do tohoto názoru pasují, zatímco jiné zprávy obsahují znepokojivou směs odpovídajících pozorování fyzické situace s „vnímáním" věcí, které tam nebyly nebo se nestaly (nám, běžným pozorovatelům). Pan Monroe v této knize popisuje mnoho podobných případů, zvláště takových, kdy „komunikoval" s lidmi během svého OOBÉ, ale oni si to nepamatovali.

Další matoucí „experiment" se přihodil na podzim roku 1970, když jsme krátce navštívili pana Monroea ve Virginii cestou na konferenci ve Washingtonu. Zůstali jsme u něho přes noc a já ho požádal, aby v případě, že bude mít tuto noc OOBÉ, přišel do mé ložnice a pokusil se mě vytáhnout z mého fyzického těla, abych to také mohl zažít. Když jsem svou žádost formuloval, uvědomoval jsem si, že to dělám s pocity poněkud ambivalentními: chtěl jsem, aby pan Monroe uspěl, ale nějaká část ve mně si to nepřála. O tom více později.

To ráno, někdy po svítání (spal jsem neklidně a světlo mě budilo), jsem snil; vtom jsem si začal nejasně uvědomovat, že mě měl pan Monroe zkusit vytáhnout z těla. Částečně jsem se probral k vědomí a ucítil jsem „vibrace“ všude kolem sebe ve svém snovém světě, „vibrace“, s nimiž byla spojena určitá míra jakési nedefinovatelné hrozby. I když to ve mně vzbudilo strach, rozhodl jsem se, že bych měl zkusit zažít OOBÉ, ale v tu chvíli jsem ztratil nit svého vědomí a pak už si jen pamatuji, že jsem se o chvíli později probudil s pocitem, že se experiment nepovedl. O týden později jsem obdržel dopis z university v New Yorku od známého parapsychologa dr. Stanleye Krippnera a začal jsem pochybovat, zda to opravdu byl „neúspěch“. Psal mi o zážitku své nevlastní dcery Carie, kterou mám velmi rád. Přihodil se jí stejného rána, kdy jsem měl svůj „sen“. Carie spontánně oznámila svému otci, že mě viděla v restauraci v New York City, když šla toho rána do školy. Bylo to přibližně v době, kdy se mi zdál můj sen. Ani ona, ani její otec nevěděli, že jsem na východním pobřeží.

Co si o tom myslím? Bylo to poprvé po hodně dlouhé době, kdy jsem se vědomě snažil dosáhnout OOBÉ (pokud vím, nikdy se mi to nepodařilo), a i když jsem si vědomě nepamatoval, že bych opustil své tělo, přítelkyně prohlašuje, že mě viděla v restauraci v New Yorku. Ještě více matoucí je, že bych nikdy netoužil jít během OOBÉ do restaurace v New Yorku, protože to je místo, které velmi nemám rád, ačkoli návštěva Carie a její rodiny je vždy velmi příjemná. Náhoda? Je to opět něco, co bych nikdy nemohl předložit jako vědecký důkaz čehokoli, co ale nemohu odsunout stranou jako bezvýznamné.

Tato poslední příhoda popisuje můj vztah k OOBÉ. I když to nerad přiznávám, mám z toho trochu strach. Jednu moji část to z vědeckého hlediska velice zajímá, jinou vzrušuje představa, že bych to já sám mohl osobně zažít, ale ještě další moje část ví, že OOBÉ je něco jako umítání nebo otevírání se neznámé říši, a této části se vůbec nechce se něčeho takového účastnit. *Jestli* jsou OOBÉ „skutečné“, *jestli* ty věci, které popisuje pan Monroe nemůžeme odmítnout pouze jako zajímavé fantazie, pak se náš světový názor brzy radikálně změní. A nebude to příjemné.

Jedna z věcí, na které se psychologové shodnou, je, že lidské povaze je vlastní odmítání změn. Jsme rádi, když je svět takový, jaký

si myslíme, že je, i když si myslíme, že je nepříjemný. Alespoň můžeme předvídat, co se bude dít. Změna a nejistota obsahují možnost, že se budou dít znepokojující věci, zvláště když přicházející zrněny neberou ohledy na naše přání, na naši vůli a na naše ego.

V úvodu této knihy jsem se snažil mluvit především o přímých vědeckých výzkumech OOBÉ, ale teď se dostáváme k tomu, co je možná nejdůležitější. Zkušenosti pana Monroea jsou děsivé. Pan Monroe mluví o umírání a umírání není téma, které by bylo v naší společnosti považováno za slušné. Necháváme na kněžích a na politicích, aby pronášeli slova útěchy, občas o tom žertujeme a často agresivně fantazírujeme o smrti jiných lidí, ale ve skutečnosti o tom nepřemýšlíme, lato kniha vás přivede k přemýšlení o smrti. Některé z věcí, které se tu dočtete, a některé myšlenky, které ve vás vyvolá, se vám nebudou líbit.

Bude jistě velmi lákavé prostě považovat pana Monroea za blázna a dále se jím nezabývat. Doporučuji vám, abyste to nedělali. Zároveň vám nedoporučuji, abyste brali všechno, co říká, za absolutní pravdu. Pan Monroe je skvělý reportér, je to muž, kterého si velice vážím, ale je to jen jeden muž, který vyrostl a byl vychován v určitém prostředí, v určitou dobu, což znamená, že jeho pozorovací schopnosti jsou omezené. Pokud toto budete mít na mysli, a přesto budete pozorně číst o zážitcích, které popisuje, možná vás to zneklidní, ale pochopíte některé velice důležité věci. Přesto, že se budete bát.

Jestliže jste sami zažili OOBÉ, může vám tato kniha pomoci, abyste se báli méně, nebo abyste rozvinuli svůj potenciál v cenný talent.

Čtěte pozorně a sledujte své reakce. Jestliže si to opravdu chcete sami vyzkoušet, hodně štěstí.

Charles T. Tart Davis,
Kalifornie
10. ledna 1971

Nikoli kouzelnou hůlkou, nikoli lehce

To, co bude teď následovat, se většinou objevuje v předmluvě nebo v úvodu. Umístil jsem to sem, protože předpokládám, že většina čtenářů úvody nečte, aby se dřív dostala k podstatě věci. V tomto případě však to, co bude následovat, *je* jádrem celého problému.

Primárním účelem publikace materiálů zde shromážděných je 1) možnost, že když se tyto myšlenky dostanou mezi co možná největší počet lidí, některá další lidská bytost - byť jen jediná - bude ušetřena agónie a hrůz metody pokusů a omylů v oblasti, kde dosud nebyly k dispozici žádné konkrétní odpovědi; tomuto člověku snad bude útěchou, že i jiní lidé mají podobné zážitky, sám je rozezná jako fenomén, a bude tudíž ušetřen traumat psychoterapie nebo dokonce nervového zhroucení a umístění v psychiatrické léčebně; a 2) že zítra, nebo možná v příštích letech, rozšíří naše formální věda své obzory, koncepty, postuláty a výzkumy, otevře doširoka vrata a brány zde pootevřené a vydá se na cestu k dalšímu obohacení našich znalostí, k porozumění nám samým a celému našemu okolí.

Pokud se naplní jeden nebo snad oba z těchto cílů, kdykoli a kdekoli, bude to pro nás dostatečná odměna.

Prezentace těchto materiálů není určena žádné určité vědecké skupině. Fyzikové, chemici, biologové, psychiatři a filosofové mohou ke stejnému účelu použít techničtější nebo specializovanější terminologii. Takovou interpretaci očekávám. Znamenalo by to, že náš komunikační plán funguje, že jsme schopni „obyčejným“ slovníkem zprostředkovat podstatu problému širokému publiku a nejen hrstce specialistů.

Očekávám také, že mnohé interpretace si budou vzájemně odporovat. Nejtěžším mentálním procesem ze všech je objektivně posoudit koncept, který, pokud ho přijmeme jako fakt, popře naše celoživotní zkušenosti a vzdělání. Nicméně mnoho věcí, které dnes považujeme za samozřejmé, bylo přijato na základě mnohem menšího množství faktů a přímých důkazů než to, co zde předkládám, takže

můžeme doufat, že stejný systém bude platit i v případě informací obsažených v této knize.

Objektivní posuzování je opravdu nejsložitější duševní proces ze všech. Jednou za život úplně postačí.

Podívejme se na začátek této upřímné reportáže o velice soukromých zkušenostech.

Na jaře roku 1982 jsem žil relativně normální život v relativně normální rodině. Rodina odešla do kostela a já jsem se věnoval pokusu, při němž jsem naslouchal určité nahrávce ve velice izolovaném prostředí. Byl to jednoduchý pokus jak zaměřit pozornost na jediný signální (audiální) zdroj podnětů v podmínkách, kdy jsou podněty ostatním smyslovým orgánům sníženy na minimum. Stupeň vnímání a zapamatování měl indikovat úspěch této techniky.

Poslouchal jsem nahrávku izolován od jiných zrakových či sluchových vjemů. Nahrávka neobsahovala žádné podivné či neobvyklé pokyny ani sugesce. Při pohledu zpět se jako nejdůležitější jeví pokyn všimnout si a zapamatovat si vše, co se během tohoto relaxačního cvičení stane. Páska se přehrála bez jakýchkoli neobvyklých výsledků. Mé vzpomínky byly jasné a ucelené, protože to byl výsledek mé vlastní snahy, a tudíž důvěrně známý. Možná až příliš, protože v mém případě nebylo možné si zapamatovat nic nového. Bylo by potřeba tuto techniku vyzkoušet s jiným subjektem.

Když se rodina vrátila z kostela, dali jsme si pozdní snídani, která se skládala z míchaných vajec, slaniny a kávy. U stolu došlo k jakémusi menšímu nedůležitému nedorozumění, které se nevztahovalo k tomuto problému.

Asi o hodinu později mě zachvátila silná křeč, která ocelovou železnou silou stahovala celou oblast mého solárního plexu, oblast pod hrud-ním košem, táhnoucí se přes celou bránci. Souvislý pruh neustupující bolesti.

Napřed jsem si myslel, že jsem se při snídani něčím otrávil. V zoufalství jsem se snažil vyvolat zvracení, ale žaludek byl prázdný. Ostatní členové rodiny, kteří jedli totéž co já, neměli žádné potíže, žádné příznaky nemoci nebo nevolnosti. Zkusil jsem chodit a cvičit, protože jsem se domníval, že se jedná o křeč břišního svalstva. Slepé střevo to být nemohlo, to jsem již neměl, vyoperovali mi ho již dříve. I

přes všechnu bolest jsem mohl normálně dýchat a můj srdeční tep se zdál být normální. Ne-potil jsem se a neměl jsem žádné další příznaky - jen to ztuhnutí, napětí, křeč pásu svalů v horní části břicha.

Napadlo mě, že to mohlo způsobit něco z nahrávky, kterou jsem předtím poslouchal. Znovu jsem si ji vyposlechl a procházel jsem psaný text, podle kterého byla namlouvána, ale nenašel jsem nic neobvyklého. Ve snaze uvolnit všechny podvědomé sugesce, které se mohly někde vynořit, jsem se poddal všem sugescím z nahrávky. Pořád žádná úleva.

Možná jsem měl hned zavolat doktorovi. Jenže můj stav se mi nezdál nijak vážný a ani se nezhoršoval. Ale také se nezlepšoval. Takže jsme nakonec přece jen zavolali. Všichni místní lékaři byli však někde pryč nebo hráli golf.

Křeč a bolest trvala od pul druhé odpoledne přibližně do půlnoci. Žádná běžná domácí léčba nepomáhala. Někdy po půlnoci jsem samým vyčerpáním usnul.

Vzbudil jsem se časně ráno a křeč i bolest byly pryč. V postižené oblasti jsem měl trochu bolavé svaly, ale jen asi jako po záchvatu kašle, nic víc. Co křeč způsobilo, to jsem se nikdy nedozvěděl. Zde tuto příhodu zmiňuji jen proto, že to byla první z neobvyklých událostí, fyzických či jiných, které se mi přihodily.

Když se dívám zpátky, zdá se mi, že to možná byl první dotek kouzelné hůlky, nebo spíš kladiva, ale to jsem tenkrát ještě nevěděl.

Asi o tři týdny později vstoupila do mé soukromé historie další událost. Protože jsem měl silné podezření, že moje křeč jaksi souvisela s poslechem nahrávky, neprováděl jsem žádné další podobné experimenty. Takže zde nebylo nic, co by následující událost zjevně vyvolalo.

Opět bylo nedělní odpoledne a rodina odešla do kostela. V domě bylo ticho a klid a já ulehl na pohovku v obývacím pokoji ke krátkému odpočinku. Právě jsem se otočil na břicho (hlavu jsem měl na sever, jestli je to nějak důležité), když se mi zdálo, že se na severu objevil paprsek světla přicházející z oblohy v asi třicetistupňovém úhlu nad obzorem. Jako by mě zalilo teplé světlo. Jenže byl bílý den a žádný kužel světla jsem neviděl, pokud tam nějaký opravdu byl.

Napřed jsem si myslel, že to *bylo* sluneční světlo, ale to na severní straně domu nebylo možné. Paprsek zasáhl celé mé tělo a způsobil, že se začalo divoce třást, nebo „vibrovat“. Byl jsem zcela neschopen pohybu. Připadal jsem si, jako by mě něco drželo ve svěráku.

V šoku a vyděšený jsem se přinutil pohnout. Bylo to jako vzdorovat neviditelným poutům. Pomalu jsem se na pohovce posadil, vibrace a třas pomalu ustaly a já byl schopen se normálně pohybovat.

Vstal jsem a prošel jsem se. Pokud vím, neztratil jsem vědomí ani na chvíli, a hodiny ukazovaly, že od chvíle, kdy jsem se natáhl na pohovku, uteklo sotva pár vteřin. Během celé epizody jsem nezavřel oči, viděl jsem pokoj a slyšel zvuky zvenku. Podíval jsem se z okna, zvláště na sever, i když nevím proč a také nevím, co jsem očekával, že uvidím. Všechno vypadalo normálně, všude byl klid. Sel jsem se projít ven a uvažoval jsem o té divné příhodě, která se mi právě stala.

Během následujících šesti týdnů se týž podivný stav zopakoval ještě devětkrát. Objevoval se v různou dobu na různých místech, jediným společným faktorem bylo, že se objevil vždycky ve chvíli, kdy jsem se uložil ke spánku. Kdykoli tato situace nastala, donutil jsem se posadit a „třas“ pomalu ustal. Mé tělo sice pociťovalo „třas“, ale zvenku nebylo nic vidět.

Moje omezené znalosti medicíny mi nabízely mnohá vysvětlení. Napadla mě epilepsie, ale pokud vím, epileptici si ze svých záchvatů nic nepamatují. Také jsem věděl, že epilepsie je dědičná a její symptomy se projevují od mládí, ani jedno z toho není můj případ.

Druhou možností byla nějaká mozková porucha jako třeba nádor. Příznaky nebyly typické pro mozkový nádor, ale ta možnost tu byla. Rozechvělý a s úzkostí jsem zašel za naším rodinným lékařem, doktorem Richardem Gordonem, s kterým se známe již dlouhá léta, a popsal jsem mu své potíže. Předpokládal jsem, že jako internista a odborník, který se zabývá diagnostikou, pro mě bude mít odpověď. Znal také anamnézu mou i mojí rodiny.

Po důkladné prohlídce doktor Gordon usoudil, že příliš mnoho pracuji, doporučil mi, abych více spal a shodil nějaké to kilo. Jednoduše nenašel nic, co by bylo fyzicky v nepořádku. Zasmál se mému nápadu s mozkovým nádorem i epilepsií. Dal jsem na jeho slova a domů jsem se vrátil klidný.

Jestliže tento fenomén nemá žádný fyzický základ, musí to být nějaké halucinace, určitá forma snění. Takže jestli se mi to ještě někdy stane, budu celou situaci pozorně a pokud možno objektivně sledovat. Vyhovělo mi to a „stalo se mi to“ ještě tentýž večer.

Začalo to asi dvě minuty poté, co jsem se uložil ke spánku. Tentokrát jsem se rozhodl „být při tom“, místo abych se s tím pral a snažil se z toho dostat. Jak jsem tam tak ležel, ten „pocit“ se mi nahrnul do hlavy a potom zaplavil celé mé tělo. Nebyl to třas, spíš „vibrace“, rovnoměrné a neměnné. Trochu jako by mi celým tělem probíhal bezbolestný elektrický šok. Vibrační frekvence se zdála nižší než šedesátkový pulzační cyklus, možná poloviční.

Měl jsem strach, ale vydržel jsem to a snažil jsem se zůstat klidný. Stále jsem viděl místnost okolo sebe, ale moc jsem toho neslyšel, kromě rachotu a dunění, které způsobovaly ony vibrace. Byl jsem zvědavý, co se bude dít dál.

Nedělo se nic. Po pár minutách pocity pomalu odezněly a já jsem vstal a cítil jsem se naprosto normálně. Měl jsem trochu zrychlený pulz, což bylo jasně způsobeno mým rozrušením, ale jinak nic. S takovým výsledkem jsem se těchto stavů přestal obávat.

Během čtyř nebo pěti příštích „výskyťů“ těchto událostí, jsem zjistil několik dalších věcí. Nejméně při jedné příležitosti se kolem mne vytvořil jakýsi kruh z jiskřiček o průměru asi šedesát centimetrů, jehož střed byl na ose mého těla. Opravdu jsem ten kruh viděl - když jsem zavřel oči. Začínal u hlavy, pomalu se sunul dolů k nohám, potom zase k hlavě a zpátky v pravidelném rytmu. Doba jednoho cyklu byla asi šest vteřin. Jak se kruh pohyboval přes mé tělo, cítil jsem vibrace jako pás prořezávající se tou kterou částí mého těla. Když vibrace došly až k hlavě, zaplavil mě spolu s nimi burácivý zvuk a já cítil vibrace až v mozku. Měl jsem v úmyslu tento zářivý, jakoby elektrický kruh prostudovat, ale nepodařilo se mi zjistit, ani co to je, ani proč to tu je.

Moje žena a děti o tom všem nic nevěděly. Nechtěl jsem je znepokojovat, dokud nebudu vědět něco víc, něco jistého. Svěřil jsem se jen svému příteli, známému psychologovi doktoru Fosteru Bradshawovi. Nebýt jeho, nevím, kde bych dnes byl. Možná v blázinci.

Mluvil jsem s ním o celé záležitosti a jeho to moc zajímalo. Domníval se, že by se mohlo jednat o nějakou formu halucinací. Stejně jako náš rodinný doktor mě dobře znal a následkem toho se vesele zasmál mému nápadu, že se u mě začíná projevoval schizofrenie nebo něco podobného. Zeptal jsem se ho, co si myslí, že bych měl dělat. Navždy si budu pamatovat jeho odpověď.

„Hm, nedá se dělat nic jiného než to sledovat a zjistit, co to je,“ odpověděl mi. „Koneckonců, nevypadá to, že bys měl moc na výběr. Kdyby se to stalo mně, šel bych někam do lesa a zkoušel bych to tak dlouho, dokud bych nenašel odpověď.“

Rozdíl byl v tom, že se to dělo mně a ne jemu, a já jsem si nemohl dovolit odejít do lesa, ať už skutečného či metaforického. Kromě jiného jsem měl rodinu, kterou jsem musel živit.

Uplynulo několik měsíců a vibrační stavy se stále objevovaly. Už to bylo skoro nudné, až do jedné noci, kdy jsem ležel v posteli těsně před usnutím. Dostavily se vibrace a já unaveně a trpělivě čekal, až pominou a já budu moci spát. Jak jsem tam tak ležel, ruka mi visela dolů z postele a prsty se téměř dotýkaly koberce.

Jen tak pro nic za nic jsem zkusil pohnout prsty a dotknout se koberce. Aniž bych myslel na to, nebo si uvědomoval, že během vibrační *můžu* pohnout prsty, zatlačil jsem prsty do koberce. Po chvilce odporu mé prsty jakoby prošly kobercem a dotkly se podlahy pod ním. S mírnou zvědavostí jsem zatlačil ruku hlouběji. Prsty prošly podlahou a tam byl hrubý povrch vrchní strany stropu místnosti pod mnou. Hmatal jsem okolo a nahmatal jsem malý trojúhelníček odchlípnutého dřeva, ohnutý hřebík a nějaké piliny. Jen mírně zaujat těmito snovými pocity jsem prostrčil ruku ještě hlouběji. Prošla podlahou a já měl pocit, jako by celá má paže byla skrz. Ruka se dotkla vody. Bez většího vzrušení jsem prsty zašplíchal ve vodě.

Náhle jsem si plně uvědomil celou situaci. Byl jsem zcela bdělý. Za oknem jsem viděl krajinu zalitou měsíčním světlem. Vibrace tu byly stále, ale byly mírnější.

A přece, ač to bylo nemožné, moje ruka se cachtala ve vodě a měl jsem pocit, jako by byla prostrčena podlahou. Byl jsem zcela jistě úplně vzhůru a ten pocit přesto stále trval. Jak jsem mohl být v každém

jiném ohledu vzhůru a přitom stále „snít“ o tom, že mám ruku prostrčenou podlahou?

Vibrace začaly slábnout a já měl z jakéhosi důvodu pocit, že je mezi mou rukou, prostrčenou skrz podlahu, a těmito vibracemi, nějaká souvislost. Jestliže odezví dřív, než vytáhnu ruku z podlahy, podlaha se možná uzavře a já přijdu o ruku. Možná ty vibrace udělaly dočasně díru do podlahy. Nepřemýšlel jsem, *jak* se to stalo. Vyškubl jsem tuku z podlahy, vytáhl ji nahoru na postel a chvíli poté ustaly i vibrace. Vstal jsem, rozsvítil světlo a podíval se na podlahu vedle postele. Nebyla tam žádná díra, ani v podlaze, ani v koberci. Všechno bylo jako vždycky. Podíval jsem se na svou ruku a paži, dokonce jsem na ruce hledal kapky vody. Žádná voda tam nebyla a má paže vypadala naprosto normálně. Rozhlédl jsem se po ložnici. Moje žena pokojně spala v posteli, vše se vypadalo jako obvykle.

Dlouho jsem o té halucinaci přemýšlel, než jsem se zklidnil natolik, že se mi podařilo usnout. Následujícího dne jsem dokonce uvažoval o tom, že proříznu díru do podlahy, abych se přesvědčil, jestli je tam vše, co jsem v noci cítil - trojúhelníček odchlípnutého dřeva, ohnutý hřebík a piliny. V tu dobu se mi ovšem nechtělo ničit podlahu kvůli nějaké divoké halucinaci.

Vyprávěl jsem o této epizodě doktoru Bradshawovi a ten se mnou souhlasil, že to byl velice přesvědčivý sen. Přimlouval se za díru do podlahy, abychom mohli zjistit, co tam je. Seznámil mě s doktorem Lewisem Wolbergem, významným psychiatrem. Ten se ovšem zajímal o můj případ jen ze slušnosti a evidentně jsem ho nezajímal jako pacient, což mu rozhodně nemůžu mít za zlé. Neodvážil jsem se ho zeptat na tu ruku v podlaze.

Začínalo to být dost matoucí. Moje okolí a má osobní zkušenost mě vedly k tomu, že jsem očekával odpovědi nebo alespoň nějaké slibné hypotézy od moderní technologie. Jako laik jsem měl rozhodně nadprůměrné vědomosti z oblastí medicíny, vědy a techniky. Teď jsem se však dostal do situace, o které nebyly rychle k dispozici žádné informace, dokonce nebylo možné ani extrapolovat. Při pohledu zpět si stále nedovedu představit, že bych to v jakoukoli dobu prostě nechal být. Možná by se mi to nepodařilo ani kdybych to zkusil.

Jestliže jsem v té době měl pocit, že jsem narazil na nesrovnalosti, bylo to jen proto, že jsem netušil, co mě čeká. Asi o čtyři týdny později, když se „vibrace“ dostavily znovu, jsem si dával velký pozor, abych nepohnul rukou ani nohou. Bylo to pozdě v noci a já ležel v posteli těsně před usnutím. Moje žena usnula vedle mne. Vzednutí začalo v hlavě a rychle se rozšířilo do celého těla. Vše vypadalo stejně jako předtím. Jak jsem tam tak ležel a přemýšlel, jestli by celá situace nešla analyzovat nějakým jiným způsobem, napadlo mě, jak by bylo hezké vzít si následujícího dne vět-roň a prolétnout se (to bylo v té době moje hobby). Aniž jsem přemýšlel o následcích - a aniž jsem věděl, že nějaké budou -, myslel jsem na potěšení, které by mi to přineslo.

Po chvíli jsem si uvědomil, že mě cosi tlačí do ramen. S mírnou zvědavostí jsem sáhl nahoru dozadu, abych zjistil, co to je. Ruka nahmatala hladkou stěnu. Pohnul jsem rukou podél zdi, zeď pokračovala - hladká a nepřerušená.

S nastraženými smysly jsem se snažil proniknout matným světlem. *Byla to zeď* a já ležel rameny u ní. Ihned mě napadlo, že jsem usnul a spadl z postele. (Nikdy předtím se mi to nestalo, ale teď se děly nejrůznější podivné věci, a tak mi pád z postele nepřipadal obzvlášť divný.)

Potom jsem se podíval znovu. Něco nebylo v pořádku. Tahle zeď neměla žádná okna, nebyl u ní žádný nábytek, žádné dveře. Nebyla to zeď v mé ložnici. Ale byla mi nějak povědomá. Poznání přišlo v okamžiku. Nebyla to zeď, byl to strop. Vznášel jsem se u stropu a s každým pohybem jsem se mírně pohupoval. Převrátil jsem se ve vzduchu, polekaný, a podíval jsem se dolů. Tam, v kalném světle pod mnou, byla má postel. V ní ležely dvě postavy. Napravo byla má žena. Vedle ní ležel ještě někdo. Oba zřejmě spali.

Tohle je ale divný sen, pomyslel jsem si. Byl jsem zvědavý. O kom by se mi mohlo zdát, že spí v posteli vedle mé ženy? Podíval jsem se pozorněji a zažil obrovský šok. Ten někdo v posteli vedle mé ženy jsem byl *já*.

Má reakce byla téměř okamžitá. Já jsem tady, moje tělo je tam dole. Umírám, tohle je smrt, jenže já nejsem na smrt připraven! Ty vibrace mě zabíjely. Zoufale jako potápěč jsem se vrhl dolů a vnořil se do

svého těla. Potom jsem ucítil postel a peřinu, a když jsem otevřel oči, díval jsem se na ložnici z perspektivy své postele.

Co se stalo? Opravdu jsem skoro umřel? Srdce mi tlouklo rychle, ale ne nějak neobvykle. Pohnul jsem rukama a nohama. Všechno vypadalo normálně. Vibrace odezněly. Vstal jsem a prošel se po pokoji, podíval jsem se z okna, zapálil jsem si cigaretu.

Trvalo mi dlouho, než jsem se odvážil vrátit se do postele, lehnout si a pokusit se znovu usnout.

Následujícího týdne jsem opět zašel k doktoru Gordonovi na vyšetření. Neprozradil jsem mu důvod své návštěvy, ale bylo na mně jisté vidět, že mám obavy. Pečlivě mě prohlédl, vyšetřil mi krev, udělal rentgen, elektrokardiogram, prohmatal a prozkoumal všechny dutiny, odebral moč k rozboru a udělal všechna možná další vyšetření. Velice pečlivě vyšetřil všechny případné indikace poškození mozku a důkladně se mě vyptával na záležitosti související s motorikou nejrůznějších částí těla. Poslal mě i na EEG, kde se žádný problém neobjevil. Doktor Gordon mě alespoň o žádném neinformoval a já jsem přesvědčen, že by to dozajista udělal.

Potom mi doktor Gordon předepsal něco na uklidnění a poslal mě domů s doporučením zhubnout, omezit kouření a více odpočívat. A jestli prý mám nějaký problém, tak rozhodně ne fyzický.

Zašel jsem za doktorem Bradshawem, přítelem psychologem. Ten mi pomohl dokonce ještě méně a vůbec se mnou nesoucítil, když jsem mu vyprávěl, co jsem zažil. Myslel si, že bych měl zkusit ten podivný zážitek zopakovat, jestli je to možné. Řekl jsem mu, že nejsem připraven zemřít.

„Já si nemyslím, že byste zrovna umíral," řekl mi na to doktor Bradshaw s klidem. „Někteří z těch, co cvičí jógu a vyznávají některá východní náboženství, tvrdí, že to dokážou, kdykoli se jim zachce."

Zeptal jsem se, co dokážou.

„No co, vystoupit na čas ze svého fyzického těla," odpověděl. „Říkají, že se mohou dostat všude možně. Měl byste to zkusit."

Řekl jsem mu, že je to směšné, absurdní. Nikdo nemůže cestovat prostorem bez svého fyzického těla.

„No, já bych si tím tak jistý nebyl," odvětil klidně doktor Bradshaw. „Měl byste si přečíst něco o hinduismu. Studoval jste na škole nějakou filosofii?"

Řekl jsem, že ano, ale pokud si vzpomínám, nedozvěděl jsem se tam nic o téhle záležitosti s cestováním bez fyzického těla.

„Možná jste na tu filosofii prostě neměl správného profesora, alespoň to tak vypadá." Doktor Bradshaw si zapálil cigaretu a podíval se na mě. „No tak, nebuďte tak zaťatý, neuzavírejte se tomu. Zkuste to a uvidíte. Jak říkal *můj* starý profesor filosofie - „Když nevidíš na jedno oko, otoč hlavou, a když nevidíš na obě, otevři uši a poslouvej.""

Zeptal jsem se, co mám dělat, když jsem i hluchý, ale odpovědi jsem se nedočkal.

Jistě, doktor Bradshaw neměl žádný důvod dělat si starosti. Dělo se to mně a ne jemu. Nevím, co bych si počal bez jeho pragmatického přístupu a jeho úžasného smyslu pro humor. Jsem jeho dlužníkem a nikdy tento dluh nebudu schopen splatit.

Vibrace přišly a odešly ještě šestkrát, než jsem sebral odvalu a ten zážitek si zopakoval. A když jsem to zkusil, byl to antiklimax. Když byly vibrace v plné síle, pomyslel jsem si: vznesíš se vzhůru - a vznesl jsem se.

Hladce jsem klouzal nad postelí, a když jsem si přál se zastavit, zastavil jsem se. Vůbec to nebyl špatný pocit, ale měl jsem strach, že bych mohl náhle spadnout. Po několika vteřinách jsem pomyslel na návrat a chvíli poté jsem cítil, že jsem opět v posteli a že mé běžné smysly jsou plně funkční. Od chvíle, kdy jsem ulehl do postele, do chvíle, kdy vibrace odezněly a já vstal, nedošlo v mém vědomí k žádné diskontinuitě. Jestli to nebyla skutečnost, jestli to byl jen sen nebo halucinace, pak jsem měl problém. Nebyl jsem schopen rozeznat, kde končilo bdění a začínalo snění.

Blázince jsou plné lidí, kteří mají přesně tenhle problém.

Podruhé, když jsem se vědomě pokoušel oddělit se od svého těla, jsem byl úspěšný. Znovu jsem se vznesl ke stropu. Tentokrát jsem ale pocítil ohromnou sexuální touhu, tak silnou, že jsem nebyl schopen myslet na nic jiného. V rozpacích a dopálený sám na sebe za to, že nejsem schopen ovládat vlastní emoce, jsem se vrátil do svého těla.

Až asi po pátém pokusu jsem objevil tajemství sebeovládání. Zřejmě důležitost sexuality v celé této záležitosti je tak veliká, že se jí věnuji dále v knize podrobněji. V tu dobu jsem měl nepřekonatelný mentální blok, který mě držel v místnosti, ve které se nacházelo mé tělo.

Pro nedostatek jiné použitelné terminologie jsem tento stav začal nazývat *druhý stav* a to druhé, nefyzické tělo, které zřejmě také máme, *druhé tělo*. Doposud tato terminologie vyhovuje stejně jako kterákoli jiná.

Až do prvního průkazného zážitku, který jsem si mohl skutečně ověřit, jsem tyto stavy nepovažoval za nic víc než sny, halucinace, neurotické anomálie, pomatení smyslů, počáteční stádium schizofrenie, fantazie způsobené autohypnózou a další ještě horší věci.

Ten první průkazný zážitek byl jako rána kladivem do hlavy. Pokud bych získané informace přijal jako skutečnost, byla by to obrovská rána pro téměř veškeré mé dosavadní zkušenosti, mé vzdělání, můj pohled na svět, mé hodnoty. Především by to otřáslou mou naprostou a zcela neochvějnou důvěrou ve vědecké poznatky naší kultury. Byl jsem si zcela jist, že naši vědci mají odpověď na vše. Nebo téměř na vše.

Na druhou stranu, pokud bych odmítl to, co pro mě bylo zcela evidentní, odmítal bych zároveň i to, co jsem tolik respektoval: že emancipace lidstva a jeho vývoj závisí především na jeho převádění věcí neznámých na věci známé a to za pomoci jeho intelektu a vědeckých principů.

To bylo mé dilema. Možná šlo opravdu o dotek kouzelné hůlky a velký dar, kterým jsem byl poctěn. Stále ještě to nevím.

Pátrání a bádání

Co udělá člověk, když se setká s neznámem? Otočí se k němu zády a zapomene na něj? V mém případě znemožňovaly tuto možnost hned dva faktory. Ten jeden byla prostě zvědavost. A ten druhý: jak můžete zapomenout nebo ignorovat slona v obývacím pokoji? Nebo přesněji - ducha v ložnici?

Na druhé straně pomyslných vah byla má úzkost a vnitřní zmatek, velmi skutečné, velmi znepokojivé. Není sporu o tom, že jsem měl velké obavy, co by se mohlo stát, kdyby tyto „stavy“ pokračovaly. Představa rozvíjející se duševní choroby mě děsila mnohem víc než představa fyzického chátrání. Měl jsem dost znalostí z psychologie a mnoho přátel mezi psychology a psychiatry, což můj strach ještě znásobilo. Navíc jsem se bál s těmito lidmi probírat své problémy. Obával jsem se, že by mě klasifikovali jako svého „pacienta“ a že bych tím přišel o blízkost, kterou přináší rovnost (normalita). Ostatní přátelé z práce nebo ze společnosti by byli ještě horší, označili by mě za podivína nebo psychotika, což. by významně ovlivnilo život můj i mých blízkých.

A konečně to bylo také něco, co jsem musel utajit před svou rodinou. Nebylo potřeba, aby si dělali starosti společně se mnou. Se svou ženou jsem o tom nakonec promluvil jen proto, že jsem jí musel vysvětlit některé podivné věci, které jsem dělal. Neochotně to přijala, protože jí celkem nic jiného nezbyvalo, a stala se tak vyděšeným svědkem příhod a zážitků, které byly v naprostém rozporu s její křesťanskou výchovou. Děti byly tehdy ještě moc malé, aby tomu mohly porozumět. (Později jim to přišlo jako zcela běžná záležitost. Moje starší dcera mi dokonce vyprávěla, jak jednou, když byla na koleji, rozhlížela se večer spolu se svou spolubydlící po pokoji a říkala: „Tati, jestli jsi tady, myslím, že bys měl odejít. Chceme se převléknout a jít spát.“ Ve skutečnosti jsem v tu dobu byl dvě stě mil daleko - fyzicky i jinak.)

Postupně jsem si na toto podivné obohacení svého života trochu zvykl. Pomalu jsem se učil více a více ovládat situaci. V několika

směrech mi to vlastně i pomohlo. Už se mi nechtělo být bez toho. Tajemství samotné existence těchto zážitků probudilo moji zvědavost.

Mé obavy však přetrvávaly i poté, co jsem se rozhodl, že tyto stavy nemají fyziologickou příčinu a že nejsem o nic větší blázen než většina mých známých. Byl to defekt, nemoc nebo deformace, kterou musím před „normálními“ lidmi tajit. Kromě občasných schůzek s doktorem Bradshawem jsem neměl o svém problému s kým promluvit. Jediným dalším možným řešením se zdála být nějaká forma psychoterapie. Ale představa, že budu rok (nebo pět nebo deset) denně docházet na pohovory, které by bez zaručených výsledků stály tisíce dolarů, mi nepřipadala příliš efektivní.

V tomto počátečním období jsem byl velmi osamělý.

Nakonec jsem se svou podivnou úchylkou začal experimentovat. Z každého zážitku jsem si dělal poznámky. Také jsem začal bádát v oblastech studia, které jsem až doposud zanedbával. Náboženství mé myšlení zatím příliš neovlivnilo a teď se zdálo, že to je poslední zbývající oblast spisů a znalostí, ve které bych mohl hledat odpovědi na své otázky. Bůh, církev a náboženství pro mne mnoho neznamenal, pomínil-li chození do kostela v dětství a jeho občasnou návštěvu s přáteli. Vlastně jsem o těchto věcech nesmýšlel tak ani onak, protože mě to prostě nezajímalo. V knížkách či časopisech o západním náboženství a Filosofii, které jsem někdy jen zběžně prolistoval, jsem nacházel vágní odkazy a obecná tvrzení. V některých z nich jako by se někdo pokoušel popsat nebo vysvětlit podobné zážitky, které jsem měl já. Biblické a křesťanské spisy jich obsahovaly mnoho, všechny bez určení specifické příčiny či řešení. Nejlepší rádci mě nabádali, že se mám modlit, meditovat, držet půst, chodit do kostela, nehřešit, přijmout svatou Trojici, uvěřit v Otce, Syna a Ducha svatého, odmítat zlo a ďábla a odevzdat se Bohu.

To všechno nezpůsobilo nic jiného než prohloubení mého vnitřního zmatku. Jestliže tato nová záležitost v mém životě byla „bůh“, to znamená „dar“, tak zcela zřejmě podle historie náboženství náležela svatým, nebo přinejmenším těm, kdo ke svatosti směřovali. Měl jsem za to, že kvalifikace ke svatosti se mě netýká. Jestliže tato věc byla „ďábel“, bylo to dílo Satanovo, nebo přinejmenším dílo nějakého démona, který se mě snažil posednout a kterého bylo třeba vyhnat.

Ortodoxní představitelé organizovaných náboženství, se kterými jsem se setkal, ve vši slušnosti přijímali v různé míře druhou z obou možností. Získal jsem dojem, že v jejich očích jsem nebezpečný bludař a kacír. Měli se přede mnou na pozoru.

Ve východních náboženstvích jsem našel pro své zážitky více pochopení, jak naznačoval doktor Bradshaw. Hodně se tam mluví o existenci ne-fyzického těla. Ovšem i zde byl tento způsob bytí považován za výsledek velikého spirituálního vývoje. Schopnost opustit dočasně fyzické tělo a dosáhnout nepopsatelného mystického vhledu měli pouze mistři, gumové a dlouho se připravující svatí mužové. Nebyly zde žádné detaily ani žádná pragmatická vysvětlení, co znamená „spirituální vývoj“. Naznačovalo se pouze, že v praxi tajných kultů, sekt, lamaserií a podobně, jsou tyto detaily běžně známé.

Jestli je tohle všechno pravda, kdo nebo co jsem já? Rozhodně jsem byl příliš starý, než abych začínal nový život v tibetském klášteře. Má osamělost byla čím dál tím horší. Na moje otázky neexistovaly odpovědi. Rozhodně ne v naší společnosti.

V této situaci jsem zjistil, že ve Spojených státech existuje underground. Ovšem neexistují zde zákony, které by ho omezovaly, a jeho členové nejsou oficiálně perzekvováni ani trestně stíháni. Zdejší underground, se jen příležitostně částečně propojuje se světem obchodu, vědy, politiky a takzvaného umění. Navíc rozhodně není omezen jen na USA, ale proniká celou západní civilizací.

Mnozí lidé se s ním jistě setkali nebo o něm slyšeli a jednoduše to přešli s tím, že to jsou divné nápady. Jedno je totiž většinou jisté: členové tohoto undergroundu, kteří jsou zde uznáváni, s vámi o svých zájmech a přesvědčeních nebudou mluvit, pokud i vy nejste členy klubu. Zkušenosti je poučily, že mluvit otevřeně znamená přivolat cenzuru - od zaměstnavatelů, nadřízených, zákazníků a dokonce i přátel.

Myslím, že počty členů by se daly počítat v milionech - kdyby se všichni ke své kvalifikaci přiznali. Tito lidé se vyskytují ve všech sférách života: mezi vědci, psychiatry, lékaři, ženami v domácnosti, studenty, obchodníky, adolescenty a patří mezi ně přinejmenším několik kněží oficiálních náboženství.

Tato skupina splňuje všechna kritéria podzemního hnutí. Scházejí se v malých skupinkách, nenápadně a většinou napůl tajně. (Jednotlivé události jsou často veřejně oznámeny, ale musíte být „v obraze“, abyste porozuměli, o co se jedná.) Účastníci většinou probírají záležitosti undergroundu pouze s ostatními členy. Kromě rodiny a blízkých přátel (kteří jsou často také členy) okolí obvykle netuší nic o tajném životě a zvláštních zájmech členů undergroundu. A když se někoho zeptáte na členství, popře ho, protože si většinou ani neuvědomuje, že je vůbec do nějakého hnutí zapojen. Všichni jsou svým způsobem této záležitosti emocionálně nebo intelektuálně oddáni. A konečně - toto hnutí má svou literaturu, svůj jazyk, technologii a v jistém smyslu i své polobohy.

Momentálně je tento underground velice neorganizovaný. Vlastně není v obvyklém smyslu slova organizovaný vůbec. Velice zřídka došly místní skupiny třeba i jen tak daleko, aby svému uskupení daly nějaký název. Většinou se konají prostě obyčejná, ale pravidelná setkání u někoho v obývacím pokoji, v konferenční místnosti nějaké banky nebo třeba na faře. Skupiny jedinců tápou ve tmě a vypadá to, že se ubírají nejrůznějšími směry - ale cíl je pro všechny stejný. Jste-li příslušníkem undergroundu a navštívíte jiné město, tak se zde nevyhnutelně - stejně jako v případě jiných podzemních hnutí - setkáte s dalšími členy. Tato setkání se neplánují. Prostě se „stávají“.

Kdo tvoří tento underground? Za prvé profesionálové. Na jednom konci jsou parapsychologové, těch je jen velmi málo. Jsou to lidé, kteří mají legitimní doktoráty z uznávaných universit a kteří veřejně provádějí výzkum mimosmyslového vnímání (ESP). Nejznámějším z nich je asi dr. J. B. Rhine, původně z Dukeovy univerzity, který vyvinul a již třicet let provádí jednoduchý karetní test statistické pravděpodobnosti. Podařilo se mu statisticky prokázat, že mimosmyslové vnímání je skutečnost. Většina psychologů a psychiatrů v USA na výsledky jeho práce pohlíží s nedůvěrou a jsou pro ně nepřijatelné. Do stejné kategorie patří i další - Andrija Puharich, J. G. Pratt, Robert Crookall, Hornell Hart, Garder Murphy. Pokud patříte k undergroundu, pak tato jména jistě znáte.

Spektrum profesionálů zahrnuje celou škálu lidí od parapsychologů až po pouliční vykladače z dlaně, kteří tvrdí, že jsou cikáni nebo

Indové z Dillí, a kteří vám naučí pět dolarů za pětiminutovou celkovou „věštbu“. Jejich oblasti zájmů jsou velmi rozdílné, ale všechny mají nějaké styčné body společné víry.

Běžní příslušníci undergroundu vzhlížejí k profesionálům, očekávají od nich informace a vedení a často je uctívají jako hrdiny. Profesionálem je kdokoli, kdo napíše knihu, zorganizuje nadaci, provádí výzkum, má významnou zkušenost, studuje s někým slavným, věští, pořádá kurzy duchovního rozvoje, léčí vírou, je akreditovaným astrologem, médiem, hypnotizérem nebo je oddaný vyznavač UFO.

Většina z nich se těmito aktivitami alespoň částečně živí. Mnozí na sebe navzájem velmi žárlí a většinou mají sklony považovat techniky a teorie mimo vlastní pole působnosti za krajně podezřelé. Někdy se dokonce nenápadně vysmívají výsledkům bádání z jiných oblastí než z té vlastní, nebo na ně shlížejí s pobaveným nadhledem. To je možná jeden z důvodů, proč je dosud tento underground tak neorganizovaný. Přesto však, sobě navzdory, se tyto profesionálové navzájem přitahují. Nutí je k tomu jejich společný zájem. Nemají totiž nikoho jiného, s kým by své zájmy sdíleli jako se sobě rovnými a kdo by jim mohl porozumět.

Nechci tímto v žádném případě profesionály znevažovat nebo pomlouvat. Jsou naprosto fascinující a úžasnou skupinou lidí. Každý z nich svým vlastním způsobem, ať už je jakýkoli, hledá Pravdu. Jak šedivý a nudný by byl svět bez nich, když jste se jednou připojili k undergroundu.

Pro undergroundové konzumenty jsou k dispozici časopisy, noviny, přednášky, knihy (každoročně je publikováno kolem padesáti knih, mnohé z nich v předních nakladatelstvích), a dokonce i programy v rádiu a televizi. Programy v rádiu a v televizi, které zorganizovali přehnaně nadšení členové, nebývají příliš úspěšné, protože underground je značně minoritní skupina. Běžná reakce většinové populace zní: „Nevěříš těmhle nesmyslům, že ne?“

Kdo jsou tedy ti, kteří tvoří v undergroundu většinu? V rozporu s tím, co byste možná očekávali, to není jen směsice hloupých, nevzdělaných, pověřivých a nemyslicích podivínů. Jistě, některé z těchto výše zmíněných existencí tam také patří, ale není jich víc než v běžné populaci. Ve skutečnosti, pokud by se to dalo změřit, je docela

pravděpodobné, že průměrné IQ těchto lidí je mnohem vyšší než v běžném vzorku normální západní společnosti.

Společné pouto či snad příčina, která je k sobě vzájemně přitahuje, je prostá. Všichni věří že 1) naše vnitřní já není v naší současné společnosti plně pochopeno, ani plně vyjádřeno; a že 2) toto naše vnitřní já je schopno chovat se a jednat mentálně a materiálně v rozsahu, který moderní věda nezná a neuznává. Jsou to lidé, jejichž nejdůležitější zálibou je číst, mluvit, přemýšlet, diskutovat a podílet se na čemkoli „paranormálním“ či „spirituálním“. To je vše, co potřebujete ke členství. Možná i vy patříte k undergroundu, jen jste si to zatím neuvědomili.

Jak se k tomu tito lidé dostanou? Nejobvyklejší odpověď je, že něco zažili nebo byli součástí nějakého fenoménu, který neumí vysvětlit ani moderní věda, ani filosofie ani náboženské učení. Jeden typ lidí se prostě oťrese, zamete to pod koberec a zapomene na to. Ti ostatní se snaží najít odpovědi.

Já jsem se stal členem, protože jsem nemohl najít žádný jiný zdroj informací. Informací, které jsem hledal, bylo bohužel velmi málo dokonce i v tomto podivném novém - starém světě. Ale aspoň jsem zde našel lidi, kteří zcela vážně uvažovali o tom, že druhý stav by mohl být a je skutečný.

Brzy bylo zřejmé, že underground vznikl před více než sto lety a možná ještě dříve - v době, kdy tehdejší věda začala organizovat lidem jejich světonázor a zbavovala je jejich „vědomostí“, nepodložených důkazy a rozumově neovládaných. V této snaze po čistotě odstranili intelektuální vůdcové vše, co neprošlo testem empirismu. Ti, kteří se nevzdali všech částí odmítnuté víry, byli zneváženi. Pokud tvrdohlavě trvali na svém, a přesto chtěli být aktivní a přijímání ve společnosti, neměli na výběr, museli se se svým přesvědčením uchýlit do podzemí a na veřejnosti udržovat přijatelnější zdání. Mnozí, kteří se na tomto podvodu odmítli podílet, na to krutě doplatili.

I dnes, v naší osvícené společnosti, tento přístup do značné míry přetrvává. Z profesionálů, které jejich kolegové znají jako zastávce parapsychologie, může být asi tak pět těch, kteří se stále těší veřejnému obdivu a úctě v rámci své profese, ať už je to medicína, psychologie, psychiatrie nebo přírodní vědy. V té době jsem se

myslím setkal se všemi pěti. Bohužel toho vím o něco víc než oni, ale to není jejich vina. Oni prostě nevědí skoro nic o druhém stavu nebo o druhém těle.

Mám rád lidi, se kterými jsem se setkal v undergroundu. Našel jsem je v malých i velkých městech, v obchodě, v náboženských skupinách, na univerzitách a dokonce i v Asociaci amerických psychiatrů! Jsou to vždy velmi laskaví lidé. Jsou veselí, mají příjemný smysl pro humor. Je to šťastná skupina lidí, kteří se dokáží zasmát i tomu, co je velmi vážně zajímavá. Ať už je to záměr či nikoli, jsou také tím nej altruističtějším a nejvíce empatickým vzorkem lidstva, s jakým jsem se kdy setkal. Asi není náhodou, že jsou také nejzbožnější v pravém smyslu tohoto slova.

Jestli se vám zdá, že zde stroze odmítám všechny ostatní zdroje a materiály uvedené v dostupných parapsychologických písemnostech, pak věřte, že tomu tak není. Každý má svou vlastní verzi pravdy a pravdy jsou jistě mnohé. Zúčastnil jsem se seance a položil jsem konkrétní otázky. Obdržel jsem vágní odpovědi, které byly podle mého názoru jen jasnou vytáčkou ve chvíli, kdy by pro mě jednoznačná odpověď znamenala velmi mnoho. Přesto jsem se později podílel na experimentu s druhým tělem, který k mému velkému údivu mně i ostatním potvrdil, že schopnosti tohoto média jsou skutečné. Tady je pravda opravdu záhadná!

Práce Edgara Cayceho, doslova svatého muže tehdejší doby ve světě paranormální psychologie, byla bez pochyby zcela průkazná a skvěle zdokumentovaná, ale ve světle tehdejší vědy a medicíny neuvěřitelná. Zde se rozhodně odkrývala pravda a historie ji nezaznamenala, pomineme-li některé nevýznamné archivy. Dnes, dvacet let po jeho smrti, nevíme o jeho schopnostech a mechanismu jejich fungování víc než v den jeho smrti.

Cayceho věštby byly užitečné, ale je velmi těžké vzbudit o ně větší zájem, protože se vztahovaly k existenci druhého těla. Cayce to potvrdil, ale nevysvětlil. Většina jeho materiálů z této oblasti je zamlžena jeho silným náboženským podmíněním. To dává prostor k interpretacím, a tak se rychle objevili Cayceho vykladači, kteří se chopili možnosti takového zprostředkování.

Dokonce i dnes jsou mezi námi osoby, které dokážou to, co dokázal Cayce. Jedna z nich mi poskytla velice přesnou zprávu o mém fyzickém stavu a některé obecné informace o mých aktivitách ve druhém stavu, které nebyly ani prokazatelné ani poučné. Rozhodně mě přesvědčily o schopnostech této osoby. A zase, další pravda (pro mě a další, kteří se zúčastnili experimentu), ale žádné přímé odpovědi, které by bylo možné použít u soudu.

Několik „médií“ mi udělalo „životní věštby“. Obsahovaly obecné generalizace, ale nedaly se z nich vyčíst odpovědi na jednoduché, přímé otázky. Jestli jsou tito lidé skutečnými jasnovidci (a kdo jsem já, abych mohl tvrdit, že nikoli), pak jsou ve svém vnímání rozhodně nějak omezeni. Buď to, anebo mají problémy při převádění svých vjemů, symbolů, do slov. Víím moc dobře, jak je takové převádění složité.

Ve styku s tímto druhem lidí, které jsem si láskyplně nazval underground, se mi konečně začínaly objevovat záblesky pochopení toho, co se mi dělo. Kdybych to sám nezažil, těžko bych mohl uvěřit tomu, co jsem našel. Zároveň pro mě bylo zjištění, že v tom nejsem sám, velmi uklidňující.

Co to tedy všechno znamenalo? Říká se tomu prostě „astrální projekce“. Přivedl mě k ní doktor Bradshaw, ačkoli se o tom sám pouze někde doslechl. Astrální, pro nezasvěcené, je termín používaný pro techniku dočasného opouštění fyzického těla, kdy se člověk pohybuje ve svém nemateriálním, neboli „astrálním“ těle. Slovo „astrální“ má mnohé významy a výklady, ať už vědecké či jiné. Slovo „vědecké“ je třeba používat opatrně, protože moderní věda, přinejmenším na západě, neuznává a dokonce si ani vážně nepřipouští možnost něčeho takového.

V esoterické historii lidstva je to však úplně jinak. Slovo „astrální“ má nejasnou minulost v mystice a okultismu dávnověku, které zahrnují i takové záležitosti, jako je čarodějnictví, magie, zaklínání a ostatní zdánlivé nesmysly, na které moderní člověk většinou pohlíží jako na hloupoučké pověry. Nesnažil jsem se v tomto oboru pátrat hlouběji, a tak stále nevím, co vlastně slovo „astrální“ znamená. Proto dávám přednost výrazům *druhé tělo* a *druhý stav*.

Tento typ literatury, který stále vzkvétá, popisuje astrální svět skládající se z mnoha úrovní, kam lidé odcházejí, když „zemřou“. Osoba, která cestuje ve svém astrálním těle, může tato místa krátce navštívit, promluvit si s „mrtvými“, zúčastnit se „tam“ nějaké činnosti a bez problémů se vrátit do svého fyzického těla. Zažil jsem chvíle, kdy jsem si vroucně přál (a modlil se!), aby to posledně řečené bylo pravda.

Aby mohl člověk předvést takový zázračný skutek, musel na to být podle okulistů pracně vycvičen, nebo ještě lépe „duchovně rozvinutý“. Pákové učení se údajně v historii tajně osobně předávalo těm, kdo byli dostatečně pokročilí. Zřejmě se čas od času našel i někdo, kdo ono tajemství vyradil nebo ho odhalil náhodou. Po veřejném odhalení byli takoví lidé v minulosti svatořečeni, kritizováni, upalováni, vysmíváni nebo zavíráni. Z toho pro mou budoucnost nic dobrého neplyne.

Většina údajů v mých poznámkách paradoxně potvrzuje okultní přístup k těmto záležitostem - což pro mě byl docela šok. Za použití liberálního výkladu a překladu do moderního jazyka zapadá většina informací jasně do celkového obrazu. Mnohé také nebylo řečeno, i když nevím proč.

Podle literatury paranormálního undergroundu se v nábožensko-mystické historii lidstva objevují odkazy na druhé tělo. Dlouho před vznikem bible a křesťanství existovala idea druhého těla jako standardního provozního postupu v kulturách v Egyptě, Indii, Číně i jinde. Historikové tyto reference běžně nacházeli, ale připisovali je mytologii tehdejší doby.

Když čtete bibli z tohoto hlediska, pak najdete potvrzení tohoto přesvědčení na mnoha místech Starého i Nového zákona. V římskokatolické církvi nacházíme konzistentní zprávy o svatých a dalších náboženských postavách, které tyto stavy zažívají, mnohé z nich z vlastní vůle. Dokonce i v protestantismu se objevily zprávy o oddaných následovnicích, kteří při nějaké formě náboženské extáze zažili stav mimo své fyzické tělo.

V Orientu se těší koncept druhého těla postavení přirozené a všeobecně akceptované skutečnosti. To je opět obor studia sám o sobě a existuje mnoho undergroundových knih a odborníků na orientální

kultury, kteří koncept druhého těla potvrzují. Prý existují i dnes adepti lámové, mniši, gumové a další, kteří ovládají mentální a psychické síly - včetně aktivit druhého těla které jsou v naprostém rozporu se současným vědeckým poznáním. V naší materialistické společnosti jsou ignorovány, protože je není možné opakovaně demonstrovat v laboratoři.

V archivech nejrůznějších domácích i zahraničních organizací, které se věnují výzkumům paranormálních jevů, jsou uvedeny stovky případů zážitků mimo tělo. Některé z těchto záznamů jsou staré sto i více let a mnohé další můžeme nalézt v nejrůznějších starých spisech. Jsou zde pro každého, kdo by se chtěl zkoumání tohoto fenoménu věnovat.

Téměř všechny zaznamenané zkušenosti jsou jednorázové spontánní zážitky. Většinou se objevily ve chvíli, kdy byl příslušný jedinec psychicky nemocný nebo oslabený, nebo v průběhu nějaké intenzivní emocionální krize. Všechny jsou vysoce subjektivní, ale již samotné množství těchto zpráv je důkazem samo o sobě. V našem století bylo publikováno několik působivých souborů těchto zkušeností, ty by měly být povinnou četbou pro zájemce o fenomén cestování mimo fyzické tělo. Slabina všech těchto záznamů je zřejmá: všechno jsou to v podstatě reportáže doplněné dohady. Nezahrnují žádné podrobnosti založené na přímém zkoumání či pokusu. Důvod? Důvod je zřejmý, solidnímu výzkumu se prostě nikdo nevěnoval.

Ve velice vzácných případech se objevují zprávy o lidech, kteří si byli schopni záměrně a z vlastní vůle přivodit druhý stav a pohybovat se v druhém těle. Možná je jich víc, ale v současné historii jsou významní dva. Pokud tento výkon prováděli i další, nechali si své zkušenosti pro sebe.

Prvním ze dvou výše zmíněných lidí je Oliver Fox, Angličan, který se věnoval výzkumu a praxi paranormálních jevů. Sepsal a vydal poměrně detailní zprávu o svých zkušenostech mimo tělo a o technikách umožňujících dosažení tohoto stavu. Mimo undergroundové hnutí kolem roku 1920 se jeho dílu dostalo jen mizivé pozornosti. Oliver Fox se rozhodě snažil těmto zkušenostem porozumět.

Druhým a nejznámějším člověkem v této oblasti byl Sylvan Muldoon, který na toto téma vydal v průběhu let 1938-51 několik prací společně s Herewardem Carringtonem. Muldoon prováděl „projekce“. Dodnes jsou jejich knihy považovány za klasiku v oboru a nabízejí zajímavé čtení. Při svém hledání faktů jsem se opět podívoval, kolik toho je v záznamech zřejmě vynecháno. A také tomu, že nebyly provedeny žádné nebo téměř žádné empirické pokusy, které by mohly poskytnout data k vážnému a objektivnímu výzkumu. Nejnovější kniha je od autora jménem Yram. (Zena? Mary pozpátku?) I zde jsem našel různé podněty a záchytné body, ale nikoli jednoznačnou spojitost se svým případem.

Několik pozoruhodných mužů se v současnosti pokouší podobné jevy vědecky studovat a hodnotit. Patří mezi ně Hornell Hart, Nandor Fo-dor, Robert Crookal a další vysokoškolsky vzdělaní lidé. Většinu těchto výzkumů se podařilo oprostít od různých deformací a zkomolenin tolik běžných v obvyklé undergroundové literatuře a jejich tituly najdete spolu s dalšími publikacemi v bibliografii. Všechny potvrzují skutečnost existence druhého těla, ale přinášejí velmi málo konkrétních údajů na experimentální, ne-filosofické rovině. Takže jsme znovu u toho - jak můžeme diskutovat o experimentech, které neproběhly?

Ve spojení s undergroundem je největším problémem, se kterým se setkávám neustále, nutnost vyhnout se utopení analytického přístupu v rozsáhlých močálech teologických myšlenek a přesvědčení. Kdysi, ani ne tak dávno, si lidé mysleli, že elektřina je bůh. Předtím to bylo slunce, blesky a oheň. Vědci nám ukázali, jak jsou tyto představy nesmyslné, a zkoušeli nám to dokázat na pokusech. Možná, že druhé tělo působící ve druhém stavu způsobí kvantový skok a nám se podaří *dokázat* boha empiricky. Potom již nebude žádný underground.

V paranormálním undergroundu jsem získal mnoho nových přátel, ale málo konkrétních odpovědí na otázku jako „Co mám teď dělat?“. Překvapilo mě, že většinou očekávali odpovědi ode mne.

Vypadalo to, že zbývá jediná možnost. Stovky experimentu, které v následujících dvanácti letech proběhly a které stále ještě probíhají, mě dovedly k závěrům, jež jsou zřejmě nevyhnutelné, ale které jsou

zároveň zcela cizí mému kulturnímu podmínění. V následujících materiálech uvidíte sami.

Svědectví

Jednou večer na podzim roku 1964 se v Los Angeles uskutečnilo zajímavé setkání. Sešlo se tam kolem dvaceti různých psychologů, psychiatrů, vědců a podobně - a já. Byl to velice užitečný večer. Účelem setkání bylo s veškerou vážností a upřímností zhodnotit pokusy a zkušenosti, které jsou sepsány v této knize. Po několikahodinovém výslechu ze strany skupiny jsem přišel na řadu já a moje otázky. Položil jsem každému z nich dvě jednoduché otázky:

„Kdyby se vám stalo to, co zažívám já, co byste dělal?“

Většina přítomných - více než dvě třetiny - byla rozhodně toho názoru, že je třeba s veškerým nasazením v pokusech pokračovat, neboť je zde naděje na osvícení a na rozšíření znalostí o člověku. Někteří přítomní napůl žertem navrhovali, že bych měl běžet k nejbližšímu psychiatrovi. (Nikdo z přítomných mi své služby nenabídl).

Druhá otázka zněla: „Zúčastnil byste se osobně experimentu, který by vedl k podobné neobvyklé aktivitě vás samotných?“

Zde se předešlý model poněkud pozměnil. Přibližně polovina přítomných vyjádřila svou ochotu spolupracovat. Je zajímavé, že v této skupině byli i ti, kteří byli vůči těmto zážitkům nejskeptičtější. To mi samozřejmě dalo příležitost jemně popíchnout účastníky, kteří pokračování mých experimentů podporovali. Když dojde na potápění se do temných, studených a neznámých vod, ať to dělá radši někdo jiný. V mnoha ohledech jim to nemám za zlé. Kdyby se někdo zeptal před dvanácti lety mne, asi bych se také dobrovolně nepřihlásil k účasti.

Proč se vlastně tato skupina obtěžovala setkáním? Ze zvědavosti. Asi. Nebo to mohlo být kvůli některým materiálům, které jsem jim předložil. Doufám ve druhou možnost. Zde jsou některé z klíčových záznamů, které zřejmě vzbudily jejich zvědavost.

10. 9. 1958 odpoledne

Opět jsem se vznesl ke stropu s úmyslem navštívit doktora Bradshawa a jeho ženu. Uvědomoval jsem si, že dr. Bradshaw je nachlazený a leží v posteli, a představoval jsem si tedy, že ho navštívím v ložnici, což byla místnost v jejich domě, kterou jsem neznal; kdybych ji tedy později byl schopen popsat, mohl bych tak dokumentovat svou návštěvu. Opět přišla otočka ve vzduchu, věřil jsem se do tunelu a měl. jsem tentokrát pocit stoupání (Dr. Bradshaw a jeho žena žijí v domě vzdáleném asi pět set mil od mé kanceláře, na kopci). Letěl jsem nad stromy a nade mnou byla světlá obloha. Na chvíli jsem zahlédl (na obloze?) postavu ve formě zakulaceného člověka, zdánlivě oblečeného v dlouhém rouchu a s ozdobou na hlavě (opět orientální pojetí). Seděl s rukama v klíně, možná na zkřížených nohou jako Buddha; po chvíli postava vybledla a zmizela. Nevím, co to znamená. Potom začalo být stoupání náročné, cítil jsem, že mě opouští energie, a měl jsem pocit, že to nezvládnou.

Po této myšlence se stalo něco neuvěřitelného. Cítil jsem zcela jasně, jako by mě někdo uchopil z obou stran v podpaží a nadzvedl mě. Pocítil jsem příval síly a pospíchal vzhůru do kopce. A tam jsem narazil na manžele Bradshawovy. Byli před domem a já jsem v tu chvíli nechápal, jak jsem je mohl, vidět předtím, než jsem se dostal do domu. Nerozuměl jsem tomu, protože dr. Bradshaw měl být v posteli. Dr. Bradshaw měl na sobě světlý svrchník a klobouk, jeho žena tmavý kabát a i její ostatní oblečení bylo tmavé. Šli proti mně, a tak jsem se zastavil. Vypadali, že mají dobrou náladu, neviděli mě, prošli kolem a dál k menšímu stavení, asi garáži. Dr. Bradshaw byl poněkud pozadu.

Vznášel jsem se před nimi, mával jsem a bezvýsledně se snažil upoutat jejich pozornost. A potom jsem měl dojem, že jsem zaslechl hlas dr. Bradshawa, jak mi říká, aniž by otočil hlavu: „No vidíš, už nepotřebuješ pomoci. “ S přesvědčením, že se mi podařilo navázat kontakt, jsem ve vrhl do země (?) a vrátil se do kanceláře. Zatočil jsem se zpět do svého těla a otevřel oči. Všechno bylo tak, jak jsem to opustil. Stále jsem pocítoval vibrace, ale pro dnešek jsem toho měl dost.

Následná ověření: ten večer jsem telefonoval Bradshawovým. Nevyprávěl jsem jim nic, jen jsem se zeptal, kde byli dnes odpoledne mezi

čtvrtou a pátou hodinou. (Když moje žena slyšela o mé návštěvě, řekla přímo, že je to nesmysl, protože dr. Bradshaw leží nemocný v posteli.) Paní Bradshawová zvedla telefon, a já jsem jí prostě jen položil otázku. Řekla mi, že přibližně v 16:25 přecházeli od domu ke garáži. Ona šla na poštu a dr. Bradshaw se rozhodl, že mu třeba trocha čerstvého vzduchu udělá dobře, a tak se oblékl a šel s ní. Čas odhadla zpětně podle chvíle, kdy dorazili na poštu, což bylo v 16:40. Cesta autem od domu k poště trvá kolem patnácti minut. Já jsem se ze svého výletu k nim vrátil přibližně v 16:27. Zeptal jsem se, co měli na sobě. Paní Bradshawová mi řekla, že ona měla na sobě volné černé kalhoty a červený svetr, který byl ovšem schovaný pod černým kabátem. Dr. Bradshaw měl světlý klobouk a svrchník světlé barvy. Nikdo z nich mě žádným způsobem neviděl, ani si nijak nebyl vědom mé přítomnosti. Dr. Bradshaw si nepamatuje, že by mi cokoli říkal. Důležité je, že jsem očekával, že ho najdu v posteli, což se nestalo.

Shoda náhod je příliš veliká. Nebylo důležité cokoli komukoli dokazovat, jen sobě samotnému. A mně to dokázalo - poprvé beze vší pochyby - že je to něco víc, než připouští běžná věda, psychologie, psychiatrie - víc než pomatení smyslů, úchylka, trauma nebo halucinace - a já jsem ten důkaz potřeboval víc než kdokoli jiný, tím jsem si jist. Byla to jednoduchá, prostá událost, ale nezapomenutelná.

V tomto případě, kdy jsem navštívil dr. Bradshawa a jeho ženu, se čas návštěvy shoduje s časem fyzické události. Autosugestivní halucinační faktor je negativní. Očekával jsem, že najdu dr. Bradshawa v domě v posteli, to se nestalo a já byl zmaten, že skutečnost neodpovídá mému očekávání. Záznamy, které jsou identické se skutečnými událostmi:

- 1) Umístění dr. Bradshawa a jeho ženy.
- 2) Jejich vzájemná pozice při chůzi.
- 3) Jejich činnost.
- 4) Jejich oblečení.

Možnost podvědomých předchozích znalostí výše zmíněných skutečností:

1) Nulová, neměl jsem žádné informace o změně jejich plánu nebo o jejich zvyklostech, co týče návštěv pošty.

2) Nejisté, vědomě nevím, že by někdo z nich měl ve zvyku chodit první.

3) Nulová, předem jsem nevěděl, že půjdou tímto způsobem ke garáži.

4) Nejisté, možná jsem je někdy viděl takto oblečené, ale očekával jsem, že uvidím jen jednoho z nich (dr. Bradshawa) v pyžamu.

5. 3. 1959 ráno

V motelu ve Winston-Salemu: probudil jsem se brzy a v 7:30 jsem se šel nasnídat; potom jsem se vrátil do svého pokoje a kolem 8:30 jsem si lehl. Když jsem se uvolnil dostavily se vibrace a pocit pohybu. Krátce na to jsem se zastavil a první, co jsem uviděl, byl chlapec, který při chůzi vyhazoval do vzduchu baseballový míček a zase ho chytal. Rychlá změna obrazu a viděl jsem muže, který se pokoušel naložit cosi na zadní sedadla auta - velikého sedanu. To cosi byla podivně vypadající věc, kterou jsem si interpretoval jako dětské autíčko s kolečky a elektrickým motorem. Muž tu věc různě otáčel a nahýbal, až se mu konečně podařilo dostat ji dovnitř. Pak za ní zabouchl dveře. Další rychlý střih a stál. jsem vedle stolu. Kolem něj seděli lidé a stůl byl plný jídla. Jeden z přítomných rozdával něco, co vypadalo jako velké bílé hrací karty. Pomyslel jsem si, že je divné hrát karty u stolu plného jídla, a podívoval jsem se velikosti a bílé barvě karet. A opět rychlá změna obrazu a já se ocitl nad ulicemi města, asi patnáct metrů vysoko a hledal jsem „doma“. Vtom jsem uviděl rozhlasový vysílač, uvědomil jsem si, že vysílač je blízko motelu, a téměř v tentýž okamžik jsem byl zpátky ve svém fyzickém těle. Posadil jsem se a rozhlédl se kolem sebe. Všechno vypadalo normálně.

Následná ověření: tentýž večer jsem navštívil přátele, pana Andre-wa Bahnsona a jeho ženu, u nich doma. O mých „aktivitách“ trošku něco věděli a v náhlé předtuše mi v tu chvíli bylo jasné, že moje ranní příhoda s nimi měla cosi společného. Zeptal jsem se na jejich syna a oni ho zavolali do pokoje a chtěli vědět, co dělal ráno mezi 8:30 a 9:00. Odpověděl, že byl na cestě do školy. Když se ho zeptali, co cestou dělal, řekl, že vyhazoval do vzduchu baseballový míček a opět ho

chytil. (Ačkoli jsem ho dobře znal, nevěděl jsem, že se zajímá o baseball, ale to se dá celkem předpokládat.) Dále jsem se rozhodl říci jim o nakládání té podivné věci do auta. Pan Bahnson užasl. Potvrdil mi, že přesně v tu chvíli nakládal na zadní sedadlo svého auta Van De Graffův generátor. Generátor je velké nemotorné zařízení s kolečky a elektrickým motorem. Dokonce mi to zařízení ukázal, (je to opravdu divný, až strašidelný pocit, vidět ve skutečnosti něco, co jste předtím spatřili jen ve svém druhém těle.) Potom jsem jim pověděl o stole a o velkých bílých kartách. To zase rozrušilo paní Bahnsonovou. Asi poprvé za minulé dva roky přinesla ranní poštu k snídani a rozdávala dopisy kolem stolu, protože všichni zaspali a vstali pozdě. Velké bílé hrací karty! Celá záležitost jim připadala velmi vzrušující a jsem si zcela jist, že si ze mě nedělali legraci.

V tomto případě, kdy jsem navštívil pana Bahnsona a jeho rodinu, se čas návštěvy shoduje s časem fyzické události. Autosugestivní halucinační faktor je negativní; neměl jsem vědomý úmysl, nevědomá motivace je možná. Záznamy, které jsou identické se skutečnými událostmi:

- 1) Syn kráčel ulicí a házel si do vzduchu míčkem.
- 2) Pan Bahnson u auta.
- 3) Činnost pana Bahnsona u auta.
- 4) Zařízení, které v autě měl.
- 5) Činnost paní Bahnsonové u stolu, rozdávání „karet“.
- 6) Velikost a bílá barva karet.
- 7) Jídlo na stole.

Možnost podvědomých předchozích znalostí výše zmíněných skutečností:

- 1) Nulová, nevěděl jsem o synově zájmu o baseball a nebyl jsem si vědom jeho základní činnosti.
- 2) Nulová, nevěděl jsem nic o ranní činnosti pana Bahnsona okolo auta a zaznamenaná činnost není součástí jeho denní rutiny.
- 3) Nulová, jak je zmíněno výše, tato činnost není součástí jeho denní rutiny, to znamená, že nakládání zařízení do auta není součástí odpozorovaných zvyklostních vzorců pana Bahnsona.

4) Nejisté, je možné, že jsem toto zařízení již někde viděl, ale nikoli na tomto místě.

5) Nulová, není součástí dřívějších pozorování, protože paní Bahnsónová to neměla ve zvyku, rozdělování pošty u snídaně bylo neobvyklou záležitostí.

6) Nulová, z výše zmíněných důvodů, navíc ani u nás není zvykem rozdělovat poštu u stolu; a také špatná interpretace činnosti samotné.

7) Nejisté, předchozí odporování je možné, protože autor zde snídal již několikrát v minulosti.

12. 10. 1960 noc

Dnešní výsledky jsou v takovém rozporu s tím, v co jsem věřil, že je zde musím zaznamenat detailně. Ve snaze najít nějaké odpovědi, kdekoli, jsem se spojil s paní M., která údajně má schopnosti média. Vždy jsem si jí velmi vážil a stále si jí velmi vážím jako velice laskavé, bezúhonné a čestné ženy. Přesto jsem po dvou „seancích“, kterých jsem se zúčastnil, odcházel s jednoznačným pocitem, že když se paní M. dostane do transu, promlouvá z ní jakási rozdvojená osobnost nebo něco podobného. „Průvodce“, který se zmocnil jejího těla a mluvil jejími hlasivkami, pro mě nebyl ničím jiným než manifestací rozdvojené osobnosti. To neznamená, že jsem paní M. podezříval, že se záměrně snaží vytvořit iluzi, pouze jsem se domníval, že to je výsledek jejího autosugestivního transu a že paní M. opravdu netuší, co se vlastně děje. Byl jsem si naprosto jist, že se paní M. nesnaží podvádět a cokoli předstírat. Nikdy nebyla a není tento typ ženy.

Vedla mě k tomu skutečnost, že když jsem položil průvodcům, kteří skrze ni promlouvali - jejímu manželovi a americkému indiánovi - určité otázky, dostal jsem neurčité, vyhýbavé odpovědi. Nanejvýš se mi dostalo ujištění: „ To se dozvíš ze svých vlastních zdrojů. “ Pro mě to byl jednoduše způsob, jak se vyhnout odpovědi, která by se dala ověřit. Považuji za důležité zde zdůraznit, že jsem byl vůči schopnostem paní M. a jejich průvodců velice skeptický.

Nicméně dnešní záznamy a to, co se stalo včera večer, mě zcela zmátlo. R. G. přítelkyně paní M., navrhla, abych se pokusil „navštívit“ seanci paní M. v jejím bytě v New Yorku v pátek večer (včera večer). Napůl jsem souhlasil, ale dodal jsem, že si vůbec nejsem jistý, jestli to

bude možné. Popravdě řečeno, než přišel pátek, úplně jsem na to zapomněl (alespoň vědomě).

A teď- co se vlastně stalo. Večer doma proběhl normálně a kolem půl dvanácté jsme já i má žena šli spát. Žena usnula téměř ihned, což jsem poznal podle jejího klidného, hlubokého dechu. Jak jsem tam tak ležel, zřejmě hluboce uvolněný a pravděpodobně již jen zpola bdělý, ucítil jsem náhle závan smrtelného chladu a všechny chlupy na šíji se mi naježily. Podíval jsem se přes setmělý pokoj, vystrašený, ale naprosto fascinovaný. Nevím, co jsem očekával, ale ve dveřích do chodby stála bílá postava - něco jako duch. Vlastě to vypadalo přesně jako tradiční duch - asi metr osmdesát vysoká postava, zahalená od hlavy až po paty v bílém splývavém plášti. Jednu ruku měla nataženou kupředu a položenou na klíce dveří.

Byl jsem úplně vyděšený, nemohl jsem si tu postavu spojit s ničím, co jsem kdy dělal. Ve chvíli, kdy se začala pohybovat směrem ke mně, ztuhl jsem hrůzou a zároveň jsem cítil, že se musím podívat, co to vlastně je. V tutéž chvíli jsem cítil, jako by mi někdo položil ruce na oči, takže jsem nic neviděl. I přes to, že jsem byl tak vystrašený, snažil jsem se ty ruce dát pryč, až najednou byl duch přímo u mé postele, ani ne třicet centimetrů ode mě. Potom mě někdo uchopil za paže, jemně, a zvedl mez postele. Uklidnil jsem se, protože jsem cítil, že ať už je to cokoli, je to přátelské. Neodporoval jsem.

Dostavil se rychlý pocit pohybu (cítil jsem, že jsou dva, na každé straně jeden) a potom jsme se objevili v malé místnosti někde nahoře, jako bychom se dívali dolů ze stropu. Podíval jsem se na dvě bytosti vedle sebe. jedna z nich byl blondatý muž, ta druhá byl také muž, ale černovlasý, téměř orientálního vzezření. Oba vypadali celkem mladě, něco přes dvacet let. Usmívali se na mne.

Promluvil, jsem na ně a požádal jsem je o prominutí, že si nejsem jist, co se děje. Potom jsem se snesl dolů a posadil se na jedinou židli, která byla volná. Naproti mně seděla vysoká, tlustá žena v černém obleku. Vedle mě seděla žena v bílém rouchu dlouhém až ke kotníkům. Druhé dvě ženy se ničím zvláštním nevyznačovaly. Ženský hlas se mě zeptal, jestli si budu pamatovat, že jsem. tam byl, a já na to odpověděl, že určitě ano. Jiná žena říkala něco o rakovině, ale to bylo vše, čemu jsem porozuměl.

Potom jedna z žen (ta v tom černém obleku) přešla přes místnost a sedla si přímo na mě! Necítil jsem její váhu a ona z jakéhosi důvodu ihned vstala. Zaslechl jsem smích, ale moje mysl byla jinde. Kontakt se ženou, která si na mě sedla, zřejmě něco změnil. Přesně v tu chvíli jsem uslyšel mužský hlas. „Myslím, že byl pryč dost dlouho, radši ho vezmeme zpátky.“

Nevěděl jsem, jestli chci zůstat nebo odejít, ale nehádal jsem se. V okamžiku jsem byl. zpátky ve svém fyzickém těle, ležel jsem v posteli a bylo to - až na to, že moje žena byla celou tu dobu vzhůru. Prý jsem lapal po dechu, něco mumlal, vydával různé zvuky a chvílemi to vypadalo, že dýchám jen malounko nebo vůbec ne. Mimo to neslyšela ani neviděla nic, snad jen, že se probudila naše kočka a byla velmi nervózní. Má žena byla neklidná a vystrašená. Já bych byl jistě taky vystrašený, kdyby se něco podobného přihodilo jí.

Toto „setkání“ si jistě zasloužilo prověření, takže jsem zatelefonoval R. G. a zjistil jsem několik věcí. Za prvé, na seanci byly čtyři ženy. Na moji žádost se sešly ve stejné místnosti, kde se konala seance (velice malý obývací pokoj) a měly na sobě stejné oblečení. Žena v tmavém obleku měla stejnou postavu, jakou jsem viděl při své návštěvě a bezděčně si „sedla“ na židli, která byla rezervována pro mne. Tohle se stalo později, po půl jedenácté, kdy seance již dávno skončila a ženy jen tak seděly a povídaly si. Ta vysoká žena vyskočila z „mé“ židle, na kterou si sedla, když ostatní volaly „Sedáš si na Boba!“. Všichni se tomu vtipu zasmály. Jedna z žen měla na sobě dlouhý světlý domácí kabátek. Slova o tom, jestli si to budu pamatovat, nebyla vyřčena nahlas (opět ta mimosmyslová komunikace?), ale jedna z žen se zmínila o tom, že následující den bude pracovat v nemocnici, kde se léčí rakovina. Se dvěma z těchto žen jsem se setkal již dříve (s paní M. a s R. G.), ale ty dvě, které jsem zde popsal, jsem do té doby neznal. Čtyři ženy, oblečení dvou z nich, postava jedné z nich, posazení na židli, vyskočení ze židle, smích, malá místnost, zmínka o rakovině - to je příliš velká shoda náhod i na mě a jistě nejsem schopen tak přesných halucinací. Já jsem přesvědčen.

Ale co ti dva muži? Opravdu paní M. komunikuje se svým zesnulým manželem a s indiánem? Až později jsem se dozvěděl, že její manžel byl blond! Musím být vůči paní M. více otevřený a méně skeptický.

Při mé návštěvě seance se čas shoduje s fyzickými událostmi. Autosugestivní halucinace nejisté, protože nápad s návštěvou mohl uvíznout v podvědomí, i když jsem se vědomě o nic nepokoušel.

Záznamy, které jsou identické se skutečnými událostmi:

- 1) Velikost místnosti.
- 2) Počet přítomných žen, čtyři.
- 3) Prázdná židle.
- 4) Oblečení dvou žen.
- 5) Zmínka o rakovině.
- 6) Chování žen sedících na židlích.
- 7) Smích skupiny.

Možnost podvědomých předchozích znalostí výše zmíněných skutečností:

- 1) Nulová, žádná předchozí návštěva či popis místnosti.
- 2) Nejisté, je možné, že mi R. G. prozradila, kolik lidí bude seanci přítomno.
- 3) Nulová, nápad s prázdnou židlí se objevil ve skupině až v průběhu večera.
- 4) Nulová, nikdy dříve jsem se s těmi ženami nesetkal a nevěděl jsem, co mají na sobě.
- 5) Nulová, ze stejného důvodu jako bod 4. Nemohl jsem vědět, že je neznámá žena zaměstnána na onkologickém pracovišti.
- 6) Nulová, protože akce nebyla plánována.
- 7) Nulová, protože to byla spontánní reakce.

15. 8. 1963 odpoledne

Po dlouhé pauze se jednalo o pokus, který přinesl výsledky! R. W., manažerka, se kterou jsem se celkem dobře a dlouho znal z práce, a můj blízký přítel, který věděl o mých „aktivitách“ (ale přesto k nim byl poněkud skeptický, ačkoli se jich sám nedobrovolně zúčastnil), jeli ten víkend na výlet na pobřeží v New Jersey. O místě jejich pobytu jsem nic bližšího nevěděl. Také jsem jim neprozradil, že plánuji nějaký experiment, a to z toho prostého důvodu, že jsem nic neplánoval, napadlo mě to až dnes (v sobotu). Dnes odpoledne jsem si lehl, abych znovu začal se svými pokusy, a rozhodl jsem se, že vyvinu veškeré úsilí

navštívit R. W., ať už je kdekoli. (Pravidlo číslo jedna v mém případě zní, že jsem vždy nejúspěšnější, když chci navštívit někoho, koho dobře znám - a taková příležitost se často nevyskytne.) Uložil jsem se v ložnici asi ve tři hodiny odpoledne, ponořil jsem se do relaxace, pocítil teplo (vibrace vysoké frekvence) a usilovně jsem myslel na své přání „navštívit“ R. W.

Dostavil se známý pocit pohybu zamlženým, světle modrým prostorem a potom jsem se ocitl někde, kde to vypadalo jako v kuchyni. R. W. seděla na židli vpravo. V ruce měla sklenici. Dívala se nalevo ode mě, kde seděly dvě dívky (kolem sedmnácti či osmnácti let staré, jedna, blond a. druhá bruneta). Obě měly také v rukou sklenice a něco pily. Všechny tři si povídaly, ale já jsem neslyšel, co říkají.

Napřed jsem zamířil k těm dvěma dívkám, přímo před ně, ale nemohl jsem upoutat jejich pozornost. Potom jsem se otočil k R.W. a zeptal se jí, jestli ví, že jsem tam.

„Ale jistě, vím, že jsi tady,“ odpověděla (mentálně, nebo způsobem nadvědomé komunikace, jinak pokračovala v rozhovoru s dívkami).

Zeptal jsem se, jestli si bude pamatovat, že jsem tam byl.

„jistě, to si budu určitě pamatovat,“ dostal jsem odpověď.

Řekl jsem, že tentokrát zařídím, aby si to pamatovala.

„Budu si to pamatovat, určitě ano,“ řekla R. W., stále ještě hovořící s dívkami.

Řekl jsem, že nutně potřebuji, aby si to pamatovala, a že ji tedy štípnu.

„Ale to nemusíš, já si to pamatovat budu,“ vyhrkla R. W.

Potřeboval jsem mít jistotu, a tak jsem se natáhl a zkusil jsem ji štípnout. Jemně, myslel jsem si. Štípnul jsem ji ze strany, do místa mezi bokem a žebry. Vykřikla a já couvnul, protože mě to překvapilo. Vážně jsem nečekal, že ji budu schopen opravdu štípnout. Byl jsem spokojený, že jsem zanechal alespoň nějaký dojem., otočil jsem se a opustil místnost. Pomyslel jsem na své fyzické tělo a byl jsem zpátky téměř ihned. Vstal jsem (fyzicky!) a přešel k psacímu stroji, kde teď sedím. R. W. se nevrátí dříve než v pondělí, potom zjistím, jestli se mi podařilo navázat kontakt, nebo jestli to byl další neidentifikovatelný neúspěšný pokus. Čas návratu - 15:35.

Následná ověření: je úterý následující po sobotě, kdy se uskutečnil experiment. R. W. se včera vrátila do práce a já jsem se jí zeptal, co dělala v sobotu odpoledne mezi třetí a čtvrtou hodinou. Protože věděla, proč se ptám, řekla, že o tom musí přemýšlet a že mi to řekne v úterý (dnes). Toto mi dnes řekla: v sobotu mezi třetí a čtvrtou byla jediná chvíle, kdy v chatě na pobřeží, kde bydlí, nebyl dav lidí. Poprvé za celou tu dobu byla sama se svou neteří (osmnáctiletou tmavovlášskou) a její kamarádkou (blond'atá, přibližně stejně stará). Asi tak mezi 1.5:15 a 16:00 byly v chatě, v kuchyni, která je tam spojená s jídelnou. Dívky pily kolu, ona něco jiného. Nedělaly nic, jen seděly a povídaly si.

Zeptal jsem se, jestli si pamatuje ještě něco jiného a ona řekla, že ne. Ptal jsem se dál, ale ona si nemohla na nic dalšího vzpomenout. Nakonec mi došla trpělivost a zeptal jsem se, jestli si pamatuje to štípnutí. Ve tváři se jí objevil výraz naprostého ohromení.

„To jsi byl ty?“ Chvilí na mě udiveně zírala, potom mě odvedla do soukromí mé kanceláře, otočila se a nadzvedla si (jen trochu!) okraj svetříku hned nad pasem na levé straně. Přesně v místě, kam jsem ji štípl, byly dvě modrohnědé podlitiny.

„Seděla jsem tam a povídala si s děvčaty,“ vyprávěla mi R. W., „když jsem náhle z ničeho nic ucítila to příšerné štípnutí. Vyskočila jsem nejmíň půl metru nad zem. Myslela jsem, že se vrátil můj švagr a tiše se připlížil za mě. Otočila jsem se, ale nikdo tam nebyl. Nikdy b y mě nenapadlo, žes to byl ty! Bolelo to!“

Omluvil jsem se, že jsem ji štípl tolik, a slíbil jsem jí, že kdybych ještě někdy něco takového zkoušel, vymyslel bych něco jiného než takovéhle bolestivé štípnutí.

V tomto případě se čas události shoduje se skutečnými událostmi.

Autosuggestivní halucinace - nejisté, protože zde bylo vědomé přání a byla zde předchozí vědomost o přibližném umístění R. W. v určenou dobu.

Záznamy, které jsou identické se skutečnými událostmi:

- 1) Místo (uvnitř, nikoli venku).
- 2) Počet přítomných osob.
- 3) Popis dívek.

- 4) Chování přítomných osob.
- 5) Přiznání ke štípnutí.
- 6) Fyzické pozůstatky štípnutí.

Možnost podvědomých předchozích znalostí výše zmíněných skutečností:

1) Nulová, předchozí vědomosti implikovaly spíše aktivity venku na pláži než uvnitř chaty.

2) Nulová, předchozí vědomosti implikovaly přítomnost dospělých osob, protože R.W. tam byla na návštěvě u své sestry a švagra.

3) Nulová - nejisté, je možné, že jsem slyšel již dříve něco o neteři R. W. a barvě jejích vlasů, nulová co se týče kamarádky neteře R. W., jejího věku a barvy vlasů.

4) Nulová, žádné předchozí vědomosti o neexistujících zvycích v tomto časovém úseku dne.

5) Nulová, R. W. nevěděla nic o mém pokusu, žádného takového pokusu se nikdy dříve nezúčastnila, protože se nic podobného nikdy dříve neuskutečnilo.

6) Nulová, R. W. nemohla vědět, kde se měly otisky objevit.

Máme ještě další průkazné zprávy, z nichž jsou některé zařazeny i do této knihy, kde snad napomohou ilustraci určitých oblastí „teorie a praxe“. Jeden nebo dva pokusy byly uskutečněny v laboratorních podmínkách.

Jednotlivé události se mohou samy o sobě zdát jednoduché a nedůležité, ale jako miniaturní části mozaiky jsou podstatné. Model, který se vynořuje z jednotlivých letmých pohledů na celek, je pro mě přijatelný a uvěřitelný jen proto, že jsem si dal dohromady stovky útržků, úryvků a zlomků důkazů. Možná se to stane i vám.

Tady a ted'

Jedna z nejčastějších otázek, která vyvstane při diskusích o druhém těle a druhém stavu, zní: „A kam vlastně jdeš?" Po zhodnocení všech experimentů to vypadá, že existují tři prostředí druhého stavu. První z nich jsme pro nedostatek lepší nomenklatury identifikovali jako „lokalitu I". Vhodnější název by možná zněl „tady a ted'".

Lokalita I je nejuvěřitelnější. Zahrnuje lidi a místa, která v době experimentu v našem materiálním, nám dobře známém světě, skutečně existují. Je to svět, který je nám prezentován skrze naše fyzické smysly a o kterém si je většina z nás poměrně dost jistá, že skutečně existuje. Návštěva lokality I ve druhém těle by neměla obsahovat podivné bytosti, místa nebo události. Cizí možná, ale nikoli podivné či neznámé, jestliže ano, znamená to, že naše vnímání je pokřivené.

Z výše zmíněného vyplývá, že jediné výsledky, které se dají ověřit standardními metodami, se týkají experimentů a událostí, které se staly při pohybu ve druhém těle v lokalitě I. Všechny experimenty zmíněné ve třetí kapitole se udály v lokalitě I. Přesto je těchto zážitků v poměru ke všem zaznamenaným experimentům žalostně málo. Na první pohled to vypadá jednoduše. Opusť své fyzické tělo a ve svém druhém těle běž navštívit George, navaž s ním kontakt, vrať se zpátky a podej zprávu. Jak prosté.

Kéž by to bylo tak prosté! Jsou zde však faktory, které nám to velmi ztěžují a které se nám podařilo rozeznat. Poznání problému je základním předpokladem případného řešení, snad to tak bude i v tomto případě.

Vezměme jako první faktor směru a identifikace. Předpokládejme například, že bychom byli ve svém fyzickém těle a při plném vědomí schopni létat vzduchem. Objevíte tuto svou schopnost a rozhodnete se zaletět si do Georgeova domu, abyste si vyzkoušeli, jak to funguje. Váš dům nebo vaše laboratoř je na okraji velikého města. George žije ve čtvrti, která se nachází na opačném konci téhož města.

Za jasného, slunečného odpoledne se vydáte na cestu. Jistě se vznesete vysoko do vzduchu, abyste se vyhnuli překážkám, jako jsou

domy, stromy a podobně. Nejste si příliš jistí, a tak se raději nevznesete příliš vysoko, jen natolik, abyste byli schopni rozeznat určité významné orientační body, a to je již z výšky jednoho a půl kilometru dost obtížné. Takže zůstanete spíše níž, asi tak třicet metrů nad zemí. A teď - kterým směrem se vydat. Rozhlédnete se a budete se snažit najít nějaké známé záchytné body. V tuhle chvíli si uvědomíte, že máte problém. Nemáte azimut Geor-geova domu a i kdybyste ho měli, nebylo by vám to nic platné. Nemáte totiž buzolu. Nenecháte se odradit a zamíříte přes město, rozhodnutí orientovat se podle známých význačných budov, pátků, ulic a podobně. K Georgeovi jste již jeli mnohokrát, neměl by být problém cestu najít.

Vyrazíte na cestu nad domy a ulicemi a téměř okamžitě jste zmateni. Známé je náhle neznámé. Otočíte se zpátky a zjistíte, že máte problémy dokonce i s nalezením svého vlastního domu, a to i na krátkou vzdálenost. Chvíli trvá, než si uvědomíte proč. Až doteď jste byli spjati se zemí a jste zvyklí dívat se na svět z úrovně, která nepřesahuje dva metry výšky. Většinu času se díváme přímo před sebe nebo dolů. Jen občas se podíváme vzhůru, a to jen tehdy, když něco přitáhne naši pozornost. Ale ani toto dívání se vzhůru nemá příliš společného s pohledem, který se nám naskytne při pohledu dolů z výšky třiceti metrů. Jak dlouho by vám trvalo rozeznat svůj vlastní dům, kdyby vám někdo ukázal fotografii pořízenou přímo shora? Totéž platí o „známém“ okolí, o ulicích, domech, městech i lidech.

Možná se dostanete do Georgeova domu, ale bude vám to trvat velmi dlouho. Možná že jeho dům nerozeznáte ani ze vzdálenosti sto padesáti metrů, protože jste zvyklí přicházet k domu zepředu a teď se najednou přibližujete zezadu. To není selhání, které se týká jen vás. Piloti letadel se „ztratili“ na tři kilometry od letiště, za jasného dne, když letěli pár set metrů nad zemí a na chvíli odvedlo jejich pozornost něco jiného. V tu chvíli je najednou vše pod vámi zcela neznámé a potřebnou rychlou orientaci vám vrátí jen správné použití navigačních přístrojů.

Je jednoduché si představit, jak takový problém vznikne, jestliže váš přítel George žije v jiném, vzdálenějším městě, kde jste nikdy nebyli, a jestliže jste nikdy neviděli ani obrázek jeho domu. Kdyby namaloval na střechu obrovské zářivé „X“, přidal kolem dokola

spousty silných reflektorů a namaloval podobné značky i na dálnici, silnice a na ulici vedoucí k domu, pak byste to možná zvládli.

Pojďme si teď udělat tentýž výlet ve druhém těle a oba způsoby cestování porovnat. Zase jste nahoře, asi tak třicet metrů nad zemí, vznášíte se ve vzduchu, ale tentokrát bez svého fyzického těla. Je jasný, slunečný den, ale vaše „vidění“ je poněkud rozostřené. Ještě jste si na techniku „vidění“ ve druhém těle úplně nezvykli, ještě pořád úplně nevíte, „jak“ se to dělá. Výsledkem je „vidění“, které není tak či onak úplně jasné. Můžete se od svého k Georgeovu domu pohybovat pomalu, tak jako byste to dělali ve svém fyzickém těle. Byl by to stejně pomalý proces, jen za vizuálně poněkud méně příznivých podmínek.

Existuje ale lepší, rychlejší způsob. Naštěstí máme v sobě jakýsi vestavěný smysl pro směr, jen se ho musíme naučit používat. A v tom je právě háček. Jak jsem již podotkl na jiném místě, „pomyslíte“ na osobu na druhém konci cesty - nikdy ne na místo, vždy na osobu - a použijete předepsanou metodu. Během chvilky jste tam. Jestli se vám to líbí, můžete sledovat, jak pod vámi ubíhá země, ale je poněkud znepokojivé, když se řítíte hlavou na budovu nebo strom a prolétnete rovnou skrz ně. Jestli se těmto traumatickým zážitkům chcete vyhnout, pak na nějaké rozhlížení raději zapomeňte. Nikdy se úplně nezbavíte návyků svého fyzického těla, které vám říkají, že podobné věci jsou pevné, tuhé. Alespoň mně se to nepodařilo. Pořád mám tendenci vydat se ke dveřím, když odcházím, a celou situaci si znovu uvědomím až ve chvíli, kdy ruka mého druhého těla projde klikou. To se vždycky rozčílím a projdu raději zdí než dveřmi, abych si upevnil vědomí charakteristiky druhého stavu.

V souvislosti s tímto užitečným naváděcím instinktem, který není ovlivňován vzdáleností, se objevuje jeden problém, a to fakt, že tento systém je až příliš citlivý. Řídí se tím, na koho nebo na co pomyslíte. Stačí, aby se nějaká postranní myšlenka stala jen na jednu pikosekundu dominantní - a následuje změna směru. Přidejte k tomu ještě skutečnost, že vaše vědomé úmysly mohou být v rozporu s přesvědčením vašeho podvědomí, pokud jde o cíl vašeho výletu, a možná vám začne docházet, proč tolik pokusů o získání nějakých průkazných dat v lokalitě I skončilo neúspěchem. Někdy si říkám, jak

je možné, že se nám podařilo získat vůbec nějaká data, když je těch komplikací kolem našich experimentů tolik.

Zde uvádím některé případy špatného směru, způsobeného nepatřičnými myšlenkami, které jsou zaznamenány v našich archivech:

12. 4. 1963 pozdní odpoledne

Teplota 20 stupňů, vlhkost vzduchu nízká, barometr vysoko. Použil jsem odpočítávací techniku, pocity tepla se dostavily při čísle třicet jedna. Oddělení proběhlo lehce s úmyslem, navštívit přítele. Použil jsem protahovací metodu, zdálo se, že cestuji nezvykle dlouho na to, že to měl být výlet do vzdálenosti pouhých pěti kilometrů... Pak jsem se zastavil. Rozhlédl jsem se kolem sebe a zjistil jsem, že sedím na okraji střechy dvoupatrového domu a pode mnou je něco, co by mohl být dvorek. Na dvorku pracovala žena, v ruce držela koště, jak jsem se na ni díval, otočila se a vrátila se do domu. 'Těsně předtím, než vešla, ji cosi přimělo, aby pohlédla vzhůru, přímo mým směrem. Vyděšeně sebou trhla, zaběhla dovnitř a třískla dveřmi. Měl jsem pocit, že bych měl odejít, bylo mi trapné, že jsem tu ženu vystrašil. Použil jsem signál fyzického pohybu a bez potíží jsem se vrátil a vklouzl zpět do svého fyzického těla. Doba opuštění: sedm minut deset vteřin. Komentář: zajímalo by mě, co viděla ta žena sedět na okapu. A také - proč tento cíl? Zřejmě opět nedostatečné soustředění.

29. 6. 1960 večer

Teplota 24 stupňů, vlhkost vzduchu střední, barometr průměr, fyzicky unavený. Nával krve se objevil v momentě těsně před usnutím, s plánem navštívit dr. Andrija Pucharicha kdesi v Kalifornii. Chvilí jsem se pohyboval naslepo, pak jsem se zastavil. Kolem stolu seděli čtyři lidé, jeden z nich chlapec asi jedenáctiletý. Evidentně to nebyl dr. Pucharich, pokud se ovšem nestalo něco neobvyklého. 'Zeptal jsem se, kde jsou, co je to za místo, město nebo stát. Na svou otázku jsem nedostal odpověď, ale pocítil jsem z jejich strany ostražitost. Zeptal jsem se znovu a chlapec se otočil, zřejmě aby odpověděl, ale jeden z mužů ho okřikl: „Neříkej mu to!“ Zcela jasně se mě z nějakého důvodu báli. Omluvil jsem se za svou nervozitu, vysvětlil jsem jim, že jsem v tomhle ne-fyzickém počínání stále ještě nováčkem, otočil jsem se a

opustil je, abych je ušetřil, nepříjemných pocitů. Návrat do fyzického těla bez jakýchkoli zvláštností. Čas opuštění: osmnáct minut. Komentář: žádné spojení s aktivitami dr. Pucharicha v té době, jak mi sdělil. Opět špatný cíl, ověření nemožné. Proč vzbuzuje moje přítomnost takový strach?

Neschopnost kontrolovat cíl cesty vždy byla a stále ještě je hlavním problémem dosažení konzistentních a opakovaných výsledků. Pokusy často dopadly jako výše popsané situace. Následuje jeden případ, který nám přinesl průkazná data, ačkoli zúčastněné osoby nevěděly a nevědí o svém podílu na experimentu:

27. 11. 1962 ráno

Teplota 20 stupňů., vlhkost vzduchu průměrná, barometr pod průměrem, fyzicky odpočatý. Použil jsem odpočítávací relaxační metodu a k vyvolání vhodných podmínek jsem použil mentální vzorec sexuálního centra a dýchání ústy. Z těla jsem se dostal odloupením, jako když se z fyzického těla sloupne povrchová vrstva. Byl jsem volný a vznášel se pokojem. Chtěl jsem navštívit Andrewa Bahnsona. Výlet jsem začal pomalu, abych si mohl co nejdůkladněji prohlednout okolí. Pomalu jsem proletěl západní zdi, kde jsem cítil texturu jednotlivých vrstev materiálů, potom do dalšího pokoje, který byl zařízen jako obývací, do třetího pokoje, zase obývací, nikde nikdo nebyl. Zrychlil jsem. Neviděl jsem nic než šedoěrné šmouhy. Stále jsem se soustřeďoval na pana Bahnsona a konečně jsem se zastavil. Byl jsem v normálně velikém pokoji, v ložnici, byli tam. tři lidé. Napravo se nacházela veliká postel, ve které leželi dva dospělí lidé. Nalevo od postele seděla na zemi malá, asi šestiletá holčička. Holčička se podívala přímo na mne a vzrušeně vydechla: „Já vím, co jsi!“

Otočil jsem se k ní tak pomalu a mírně, jak jsem jen mohl, abych ji nevystrašil, a zeptal jsem se: „Ty to víš? Výborně! Co tedy jsem?“ Nebyla vůbec vystrašená, když mi odpověděla: „Ty jsi astrální projekce!“ (Možná použila jiné slovo, jako třeba „duch“, ale ať tak či tak, bylo zcela zřejmé, že ví, o čem mluví.) Zeptal jsem se jí, kde žije a který je rok, ale nemohla mi odpovědět, takže jsem se otočil k těm dvěma v posteli. Snažil jsem se být opatrný, aby nebyli nervózní a

nebáli se mě, ale oni se stejně báli. Zeptal jsem se jich, který je rok, ale vypadalo to, že mi nerozumějí (že by v nadvědomí neexistoval pojem času?). Zaměřil jsem se na muže a zeptal se ho, jak se jmenuje a kde žije. Nervózně mi odpověděl. Vypadal velmi znepokojeně a tak jsem poodešel a podíval se z okna, abych zjistil, kde jsem. Pod oknem byla stříška, jaké bývají nad vchodovými dveřmi. Dole byla ulice s mnoha stromy a s psem trávníku uprostřed. U chodníku stálo zaparkované auto, sedan tmavé barvy.

Ucítl jsem potřebu vrátit se do svého fyzického těla a otočil jsem se zpátky k těm třem lidem. Zeptal jsem se, jestli by mě chtěli vidět „odlétnout“. Holčička byla nadšena a na dospělých byla vidět úleva. Použil jsem natahovací techniku, prostřelil jsem stropem a bez problémů se vrátil do svého fyzického těla. Důvod odvolání: od dýchání ústy jsem měl sucho v krku. Doba opuštění: čtyřicet dva minut. Komentář: po telefonu se mi podařilo lokalizovat tuto rodinu na adrese, kterou mi muž udal. Bylo by vhodné je pod nějakou záminkou fyzicky navštívit?

Z toho, co jsem zde popsal, je zřejmé, že k průkaznějšímu ověření aktivit druhého těla v lokalitě I by bylo potřeba mnohem extenzivnější a organizovanější snahy. Jeden subjekt a několik různých vědců a psychiatrů zdaleka nestačí. Také je zřejmé, že se v tomto stádiu kontroly nedá zabránit neočekávaným návštěvám nic netušících osob. Mnohé bychom se možná dozvěděli, kdyby bylo možné pohovořit si s těmito lidmi o tom, co ve chvíli neočekávané návštěvy viděli a cítili. Jen zcela výjimečně se podaří získat dostatek informací k jejich identifikaci jako ve výše popsaném případě.

Také je zajímavé tam, kde je to možné, zaznamenat rozpory v pozorováních z lokality I při aktivitách ve druhém těle a druhém stavu. Kromě velmi neobvyklých případů jsou veškeré „vizuální“ vjemy zaznamenávány v odstínech čtené a bílé. To je běžné, ať už jsou světelné podmínky jakékoli. Přesto se může stát, že ostré kontrasty světla a stínu způsobí nesprávný vjem. Jestliže se například od tmavých vlasů muže odráží silné světlo, může vzniknout dojem, že muž má ve skutečnosti světlé vlasy, jako v následujícím případě:

5.5.1961

Teplota 22 stupňů, vlhkost vzduchu vysoká, barometr na středních hodnotách, fyzicky neutrální. Po večeři, k večeru, naplánoval jsem si pokus navštívit dr. Pucharicha. Použil jsem čelistní dýchací metodu relaxace, po chvíli se jen s mírnými obtížemi dostavily vibrace technikou natažení v úhlu 90°. Použil jsem jednoduchou techniku mentálního vyzdvihnutí a soustředil jsem se na přání navštívit dr. Pucharicha. Po krátké cestě jsem se zastavil v místnosti. Byl tam dlouhý úzký stůl, několik židlí a knihovna. U stolu seděl muž a psal něco na papír. Připomínal dr. Pucharicha, ale měl světlejší nebo možná i blondaté vlasy. Pozdravil jsem ho, on zvedl hlavu, podíval se na mě a usmál se. Potom řekl, že našemu projektu bude věnovat více času, a omluvil se, že ho zanedbával. Odpověděl jsem, že tomu rozumím, ale potom jsem pocítil potřebu vrátit se do fyzického těla a vysvětlil jsem mu, že musím odejít. On řekl, že chápe, že musím být opatrný, a já jsem se otočil a rychle se vrátil do svého fyzického těla. Bez problémů jsem do něj vstoupil. Důvodem odvolání byla má pravá ruka, kterou jsem měl podivně zkroucenou pod tělem a byla značně odkrvená. Komentář: při rozhovoru s dr. Pucharichem jsem zjistil, že místo a činnost odpovídaly, ale dr. Pucharich si na mou návštěvu nepamatuje. „Blond“ barvu jeho vlasů zřejmě způsobil silný odraz světla, které mu zářilo za hlavou.

Předchozí záznam také ilustruje potíže s komunikací. Dr. Pucharich byl vzhůru a věděl, že se ho tímto způsobem pokusím navštívit, přesto si vědomě vůbec nepamatuje, že by se něco podobného událo. Vše ostatní souhlasí, vše, kromě mnou zaznamenané „konverzace“. To se stává tak často, že se tento problém stal předmětem mnoha diskusí. Prvním předpokladem bylo, že jsem si ty rozhovory jednoduše vyfantazíroval. Zdálo se pravděpodobné, že jsem při tom používal své znalosti - uložené na nevědomé úrovni - o navštívených lidech, a tak jsem si vytvářel „autentickou“ konverzaci. Tuhle teorii jsme museli opustit ve chvíli, kdy jisté množství podobných rozhovorů přineslo informace, které mohla znát pouze druhá strana.

Další problém, který přináší cestování v lokalitě I, je faktor času. K hluboké relaxaci nutné k dosažení druhého stavu je bohužel nejlepší doba zcela nevhodně pozdě v noci. Takže je zcela přirozené toho pokud možno využít. V té době je potřeba méně námahy a oddělení se uskuteční mnohem rychleji. Přesto nejsou psychologické a fyziologické podmínky nutné k dosažení požadovaného stavu stále ještě dobře známy, a jsou tedy těžko předvídatelné. Z tohoto důvodu se nám mnohokrát stalo, že pokusy, prováděné čistě za účelem získání informací, skončily neúspěchem. O činnosti objektu se často nedalo zaznamenat nic jiného než prostý fakt, že navštívená osoba ležela v posteli a spala. Tyto případy se v žádném případě nedají považovat za důkazy. Většina lidí provádí tuto „činnost“ každou noc.

Podobně i pokusy prováděné za denních hodin přinášely své problémy. Vzhledem k tomu, že není možné přislíbit „kontakt“ v určitou minutu či hodinu, většina zúčastněných lidí prostě dělala to co obvykle. Takže když se pak taková „návštěva“ uskutečnila, většinou neprováděli nic jedinečného či nezvyklého, a když bylo třeba potvrzení, pamatovali si detaily jen velmi málo. Všichni máme obrovský sklon zapomínat detaily rutinních činností v našem životě. Můžete si to sami vyzkoušet. Jednoduše se zkuste upamatovat na všechny podrobnosti toho, co jste podnikali řekněme včera odpoledne ve tři hodiny dvacet tři minut. Jestliže to byla vaše obvyklá činnost, budete si zřejmě pamatovat jen tu činnost, žádné detaily. Možná ani to ne.

Jenomže experimentování v lokalitě I je nesmírně důležité, možná víc než cokoli jiného, protože dostatek průkazných dat o druhém těle a druhém stavu je možné získat jen v lokalitě I. Dostatek, to znamená tolik, aby se jimi začaly zabývat oficiální skupiny vědců. Jen skrze takovýto koncentrovaný a extenzivní výzkum můžeme dosáhnout revolučního průlomu v poznávání druhého těla, které potom můžeme aplikovat na naše základní znalosti o člověku. Pokud se to nezdaří, zůstane celý fenomén druhého těla nerozluštěnou záhadou - přinejlepším. V horším případě bude vysmíván, zesměšňován a považován za nesmyslné fantazie nepřijatelné ani pro vědce ani pro filosofy. Z tohoto důvodu se ve zprávách z našich experimentů opakuje neustále jedno téma: „*Získat průkazná data!*“

Zde následuje experiment z pozdější doby odehrávající se v lokalitě I, který se uskutečnil v EEG laboratoři nemocnice umístěné v kampusu jedné z našich předních univerzit.

EXPERIMENT # EEG 19. 7. 1996

Do EEG laboratoře v nemocnici jsem dorazil v 21:00 hodin. Přijel jsem z Richmondu, 120 km autem. Žádný zvláštní pocit únavy. Kolem jedné hodiny odpoledne jsem se cítil ospalý, ale neodpočíval jsem. Celý den jsem byl aktivní, vstával jsem přibližně v 6:30 ráno.

O půl desáté večer mi již asistentka připevnila všechny elektrody. Asistentka byla jediným člověkem, který byl přítomen, když jsem přijel. Ulehl jsem na přenosné lehátko v polozatemněné místnosti. Sundal jsem si košili, kalhoty jsem si ponechal. Použil jsem polštář a příkrývku. Měl jsem obvyklé potíže s pohodlím, zvláště s uchem, přitisknutým k polštáři. Jsem zvyklý spát na straně a elektrody připevněné k uchu mi překážely. Pokoušel jsem se přirozeně se uvolnit, ale neúspěšně. Konečně se mi podařilo dosáhnout určitého stupně relaxace (použil jsem metodu počítání od jedné, kdy jsem si každé číslo asocioval s určitou částí těla počínaje od nohou a zároveň na to místo zaměřil pozornost a svůj vnitřní zrak s cílem tuto část těla uvolnit). Jako obvykle má pozornost několikrát odběhla jinam, ale vždy jsem ji vrátil k relaxačnímu cvičení. Prošel jsem celou sekvencí, aniž se mi podařilo se úplně uvolnit, a tak jsem začal znovu od začátku. Po pětáctyřiceti minutách marného úsilí jsem se rozhodl udělat si přestávku, posadil jsem se na posteli (napůl) a zavolal asistentku.

Napůl jsem seděl, kouřil cigaretu a povídal si s asistentkou - asi pět až osm minut. Potom jsem to zkusil znovu. Chvilí jsem se snažil poradit si s nepohodlím způsobeným elektrodou na uchu a pak jsem se s částečným úspěchem soustředil právě na své ucho s cílem „umrtvit“ ho. Znovu jsem se vrátil k postupné uvolňovací metodě. V polovině druhého kola se za plného vědomí (aspoň mi to tak připadalo) dostavil pocit tepla. Rozhodl jsem se pro techniku „vyvalení se“ (začal jsem se pomalu otáčet, jako kdybych se ve svém fyzickém těle chtěl v posteli otočit). Cítil jsem, jak se obracím, a zpočátku jsem se domníval, že skutečně pohybuji svým fyzickým tělem. Cítil jsem, jak jsem se převalil

přes okraj lehátka, a připravoval jsem se na pád na podlahu. Když jsem nespádl, bylo mi jasné, že jsem se oddělil. Vzdaloval jsem se svému fyzickému tělu tmavým prostorem a dostal jsem se ke dvěma mužům a ženě. „Vidění“ nebylo příliš jasné, ale trochu se zlepšilo, když jsem se přiblížil. Žena, vysoká, tmavovlasá, asi čtyřicetiletá (?), seděla na pohovce nebo širokém křesle. Napravo od ní seděl jeden muž. Před ní, mírně doleva, byl druhý muž. Nikoho z nich jsem neznal. Byli zabráněni do rozhovoru, jemuž jsem nerozuměl. Snažil jsem se upoutat jejich pozornost, ale nešlo to. Nakonec jsem se natáhl a štípl jsem ženu (velmi jemně) do boku, těsně pod žebra. Vypadalo to, že zareagovala, ale komunikaci jsem nenavázal. Rozhodl jsem se vrátit se do fyzického těla, zorientovat se a začít znovu.

Návratu jsem docílil jednoduše tím, že jsem na něj pomyslel. Otevřel jsem své fyzické oči, všechno bylo v pořádku. Polkl jsem, abych si zvlhčil hrdlo, zavřel jsem oči, dovolil teplu opět stoupnout a použil stejnou techniku „vyvalení se“ jako předtím. Tentokrát jsem se vznášel nad zemí vedle postele. Pomalu jsem padal a cítil jsem, jak cestou, dolů procházím všemi EEG dráty. Jemně jsem se dotkl země a potom jsem „uviděl“ světlo, které sem vnikalo otevřenými dveřmi z vedlejší místnosti. Snažil jsem se zůstat v těsné blízkosti a zaplul jsem pod lehátko. Vznášel jsem se v horizontální poloze a lehce se přitom dotýkal podlahy prsty, abych se neztratil. Pomalu jsem proplul dveřmi. Hledal jsem asistentku, ale nemohl jsem ji najít. Nebyla, v místnosti napravo (tam byly umístěny kontrolní panely), a tak jsem se přesunul do další, jasně osvětlené místnosti. Rozhlédl jsem se na všechny strany a náhle jsem ji uviděl. Nebyla sama. Byl s ní muž, ona stála čelem ke mně a on stál nalevo od ní.

Pokusil jsem se přitáhnout její pozornost a téměř okamžitě mě zaplavil hřejivý pocit tepla a radosti, že se mi konečně podařilo to, o co jsme tak dlouho usilovali. Asistentka byla opravdu vzrušená a nadšeně mě objala. Také jsem ji objal a sexuální podtón, který se objevil, byl natolik slabý, že jsem ho mohl téměř ignorovat. Po chvílce jsem se odtáhl, jemně jsem položil ruce na její obličej, každou na jednu tvář, a poděkoval jsem jí za pomoc. Kromě této komunikace zde vsak nebyla žádná další inteligentní objektivní komunikace. Vlastně jsem to ani

nezkusil, protože jsem byl příliš vzrušený tím, že se mi konečně podařilo dosáhnout oddělení a zůstat v místě experimentu.

Potom jsem se otočil k přítomnému muži. Byl asi stejně veliký jako ona a měl kudrnaté vlasy, několik pramenů mu padalo do čela. Pokoušel jsem se upoutat jeho pozornost, ale nešlo mi to. Opět jsem se zdráhavě rozhodl, že asistentku jemně štípnu, což jsem udělal. Nevšiml jsem si, že by to mělo nějakou odezvu. Pocítil jsem, že mě cosi táhne zpět do mého fyzického těla. Otočil jsem se, prošel jsem dveřmi a lehce jsem vklouzl zpátky. Důvod nepohodlí: sucho v krku a bolavé ucho.

Zkontroloval jsem si, že integrace byla dokončena, že jsem se „cítil“ normálně ve všech částech svého těla. Otevřel jsem oči, posadil se a zavolal asistentku. Když vešla, oznámil jsem jí, že se mi to konečně podařilo a že jsem ji viděl - ovšem s mužem. Odpověděla, že to byl její manžel. Zeptal jsem se, jestli je ještě venku a ona řekla, že ano, že jí přišel v těchto pozdních hodinách dělat společnost. Zeptal jsem se, proč jsem se s ním neseťkal již dříve a ona mi vysvětlila, že to je zdejší nařízení, že ti, kteří zde nepracují, se nemají setkávat s pacienty. Vyjádřil jsem přání vidět ho, na což ona přistoupila.

Asistentka mi sundala elektrody a já s ní vyšel ven, abych se setkal s jejím, manželem. Byl stejně velký jako ona a měl kudrnaté vlasy. Po několika konverzačních obrazech jsem se rozloučil. Nevyptával jsem se asistentky ani jejího manžela, jestli něco cítili nebo viděli. Přesto jsem přesvědčen, že její manžel je ten muž, kterého jsem viděl během své ne-fyzické návštěvy. Můj druhý pocit byl, že asistentka během experimentu nebyla v kontrolní místnosti, ale že stála se svým manželem v jiné místnosti. To může být těžší určit, protože zde platí nařízení, že během experimentu musí asistent vždy zůstat u kontrolních panelů. Pokud se mi ji podaří přesvědčit, že v tomto případě je pravda důležitější, mohl by být potvrzen i tento druhý fakt. Takže jediným důkazem, kromě toho, co se mohlo objevit na EEG, je přítomnost manžela asistentky, o které jsem předem nevěděl. Tuto skutečnost může asistentka potvrdit:

Následná ověření: ve zprávě pro dr. Tarta asistentka uvedla, že v době indikované „separace“ byla ve vnější místnosti se svým manželem. Také potvrdila, že jsem o jeho přítomnosti nevěděl a že jsem se s ním nikdy dříve neseťkal. Dr. Tart se vyjádřil, že záznam EEG roz-

hodně vykazuje neobvyklou a unikátní aktivitu mozku v průběhu experimentu.

Nekonečno, věčnost

Nejlépe vám asi přiblížím lokalitu II, když vám navrhnou, abyste si představili místnost, nad jejímž vchodem bude umístěna veliká cedule s upozorněním: „Prosím, zapomeňte na veškerá pravidla fyzického světa.“ Jestliže byla idea druhého těla nesnadnou zkušeností, lokalita II se přijímá jen velmi, velmi těžko. Rozhodně vyvolává hluboké emoce, protože ztěžka dopadá na vše, co jsme dosud považovali za realitu. Navíc otevírá otázkám většinu našich náboženských doktrín a jejich interpretaci.

Stačí říct, že jen malá část návštěv lokality II poskytla průkazná data, protože tyto návštěvy se jen velmi těžko dokazují. Z toho vyplývá, že většina materiálů o lokalitě II je spíše opatrnou extrapolací. Přesto několik set návštěv v této oblasti poskytuje vědomí určité konzistence. Jestliže se $A + B = C$, šedesát třikrát, potom je zde vysoká pravděpodobnost, že se $A + B = C$ i po šedesáté čtvrté.

Postulát: lokalita II je nemateriální prostředí, kde jsou zákony hmoty a pohybu jen vzdáleně spřízněné s fyzickým světem. Hranice jeho obrovitosti jsou neznámé (zúčastněnému výzkumníkovi) a jsou zde hloubky a dimenze neuchopitelné konečnou vědomou myslí. V této nekonečnosti jsou přítomny všechny atributy, které připisujeme ráji i peklu (viz kapitola 8), a tvoří pouze část lokality II. Lokalita II je obydlena, je-li to správné slovo, bytostmi různého stupně inteligence, se kterými je možné komunikovat.

V procentuální analýze v následující kapitole je popsáno, že základní atributy světa jsou v lokalitě II změněny. Čas, jak ho chápeme ve fyzickém světě, tu neexistuje. Je zde posloupnost událostí, minulost a budoucnost, ale nikoli cyklická separace. Obojí existuje současně s „ted“. Časomíry, od mikrosekund po milénia, jsou

zde k ničemu. Ostatní míry mohou reprezentovat tyto faktory v abstraktních kalkulacích, ale není to jisté.

Zákon zachování energie, teorie silových polí, vlnová mechanika, gravitace, otázky struktur - to vše zůstává ke zkoumání lidem povolanejším v těchto oblastech.

Na druhou stranu to vypadá, že zde platí jeden univerzální zákon. Lokalita II je stav bytí, kde to, co nazýváme myšlenkou, je zdrojem existence. Je to životní tvořivá síla, která produkuje energii, dává formu hmotě a poskytuje možnosti vnímání a komunikace. Domnívám se, že nejvnitřnější já nebo duše není v lokalitě II ničím víc než jen jakýmsi organizovaným vírem či smotkem. Myslím, tedy jsem.

V tomto prostředí nenajdete žádná mechanická zařízení. K transportu tu nejsou potřeba žádná auta, lodě, letadla či rakety. *Pomyslíte* na pohyb a pohyb se stane skutečností. Televize, rádio, telefon ani ostatní technické komunikační prostředky tu nemají žádný význam. Komunikace je okamžitá. Nezaznamenali jsme žádné farmy, velkovýkrmny, zahrady, továrny nebo velkosklady. Při žádné z návštěv jsme nezaznamenali potřebu energie z potravy. Jak se energie doplňuje - je-li opravdu spotřebovávána - se nepodařilo zjistit.

„Pouhá“ myšlenka je silou, která naplňuje každou potřebu a každé přání, a vaše myšlení je matricí vašich skutků, situace a pozice v této širší realitě. V podstatě je to poselství, které se náboženství a filosofie snažily předat celé věky, i když možná ne zcela přímočaře a často zkresleně. Jeden aspekt, který jsem v tomto myšlenkovém médiu pochopil, vysvětluje mnohé: podobné přitahuje podobné. Neuvědomoval jsem si, že existuje pravidlo, které působí takto specificky. Pro mě to neznamenalo nic víc a nic méně než abstrakci. Promítněte si toto pravidlo navenek a začnete chápat nekonečné množství variací, které se nalézají v lokalitě II. Vaše směřování se kompletně odvíjí od vašich *konstantních* motivací, emocí a přání. Možná tudy vědomě nechcete „jít“, ale nemáte na výběr. Vaše nadvědomí (duše?) je silnější a většinou činí tato rozhodnutí za vás. Podobné přitahuje podobné.

Zajímavým aspektem tohoto myšlenkového světa (těchto myšlenkových světů) lokality II je skutečnost, že člověk vnímá to, co

vypadá jako pevná hmota, stejně jako artefakty běžné ve fyzickém světě. Ty jsou „přiváděny k existenci“ třemi způsoby. Za prvé jsou výtvořem myšlenek lidí, kteří kdysi žili ve fyzickém světě a jejichž myšlenkové vzorce stále přetrvávají. To se děje zcela automaticky bez nějakého vědomého záměru. Druhým zdrojem jsou ti, kteří měli ve fyzickém světě rádi určité materiální věci a tady si je znovu stvořili, aby si zpřijemnali prostředí v lokalitě II. Domnívám se, že třetím zdrojem je jakýsi vyšší řád inteligentních bytostí, které toho vědí o lokalitě II víc než většina jejích obyvatel. Zdá se, že jejich účelem je dočasná simulace fyzického prostředí, která má pomoci nově příchozím, kteří po „smrti“ právě opustili fyzický svět. Známé tvary a situace snad pomáhají „nováčkům“ překonat šok a trauma v raných fázích přechodného stavu.

V tuto chvíli člověk začíná rozumět vztahu druhého těla k lokalitě II. Lokalita II je *přirozeným* prostředím druhého těla. Všechny principy ovládající jeho činnost, složení, vnímání a řízení odpovídají principům lokality II. To je také zřejmě důvod, proč většina mých pokusů končila nedobrovolně kdesi v lokalitě II. Naše druhé tělo v podstatě není z fyzického světa. Používat ho k návštěvě Georgeova domu nebo jiných fyzických cílů je jako žádat potápěče, aby se potopil na dno oceánu bez potápěčské výstroje. Zvládne to, ale ne na dlouho a ne příliš často, zatímco do obchodu vzdáleného několik kilometrů může chodit denně, aniž by mu to ublížilo. Čili cestování na místa ve fyzickém světě je ve stavu druhého těla poměrně „násilná“ činnost. Jakmile se jen nepatrně mentálně uvolníte, vaše druhé tělo využije příležitosti a zamíří do lokality II. Je to pro něj „přirozené“.

Náš tradiční koncept místa je v lokalitě II silně ořesen. Vypadá to, že proniká i našim fyzickým světem, ale jeho neomezené rozpětí sahá až za hranice našeho chápání. V průběhu věků se v literatuře objevilo mnoho teorií o tom „kam až“ se rozpíná, ale většina z nich nenachází odezvu v moderním vědeckém způsobu myšlení.

Ani velké množství našich experimentálních výletů do této oblasti nijak významněji nepomohlo zformulovat přijatelnější teorii. Nejpřijatelnější je zřejmě teorie vlnových vibrací, která předpokládá existenci nekonečného množství světů operujících v různých frekvencích, z nichž jeden je náš fyzický svět. Stejně jako se různé

vlnové frekvence elektromagnetického spektra mohou simultánně a s minimální interakcí vyskytovat v jednom prostoru, může být svět (nebo světy) lokality II promíchaný s naším fyzic-ko-materiálním světem. Naše „přirozené“ smysly a naše přístroje, které jsou jen jakýmsi prodloužením téhož, nejsou - kromě zcela výjimečných případů - schopny tyto jiné světy vnímat a zaznamenávat. Přijmeme-li tyto předpoklady, pak je odpověď na naše „kde“ zřejmá. „Kde“ je „zde“.

Historie vědy mluví ve prospěch této premisy. Neměli jsme ani zdání, že by mohl existovat zvuk, který nemůžeme slyšet, dokud jsme nevytvořili přístroje, které jsou schopny takové zvuky zaznamenat, změřit a vytvořit. Až poměrně donedávna byli ti, kdo tvrdili, že slyší zvuky, které jiní neslyší, považováni za blázny nebo byli dokonce pronásledováni jako čarodějnice a černokněžníci. Až do minulého století jsme byli schopni vnímat elektromagnetické spektrum jen jako světlo a teplo. Stále si neuvědomujeme rozsah kapacity lidského mozku, elektromagnetického organismu, pokud jde o vysílání a přijímání elektromagnetického záření. Tato mezera zůstává zatím nezaplněna, a tak je celkem pochopitelné, že se moderní věda ještě ani nezačala zabývat myšlenkou, že by lidská mysl mohla být schopna proniknout do oblasti, o které nebyla dosud zformulována žádná seriózní teorie.

O lokalitě II by se toho dalo napsat tolik, že by bylo nepraktické citovat přímo ze stovek a stovek stran záznamů. Výlety do lokality II zahrnují většinu toho, co obsahují následující kapitoly. Je to souhrn opakujících se zážitků, ze kterých vystupuje určitý vzorec, z něhož se vynořují otázky dožadující se odpovědí. Na jednu poznanou věc zde připadá milion nepoznaných, ale přesto je to začátek.

V lokalitě II se skutečnost skládá z nejhlubších tužeb a nejsilnějších strachů. Myšlenka je čin a žádné halící vrstvy podmínek a zábran neskryjí před ostatními vaše nejvnitřnější já. Upřímnost je tady tím nejlepším možným přístupem, protože nic jiného zde stejně neexistuje.

Za těchto základních podmínek, které jsem právě popsal, je existence v lokalitě II samozřejmě odlišná. A je to právě tato odlišnost, která vytváří problémy ve snaze přizpůsobit se dokonce i tehdy, když se snažíme navštívit lokalitu II ve druhém těle. Naše surové,

nezpracované emoce, které v našem civilizovaném světě tak pečlivě potlačujeme, se tady uvolní v plné síle. Říci, že je to zpočátku ohromující a nezvladatelné, je velmi slabé vyjádření. Ve vědomém fyzickém životě by byl takový stav považován za psychózu.

Má první návštěva v lokalitě II vynesla na povrch všechny emocionální vzorce, kterých jsem si byl vědom jen zcela okrajově, ale navíc i mnohé, o kterých jsem neměl ani tušení. Dominovaly veškerému mému jednání natolik, že jsem se vrátil zpátky ve velikých rozpacích a strašně jsem se styděl za jejich sílu a za svou neschopnost tyto emoce ovládat. Primárním tématem byl strach - strach z neznáma, z neznámých (nefyzických) bytostí, ze „smrti“, z Boha, z porušení pravidel, z objevů a z bolesti, abych vyjmenoval alespoň některé. Tyto strachy byly silnější než touha po sexuálním spojení, která - jak je zmíněno jinde v této knize - byla sama o sobě značnou překážkou.

Výbušné nekontrolovatelné emocionální vzorce se musely jeden po druhém, zdlohavě, bolestně a pracně zvládnout. Dokud se tohle nepodařilo, nebyla možná žádná racionální myšlenka. Bez pevnosti a vytrvalosti by se hned začaly vracet. Je to jako pomalé učení se - od šilenství k chladnému objektivnímu uvažování. Miminko se učí ve svém vývoji od dětství přes dospívání až k dospělosti být „civilizované“. Domnívám se, že stejná věc se odehrává znovu při přivykání na lokalitu II. Pokud k tomu nedojde během fyzického života, bude to nutné uskutečnit hned po smrti.

To naznačuje, že oblasti lokality II nacházející se „nejblíže“ fyzickému světu (ve smyslu frekvence vibrací?) jsou z větší části oživeny bláznivými nebo téměř bláznivými bytostmi, které jsou ovládány svými emocemi. Vypadá to, že to tak většinou je. Patří sem živí, kteří právě spí nebo jsou pod vlivem drog a vydali se sem ve svém druhém těle, a také ti „mrtví“, kteří jsou stále ještě ovládáni svými emocemi. O prvním z těchto dvou případů existují důkazy, ten druhý je vysoce pravděpodobný.

Je celkem pochopitelné, že tato nejbližší oblast není moc příjemným místem pobytu. Je to úroveň, kam „patříte“, dokud se nenaučíte něco lepšího. Nevím, co se stane s těmi, kteří se to nenaučí. Možná tam zůstanou navždy. Ve chvíli, kdy se oddělíte od svého fyzického těla, se ve svém druhém těle ocitnete na periferii této blízké

sekce lokality II. Právě zde se setkáte se všemi těmi oddělenými osobnostmi a oživenými bytostmi. Pokud pro nováčky existuje nějaký ochranný mechanismus, nikdy jsem ho nepoznal. Umění průchodu touto oblastí jsem se naučil jen opakovanými, opatrnými a někdy děsivými pokusy. Ještě stále si nejsem jist všemi podrobnostmi tohoto procesu, a tak zde popisuji jen to, co je zcela zřejmé. Ale ať už je tento proces jakýkoli, již několik let jsem při průchodu touto oblastí neměl naštěstí žádné problémy.

Pomineme-li trapiče a několik přímých konfliktů, které popisuji dále, je základní motivací těchto obyvatel blízkých oblastí lokality II sexuální uvolnění všech forem. Pokud to budeme posuzovat jako produkt současné situace - včetně těch „živých spících“ a „mrtvých“ - je celkem jednoduché pochopit potřebu uvolnění této potlačované základní potřeby. Základem je, že všichni v této blízké oblasti lokality II přistupují k sexualitě z hlediska fyzického těla. Neuznávají nebo nevědí nic o takových sexuálních touhách, jaké se manifestují ve vzdálenějších oblastech lokality II. S přetrvávající podmíněností naší vlastní společnosti je těžké se tomu vždycky vyhnout, protože odezva je automatická. Je však možné se tento faktor naučit kontrolovat.

Podobné přitahuje podobné.

Zatím jsem nikdy v rámci žádného experimentu nesledoval proces umírání. Přesto však mohu tvrdit, že úsudek, že životní aktivitu známou z fyzického světa následuje po smrti určitá forma existence v lokalitě II, je více než pouhá domněnka. Zkušenosti podobné té následující, popsané níže, které se objevují souvisle již déle než dvanáct let, se dají možná vysvětlit i jinak, ale dodnes nic jiného tak přesně nepasuje.

Při jedné příležitosti jsem právě opustil fyzický svět, když jsem pocítil náhlou potřebu „někam“ jít. Poddal jsem se naléhání, přesunul jsem se - nezdálo se to být daleko - a ocitl jsem se v ložnici. V posteli ležel chlapec, sám. Mohlo mu být tak deset nebo jedenáct a ve mně začalo působit náhle známé vnitřní vnímání identity, nebylo to jen „vidění“. Chlapec byl osamělý, vystrašený a zřejmě nemocný. Chvilí jsem s ním zůstal, konejšil jsem ho, a když se zklidnil, slíbil jsem mu, že se zase vrátím, a odešel jsem. Návrat do fyzického světa nebyl nijak pozoruhodný a já jsem neměl ani ponětí, kde jsem to vlastně byl.

O několik týdnů později jsem opustil fyzickou sféru a chtěl jsem se začít soustředit na zamýšlenou destinaci, když se mi před očima objevil tentýž chlapec. Uviděl mě a přiblížil se ke mně. Byl udivený, ale nebál se.

Podíval se na mě a zeptal se: „Co mám teď dělat?“

V tu chvíli mě nenapadlo, co mám odpovědět, tak jsem mu položil ruku kolem ramen a jemně jsem ho stiskl. Myslel jsem si - kdo jsem, abych mohl dávat instrukce či určovat směr ve chvíli, která vypadala jako velmi důležitá. Chlapec se v mé přítomnosti zřejmě cítil bezpečněji a uklidnil se.

„Kam mám jít?“ zeptal se věčně.

Řekl jsem jedinou věc, která mi v té chvíli připadala logická. Poradil jsem mu, aby počkal tam, kde je, že si pro něj brzy přijdou jeho přátelé a že ho odvedou, kam je třeba.

To ho uspokojilo a já jsem ještě chvíli podržel ruku na jeho rameni. Potom mě znervóznil signál z mého fyzického těla, poplácal jsem chlapce po rameni a opustil ho. Když jsem se vrátil do fyzického těla, měl jsem z nepřírozené pozice ztuhlý krk. Narovnal jsem se a podařilo se mi vrátit se zpět do druhého těla. Hledal jsem onoho chlapce, ale byl pryč - nebo jsem ho jen nemohl najít.

Zajímavá poznámka na okraj: následujícího dne se v novinách objevila zpráva o desetiletém chlapci, který zemřel po dlouhé nemoci. Zemřel odpoledne, krátce poté, co jsem začal se svým experimentem. Snažil jsem se najít nějakou vhodnou záminku, abych mohl navštívit jeho rodiče, získat další ujištění a snad je i trochu utěšit, ale žádnou jsem nenašel.

Pouze tehdy, když projdete fází „surových emocí“, se můžete přesunout do nespočetných, rozmanitých, ale evidentně skvěle zorganizovaných skupin lokality II. Není možné sdělit „realitu“ této ne-fyzické věčnosti někomu jinému. Jak je známo již dlouhá století, musí se to zažít.

Při jedné návštěvě jsem se ocitl v jakémsi parku s pečlivě opečovávanými květinovými záhony, stromy, trávničky, bylo to skoro jako v nějakém velikém nákupním středisku, které křižovaly všemi směry cestičky. Podél cestiček stály lavičky a stovky mužů a žen se tam procházely nebo posedávaly na lavičkách. Někteří byli klidní, jiní

znepokojení a mnozí vypadali jako omráčení, či byli v šoku a dezorientovaní. Vypadali nejisté, nevěděli, co mají dělat, ani co se bude dít dál.

Nějakým způsobem jsem věděl, že tohle je místo setkávání, kde nově příchozí čekají na přátele a příbuzné. Z tohoto místa odvedou přátelé každého nováčka tam, kam „patří“. Já sám jsem neviděl žádný důvod se zde zdržovat, nebyl tu nikdo, koho bych znal, a tak jsem se vrátil do fyzického těla.

Jindy jsem se zase vydal na cestu za účelem výzkumu, doufal jsem, že najdu nějaké odpovědi, které bych mohl přinést zpátky. Oddělil jsem se od fyzického těla a s přáním dostat se tam, kde jsou vyšší inteligentní bytosti, jsem se začal rychle pohybovat. Stále jsem se soustředil a obrovskou rychlostí jsem letěl prostorem, který se zdál bez konce. Konečně jsem se zastavil. Ocítl jsem se v úzkém údolí, které vypadalo naprosto normálně. Byli tam muži a ženy oblečení v róbách tmavých barev, které jim sahaly až po kotníky. Tentokrát jsem z jakéhosi důvodu zvolil jinou metodu. Popošel jsem k několika ženám a zeptal se jich, jestli vědí, kdo jsem. Všechny byly slušné a chovaly se ke mně s úctou, ale jejich odpovědi byly negativní. Otočil jsem se a položil stejnou otázku muži v mnišském rouchu, který mi připadal velice povědomý.

„Ano, já tě znám,“ odpověděl. V jeho přístupu bylo zřetelně cítit porozumění a přátelství.

Zeptal jsem se, jestli já sám opravdu vím, kdo jsem. Podíval se na mě, jako kdyby potkal starého drahého přítele, který momentálně trpí ztrátou paměti.

„Budeš to vědět,“ ujistil mě a vlídně se usmál.

Zeptal jsem se, jestli ví, kým jsem byl *naposled*. Chtěl jsem ho přimět, aby vyslovil mé jméno.

„Naposled jsi byl mnichem v Coshoctonu v Pensylvánii,“ odpověděl.

Začal jsem se cítit podivně, s omluvou jsem ho opustil a vrátil se do fyzického těla.

Nedávno si jeden můj přítel dal práci a zkoumal možnosti mého mnišství v minulém životě. K mému překvapení a jeho radosti se u Coshoctonu opravdu nalézá téměř neznámý klášter. Nabídl mi, že mě

tam vezme na návštěvu, ale dosud na to nebyl dostatek času (nebo odvahy?). Možná jednoho dne...

Mohl bych popsat spoustu takových zkušeností, aniž bych plně popsal rozsah a rozměry lokality II. Navštívil jsem skupinu, jejíž členové vypadali, že na sobě mají uniformu a že obsluhují nějaké velice složité technické zařízení. Sami sebe nazývali „cílová armáda“ (tak má mysl interpretovala to, co řekli). Byly jich stovky a všichni čekali na svůj „úkol“. Jejich účel jsem neodhalil.

Další výlet mě zavedl do dobře organizovaného města, kde byla má přítomnost okamžitě vykládána jako nepřátelská. Jen díky únikovým akcím - útěku, ukrývání a konečně vzlétnutí přímo vzhůru - jsem se vyhnul „zajetí“. Nevím, jaké ohrožení jsem pro ně představoval.

Lokalita II není pouze místem klidu a míru, což se mi potvrdilo zcela jasně při několika velmi agresivních akcích. Během jedné návštěvy mě oslovil konvenčně oblečený muž. S napětím jsem očekával, co bude dělat.

„Znáte nebo pamatujete si na Arroisa LeFracu?“ zeptal se mě přímo. Odpověděl jsem, že ne. I nadále jsem cítil potřebu být obezřetný. „Určitě si vzpomenete, když se budete snažit,“ trval muž neústupně na svém.

V tónu jeho řeči bylo naléhání, které se mi nelíbilo. Odpověděl jsem, že jsem si jist, že si nevzpomínám na nikoho s tímto jménem. „Znáte tam dole vůbec někoho?“ zeptal se.

Řekl jsem jen, že ne, a náhle jsem ochabl a ten muž mě chytil. Sevřel mi ruku a já cítil, jak někdo jiný uchopil mou druhou ruku, a oba mě táhli směrem ke třem světlům. Vzpouzel jsem se a vymanil jsem se z jejich sevření, když jsem si konečně vzpomněl, že můžu použít signál „vracím se do fyzického těla“. Rychle jsem se vzdaloval a po krátké chvíli jsem se ocitl ve své kanceláři a ve svém fyzickém těle. Evidentně - doufám - si mě s někým spletli.

A ještě další výlet měl „lidské“ atributy. Ocitl jsem se na místě, které nebylo ničím zvláštní, bylo tam jen šedivo. Přemýšlel jsem, co budu dělat, když ke mně přistoupila nějaká žena.

„Já jsem z - církve a jsem tady, abych vám pomohla,“ řekla klidně.

Přišla blíž a já ihned pocítil silnou ženskou sexualitu. Držel jsem se zpátky, protože jsem si myslel, že - církev jistě neměla na mysli tento druh pomoci. Mýlil jsem se.

Po chvíli jsem jí poděkoval a otočil se. Nedaleko nás stál muž a pozoroval nás.

„Promluvil“ silným hlasem plným sarkasmu. „Tak co, jsi *tcd*“ připraven poučit se o vesmírných zákonech?“

Maskoval jsem své rozpaky otázkou, co je zač.

„Albert Mather!“ Téměř to na mě vykřikl. Také jsem měl dojem, že tím jménem nazývá *mě*.

„Doufám, že jsi připraven,“ pokračoval, „protože tady se nikdo neobtěžoval, aby řekl *mně*, že jsem zpátky.“

Zbytek už jsem neslyšel. Bylo to, jako by ho přerušil hluk nějaké atmosférické poruchy. Vzdálil jsem se, protože jsem nevěděl, jak se bude dále projevat jeho hněv. Bez problémů jsem se vrátil do svého fyzického těla. Hledal jsem nějaké historické záznamy o Albertu Matherovi, ale nic jsem nenašel. Není zřejmě ani nijak spojen s ministrem Cottonem Matherem z osmnáctého století.

Některé jiné zkušenosti, jak se zmiňuji na jiných místech, byly přátelštější povahy. Nepodařilo nám najít nějaký vzorec, podle kterého by se dalo usuzovat, co mě do určitých, často podivných situací přitáhlo. Možná na to časem přijdeme.

V popisu této oblasti musím ještě zmínit dvě neobvyklé opakující se situace. V mnoha případech byl cestovní pohyb, který je většinou rychlý a plynulý, přerušen čímsi, co by se dalo přirovnat k brutálnímu nárazu hurikánu. Jako by vás nekontrolovatelná síla odfoukla a několikrát vás otočila ve vzduchu jako lísteček v bouři. Proti tomuto silnému proudu se nelze vzepřít, nemůžete dělat vůbec nic, jen počkat, až to pomine. Nakonec se dostanete k okraji proudu a vypadnete ven, nepoškozen. Nedá se to podle ničeho poznat, ale mám pocit, že je to přírodní, nikoli lidský výtvar.

Tou druhou situací je znamení na obloze. Všiml jsem si toho při pěti či šesti příležitostech, když mě „pomocníci“ odváděli. Je to neuvěřitelná série nahrubo opracovaných symbolů, které jsou zavěšené do oblouku přímo nad jednou ze sekcí lokality II. Když se v

této oblasti pohybujete, musíte kolem této bariéry projít, protože je masivní, nehybná a neměnná.

Ty symboly, pokud mě mé „vidění“ neklamalo, byly nahrubo vytvořené obrázky muže, starší ženy, domu a jakéhosi algebraického příkladu. Příběh celého tohoto znamení jsem se dozvěděl od jednoho z „pomocníků“. Vyprávěl mi to téměř omluvně a s určitou dávkou humoru.

Vypadá to, že někdy strašně dávno chtěla jedna velmi bohatá (nevím podle jakých měřítek) a mocná žena zajistit, aby se její syn dostal do nebe. Církev jí nabídla, že to zařídí, jestliže jí žena zaplatí obrovskou sumu peněz. Žena zaplatila, ale její syn se do nebe nedostal. V hněvu a touze po pomstě použila žena veškeré své zbylé bohatství a moc k tomu, že nechala na nebi umístit tyto symboly, takže po celou věčnost se každý, kdo je uvidí, dozví o nečestnosti a darebáctví této církve.

Byla to dobře odvedená práce. Jména ženy, jejího syna a oné církve jsou ztracena v historii, ale symboly zůstávají a celá staletí již odolávají snahám vědců o jejich odstranění či zničení. Příčinou omluvného tónu a rozpaků v hlase „pomocníka“, který mi to vyprávěl, není proradnost nějaké obskurní sekty, ale neschopnost kohokoli symboly odstranit. Výsledkem je, že veškeré vědecké studie v této části lokality II se jimi musí zabývat. Je to podobné, jako kdyby někdo uměle vytvořil prvek někde mezi mědí a kobaltem. Pokud byste studovali chemii, prostě byste se tímto „podivným“ pivkem museli zabývat. Nebo kdyby někdo stvořil obrovský umělý měsíc a nikdo by ho nedokázal odstranit. Studenti astronomie by se jím museli zabývat, ať by se jim to líbilo či nikoli.

To je příběh, který vám předkládám tak, jak jsem ho vyslechl.

Největším problémem je neschopnost vědomé mysli, vycvičené a podmíněné naším fyzickým světem, přijmout existenci této nekonečné lokality II. Naše mladé západní duchovní vědy většinou její existenci popírají. Naše náboženství ji potvrzují v obecné a zdeformované abstrakci. Běžně přijímaná věda její existenci vylučuje, protože pro ni svými metodami měření a dokazování nenachází ani jediný důkaz.

A především je zde bariéra. Důvod její existence vlastně nikdo opravdu nezná, alespoň v západním světě. Je to stejné, jako opona, která se spustí, když se probudíte ze spánku, a vymaže vám z paměti sny - nebo vzpomínku na návštěvu lokality II. Tím nechci naznačit, že všechny sny jsou výsledkem návštěvy v lokalitě II, ale některé z nich by jistě mohly být interpretací takového zážitku.

Interpretace - převedení zážitků z lokality II do řeči symbolů - nemusí nutně být součástí bariéry. Spíš to asi je výsledek snahy našeho vědomí nějakým způsobem zpracovat a interpretovat nadvědomé události lokality II, které jsou mimo jeho schopnost pochopení a zobrazení. Pozorování z druhého těla v lokalitě II (tady a teď) ukazují, že většina běžných funkcí a činností je interpretována nesprávně, zvláště když chybí kontext. V lokalitě II, jejíž prostředí je vědomé mysli zcela neznámé, je tedy logicky pro chybné interpretace ještě daleko větší prostor.

Dá se předpokládat, že všechny, nebo alespoň většina lidských bytostí navštěvuje lokalitu II ve spánku. Proč jsou tyto návštěvy potřebné, to nevím. Možná jednoho dne naši vědci odhalí tyto znalosti a lidstvu se otevře úplně nová oblast poznání. S tím vznikne celé nové vědecké odvětví založené na informacích z lokality II a na našem vztahu k tomuto podivuhodnému světu.

Jednoho dne. Pokud může lidstvo tak dlouho čekat.

Obrácený obraz

Dnešní vědec si paradoxně mnohem snadněji dokáže představit možnou existenci lokality III než lokality II. Proč? Protože se to shoduje s jeho nejnovějšími objevy ve fyzice, kousičky poznání, které se objevily díky experimentům s ostřelováním hmoty, s akcelerací, cyklotrony a podobně.

Nejlepší způsob, jak vás seznámit s lokalitou III, je vybrat z poznámek zápis významného pokusu, který vás tam přímo zavede.

5.11. 1958 odpoledne

Vibrace přišly rychle a lehce a vůbec nebyly nepříjemné. Když zesílily, pokusil jsem se vyzvednout z fyzického těla, ale bezvýsledné. Ať jsem zkusil jakoukoli myšlenku nebo kombinaci, zůstal jsem připoután tam, kde jsem byl. Potom mě napadlo použít rotaci, to funguje úplně stejně, jako kdybyste se chtěli obrátit v posteli. Začal jsem se otáčet a cítil jsem, že se mé fyzické tělo neotáčí se mnou. Pohyboval jsem se pomalu a po chvíli jsem byl „tváří dolů“, v přesné opozici k fyzickému tělu. Ve chvíli, kdy jsem se otočil o 180° (obrácená polarita?, jiná fáze?), byla tam díra. Jinak to popsat neumím. Pro mé smysly to byla díra ve zdi. Zeď byla asi deset centimetrů tlustá a táhla se do nekonečna všemi směry (horizontálně).

Okraj díry přesně odpovídal tvaru mého fyzického těla. Dotkl jsem se zdi, byla pevná a hladká. Okraje díry byly poměrně drsné. (Všechno to dotýkání jsem prováděl svými nefyzickými rukama.) Všude dál v té díře nebylo nic než temnota. Nebyla to temnota temného pokoje, ale pocit nekonečné vzdálenosti a prostoru, jako bych se díval oknem do vzdáleného místa. Měl jsem pocit, že kdyby byl můj zrak dostatečně dobrý, mohl bych vidět nejbližší hvězdy a planety.

Přidržel jsem se okrajů, posunul jsem se přes ně, opatrně strčil hlavu do díry a nahlédl dovnitř. Nic. Nic než temnota. Zádni lidé, nic materiálního. Rychle jsem se vrátil zpátky, protože to bylo prostě velice divné. Otočil jsem se zpět o 180°, cítil jsem, jak splývám se svým fyzickým tělem, a posadil jsem se. Bylo jasné denní světlo, úplně stejné jako když jsem před několika minutami „odcházel“. Uplynulý čas: jedna hodina, pět minut

18. 11. 1958 noc

Vibrace se dostavily velmi silně, ale jinak nic. Opět jsem si pomyslel, že vyzkouším rotaci. Zkusil jsem to a šlo to, pomalu jsem se otočil o 180°. Byla tam zeď a díra a za ní temnota. Tentokrát jsem byl opatrnější. Opatrně jsem v té temnotě zašátral rukou. Užasl jsem, když mou ruku uchopila jiná ruka a potřásla jí! Bylo to jako normální lid-

ská ruka, na dotek normálně teplá. Po potřesení jsem svoji ruku rychle stáhl zpět. Pomalu jsem ji opět natáhl do díry. Ruka mi jí opět potřásla a potom do ní vložila lísteček. Stáhl jsem ruku a „podíval se“ na lístek. Byla na něm určitá adresa. Vrátil jsem lístek dírou zpátky, znovu si potřásl, rukou s rukou, stáhl, jsem svou ruku. zpět, otočil jsem se do normální pozice, splynul jsem se svým fyzickým tělem a posadil se. Velice zvláštní. Budu muset prozkoumat tu adresu na Broadwayi, jestli je to v New Yorku.

5. 12. 1958 ráno

Opět jsem se otočil a opět jsem našel tu díru. Stále ještě opatrně jsem se k ní přiblížil a tentokrát jsem do ní natáhl obě ruce. Ihned je zachytily dvě jiné ruce. A potom - poprvé za celou dobu mého experimentování - někdo zavolal mé jméno. Hlas - ženský, měkký, hluboký a naléhavý (jako by se mě někdo snažil probudit z hlubokého spánku a zároveň mě moc nepolekat) - volal: „Bobe! Bobe!“ Napřed jsem se vylekal, pak jsem se vzpamatoval a zeptal se: „Jak se jmenuješ ty?“ (vždycky hledám nějaké materiály, které se dají ověřit). Když jsem „řekl“ tato slova, vypadalo to, jako by se tam něco začalo intenzivně pohybovat, něco se dělo. Zdálo se, že má slova vyvolala stejný efekt, jako když hodíte kámen do klidné vody jezera, ozývalo se praskání, vlnění, cupitání a podobně. Hlas zopakoval mé jméno a já zopakoval svou otázku. A ty dvě ruce stále držely mé.

Abych se ujistil, že jsem plně při vědomí a že opravdu správně vyslovuji slova, vtáhl jsem ruce, otočil se o 180°, spojil se se svým fyzickým tělem, fyzicky se posadil a vokálně jsem vyslovil svou otázku. Uspokojen jsem si opět lehl, otočil se a zavolal ještě jednou svou otázku do černé díry. Žádná odpověď. Zkoušel jsem to stále dokola, dokud jsem nepocítil, že vibrace slábnou. To znamenalo, že v tomto stavu nebudu již schopen déle zůstat, a tak jsem se otočil zpět do svého fyzického těla a do normálního stavu.

27. 12. 1958 noc

Když se dostavily vibrace, opět jsem našel díru tak, jak jsem očekával. Sebral jsem odvahu a pomalu skrze díru prostrčil hlavu. Ve chvíli, kdy jsem to udělal, uslyšel jsem překvapený a vzrušený hlas:

„Pojď sem, honem! Podívej!“ Nikoho jsem neviděl (což mohlo být způsobeno i tím, že jsem měl zavřené oči, abych lépe udržel vibrační stav, protože fyzické vidění ruší). Pořád tam bylo temno. Ten druhý nepřicházel a ten první zavolal znovu, vzrušeně a naléhavě. Vibrace slábly, a tak jsem se stáhl z díry zpátky a otočil se do svého fyzického těla bez dalších pozoruhodných zážitků.

15. 1. 1959 odpoledne

Když se konečně dostavily vibrace, otočil jsem se, abych znovu zkoumal černou díru. Byla tam, na 180°. Když jsem do ní jednou rukou sahal, byl jsem trochu nervózní. Potom jsem se mentálně usmál, uvolnil jsem se a říkal jsem si - ať je to ruka, tlapa nebo pařát, já mám přátelské úmysly. V tu chvíli uchopila mou ruku jiná ruka a stiskla ji. Stisk jsem jí oplatil. Z druhé strany jsem rozhodně vnímal přátelské úmysly. Do fyzického těla jsem se vrátil rotací s menšími problémy, byl jsem totiž tak rozrušen, že jsem na rotaci i na signál návratu do fyzického těla zapomněl.

21. 1. 1959 noc

Na začátek jsem opět zkusil černou díru. Vibrace začaly, rotace proběhla hladce a já strčil hluboko do díry celou svou paží. Když jsem tam natáhl i druhou paží, jako by se mi do dlaně zarylo něco ostrého, něco jako hák, který se zabodával stále hlouběji, když jsem se snažil ruku vytáhnout. Nakonec jsem ji vytáhl, ale byl jsem poněkud otřesen. Měl jsem pocit, jako by „hák“ projel mou rukou skrz naskrz. Nebylo to přímo bolestivé, ale ten pocit byl velmi znepokojivý. Otočil jsem se zpátky do fyzického těla a podíval se fyzicky na svou ruku. Neměl jsem v ní žádný pocit, ani na ní nebylo nic vidět (i když dojem z „propíchnutí“ byl stále přítomen).

25. 1. 1959 noc

Další experiment s dírou se stejným vzorcem vibrace a otočení o 180°. Opět jsem opatrně vstrčil ruku do díry. Uchopila ji jiná ruka a pevně ji držela (žádný hák!). Potom ta ruka předala mou ruku jiné ruce. Pomalu jsem druhou ruku pustil a hmatal jsem směrem vzhůru. K druhé ruce byla rozhodně připevněna paže, potom i rameno... Chtěl

jsem pokračovat ve výzkumu, ale vibrace zeslábly a já vtáhl svou paži zpět a otočil jsem se do svého fyzického těla. Neobjevil jsem žádný náznak potřeby návratu do fyzického těla, žádná křeč v noze či ruce, žádný rámus. Návrat pravděpodobně způsobil nějaký náhlý zvuk.

5. 2. 1959 odpoledne

Možná jsou mé obavy z té černé díry oprávněné. Obvyklým postupem -vibrace a rotace o 180° -jsem se dostal k díře a vstrčil do ní ruku. Zpočátku jsem necítil nic. Sáhl jsem hlouběji a náhle jsem měl pocit, jako bych strčil ruku do horké, elektrinou nabitě vody (to přirovnání perfektně sedil). Velice rychle jsem ji vytáhl, otočil jsem se a fyzicky se posadil. Má fyzická ruka byla znečitlivělá a brnělo mi v ní. Pozice mého těla nevypovídala nic o spatné cirkulaci během experimentu, která by to mohla způsobit. Necitlivost a brnění pomalu odeznělo během asi dvaceti minut.

15. 2. 1959 odpoledne

Experimentoval jsem s vertikálním vcházením a vycházením, potom jsem se natočil do díry. Sebral jsem odvalu a protáhl se dovnitř asi tak, jako by se potápěč protáhl dírou pod vodou. Osahal jsem druhou stranu díry, zeď zde byla podobná jako na „mé“ straně. Zkoušel jsem se „dívat“, ale nebylo tam stále nic jiného než temnota. Rozhodl jsem se to vyřešit jednotí provždy. Posunul jsem se dál od díry a předvedl protažení ve směru přímo od ní.

Začal jsem se pohybovat, napřed pomalu, ale brzy jsem zrychlil. Za chvíli už jsem se pohyboval velmi rychle, kolem těla jsem cítil jen mírné tření. Stále jsem se pohyboval, teď již se mi zdálo, že se pohybuji obrovskou rychlostí, stále dál. Čekal jsem, že se někam „dostanu“. Po době, která se mi zdála již hodně dlouhá, jsem začal mít obavy. Pořád jsem necítil ani „neviděl“ vůbec nic. Nakonec jsem začal být nervózní. Začal jsem mít strach, že se ztratím. Zpomalil jsem, zastavil, otočil jsem se a natáhl se zpátky směrem k díře. Vrátil se zpátky trvalo stejně tak dlouho, jako dostat se tam, kde jsem byl. Už jsem byl docela vystrašený, když jsem konečně zahlédl světlo skrze „moji“ díru. Vrhhl jsem se do ní, proplul jí, otočil jsem se a fyzicky se posadil. Byl jsem pryč tři hodiny a patnáct minut

23. 2. 1959 noc

Díra je obydlená! Dnes večer (v sedm třicet) jsem prošel skrz zeď za pomoci vibrací a 180° rotace, tentokrát téměř bez váhání. Protáhl, jsem se skrz a postavil se. Okamžitě jsem cítil přítomnost někoho, kdo stál poblíž. Cítil jsem jeho přítomnost, spíš než že bych ho viděl (měl jsem dojem muže). Z nějakého podivného důvodu, kterému nerozumím ani teď, když o tom v klidu uvažuji, jsem před ním vděčně padnul na kolena a začal vzlykat. Po chvíli jsem se uklidnil, opatrně jsem couvl, protáhl se dírou, zarotoval zpátky do fyzického těla a posadil se. Kdo to byl? A proč jsem se choval, tak emocionálně?

27. 2. 1959 noc

Rozhodnut najít nějaké další odpovědi o díře (aspoň jednu!), prošel jsem za pomoci vibrací a 180° rotace záměrně dírou. Byla tam pořád tma a černo, ale nebylo to nepříjemné, žádné ruce, nikdo tam nebyl. Pod sebou jsem cítil něco pevného, a tak jsem se ze všech sil pokoušel, otevřít oči a „uvidět“. Povedlo se, viděl jsem. Stál jsem poblíž domu (vypadalo to spíš jako stodola než jako dům) na jakési rozlehlé louce. Říkal jsem si, že se vznesu nahoru do nebe (bylo modré a bez mráčků), ale nedařilo se mi odlepit se od země. Možná tady mám svou váhu. Asi třicet metrů ode mne bylo cosi jako žebřík, tak jsem k tomu popošel a zjistil, že je to jakási věž, asi tři metry vysoká. Jako pták, který potřebuje správné místo k rozletu, jsem vyšplhal nahoru, vyskočil ke startu - a se slušným žuchnutím jsem spadl rovnou zpátky na zem! Myslím, že jsem byl překvapen asi jako pták, kterému zastříhli křídla.

Vstal jsem a uvědomil si, jakou jsem udělal pitomost. Nedodržel jsem správný postup. Ten se musí. dodržet i „zde“. Zvedl jsem ruce a paže nahoru, jako bych se chtěl protáhnout, a lehce jsem se vznesl. Pomalu jsem se vznášel nad loukou, těšil jsem se výhledem a náhle kolem mne cosi prolétlo. Otočil jsem se právě včas, abych zahlédl, jak to míří do díry ve zdi. Z jakéhosi důvodu jsem se lekl, že je to něco, co prolétne skrz a pokusí se to vstoupit do mého těla. Otočil jsem se a vrhl se do díry. Příliš pozdě. Uvědomil jsem si, že to, co jsem považoval za díru, bylo ve skutečnosti okno ve zdi domu - prolétl jsem jím a ocitl se v temnotě. Hmatal jsem okolo sebe a nahmatal okraje díry. Protáhl jsem se skrz, otočil, jsem se a fyzicky se posadil.

Všechno vypadalo normálně, byl jsem na správném místě, průchod časem O.K., a tak jsem šel rovnou zpátky! Vibrace byly stále silné, otočil, jsem se o 180° a protáhl se dírou do jasu za. ní. Tentokrát jsem se více díval kolem a uviděl jsem dva lidi, muže a ženu, sedící na židlích nedaleko domu. S mužem se mi nedařilo navázat kontakt, ale ta žena (žádná další fyzická identifikace) asi věděla, že jsem tam. Zeptal jsem se jí, jestli ví, kdo jsem, ale nedostal jsem z ní nic než pocit povědomí z její strany. Vibrace začaly slábnout, a tak jsem se vrátil, vklouzl jsem zpět do díry, otočil se a fyzicky se posadil. Konečný čas celé epizody byl. čtyřicet minut.

Co se dá z těchto experimentů vyvozovat? Jako první mi přijde na mysl, že přinejmenším obohacují mé neobvyklé halucinace. Přinejvětším můžeme říct, že se má pozorování vyvíjejí.

Za prvé, v celé písemné historii zřejmě není nic podobného popsáno, takže není s čím srovnávat. Mé zážitky nebyly žádné spontánní události, byly záměrně plánovány a systematicky opakovány. Jako takové jsou zřejmě unikátní.

Za druhé se tyto experimenty opakovaly podle určitého vzoru: (1) navození vibrací následované (2) rotací o 180° a (3) objevení díry. Tento experiment se nekonal jednou, ale nejméně jedenáctkrát.

180° rotace dává prostor zajímavým spekulacím. Myslím, že ono „mimo fázi“ a identické umístění díry v přesné opozici si zaslouží pozornost fyziků. Studium vlnění a fázování aplikované na tento případ by mohlo být zdrojem zajímavých teorií.

Původní temnota v díře byla evidentně způsobena mými vlastními limity „vidění“. V několika prvních experimentech jsem si toto omezení přivodil sám, cítil jsem, že ho potřebuji, aby se mi podařilo udržet vibrace. Dokladem tohoto mého přesvědčení je fakt, že ve chvíli, kdy jsem se rozhodl „prohlédnout“, tornu nic nestálo v cestě. Zkusil jsem to a „uviděl“ jsem. Jistě by bylo zajímavé, kdybych byl použil svou schopnost vidění během toho dlouhého „výzkumného letu“, který jsem podnikl dříve. Jistě jsem toho mohl hodně zjistit.

Mé zážitky s rukama se vzpírají jakémukoli vysvětlení. Nic nenavědčuje tomu, že by alespoň ty z prvního setkání mohly být nějak podmíněné očekáváním či představami. U těch dalších se to již

nedá vyloučit, tam již bylo mé očekávání pravděpodobně dost silné. To však v žádném případě nesnižuje hodnotu mého prvního zážitku. Lístek s adresou může zapadat do klasifikace dřívějších vzpomínek spojených s potřesením ruky při prvním setkání. „Bodání háku“ do ruky však zůstává zatím bez vysvětlení.

Volání něčího jména není ve zvláštních podmínkách ničím neobvyklým. Existuje mnoho záznamů o neznámých hlasech ozývajících se ve spánku i za bdělého stavu. Tuto skutečnost se s částečným úspěchem pokoušelo vysvětlit mnoho různých psychologických teorií.

Velice zajímavá je zpráva, popisující jiný subjekt, který vnímal můj průnik dírou. Souhlasí to s jinými publikovanými zprávami, kde se tvrdí, že průnik „dírou“ byl pozorovatelný pro osobu nebo jinou inteligentní bytost, která se nenacházela v těsné blízkosti díry. To by znamenalo, že faktor času je zde identický. Na to, abychom tuto domněnku potvrdili nebo vyvrátili, nemáme zatím žádné prostředky.

Má emocionální reakce na setkání s „Někým“ měla všechny aspekty mystické zkušenosti. Je příznačné, že jsem pocítil pokoru spojenou s extází, která vyústila v emocionální uvolnění pláčem.

To byl začátek. Následovala série experimentů pozoruhodných svou stejnorodostí, které se vzpíraly jakémukoli historickému objasnění. Zvědavý intelekt nemůže prostě zavrhnout kolektivní zkušenost jako halucinaci.

Lokalita III se tedy v souhrnu ukazuje jako fyzicko-hmotný svět téměř stejný jako ten náš. Přírodní prostředí je tam stejné. Jsou tam stromy, domy, města, lidé, věci a všechny náležitosti přiměřeně civilizované společnosti. Jsou tam domky, továrny i obchodní firmy a lidé tam pracují, aby přežili. Jsou tam cesty, po kterých se pohybují dopravní prostředky. Jsou tam železnice a vlaky.

A teď k tomu „téměř“. Z počátku jsem se domníval, že lokalita III je prostě nějaká mně neznámá část našeho světa. Všechno tomu nasvědčovalo. Nicméně podrobnější zkoumání ukázalo, že to nemůže být ani současnost ani minulost našeho hmotného světa.

Rozpor je ve vědeckém vývoji. Nejsou tu žádná elektrická zařízení. Elektřina, elektromagnetismus a ani nic podobného zde neexistuje. Žádná elektrická světla, telefon, rádio, televize ani elektrický proud.

Žádné spalovací motory, benzin ani nafta. Používá se zde mechanická síla. Pozorná prohlídka jedné z lokomotiv, která táhla celý vlak staro-módně vyhlížejících vagonů, odhalila parní stroj. Vagony vypadaly, jako by byly vyrobeny ze dřeva, lokomotiva byla z kovu, ale tvary byly jiné než ty naše, dnes již zastaralé typy. Rozchod kolejí byl mnohem užší než u našich standardních železnic, byl dokonce mnohem užší než u našich horských úzkokolejných železnic.

Detailně jsem sledoval servis jedné z lokomotiv. Jako zdroj tepla pro tvorbu páry se zde nepoužívalo ani dřevo ani uhlí. Místo toho se zpod bojleru vysunuly jakési sudovité nádrže, oddělily se a malý vozík je odvezl do budovy s masivními, tlustými zdmi. Z vrchu kontejnerů ústily nějaké trubky. Celou operaci řídili muži ukrytí za přepážkou. Pracovali s uvolněnou opatrností a jejich pozornost nepolevila, dokud kontejnery nebyly bezpečně uloženy v budově za zavřenými dveřmi. Z chování techniků usuzuji, že kontejnery byly „horké“, a to buď působením tepla, nebo v důsledku radiace.

Také ulice a silnice jsou zde jiné, liší se především velikostí. Ty, po kterých jezdí dopravní prostředky, jsou téměř dvakrát širší než naše. Zdejší verze našich automobilů je také mnohem větší. Dokonce i ta nejmenší auta mají jedinou lavici, na kterou se vedle sebe vejde pět nebo šest lidí. Auto standardní velikosti má jen jedno pevně připevněné sedadlo - řidičovo. Ostatní sedadla připomínají spíše židle v obývacím pokoji, jsou prostě volně rozmístěna ve vnitřní části auta, která měří přibližně čtyři a půl krát šest metrů. Kola se používají, ale nemají nafukovací pneumatiky. Řídí se za pomoci jediné horizontální tyče. Pohon je umístěn kdesi v zadní části. Cestovní rychlost není nijak závratná, odhadl bych to asi na dvacet až třicet kilometrů za hodinu. Provoz není hustý.

Existují zde také dopravní prostředky poháněné svépomocí. Jsou to plošiny na čtyřech kolech, které se řídí nohama. Pohybu se docíluje rukama, jejichž energie je přenášena na zadní kola - něco jako dětská ruční „šlapací“ autíčka z dřívějších dob. Tato vozítka se používají na krátké vzdálenosti.

Zvyky a obyčeje také nejsou stejné jako u nás. Těch několik málo nashromážděných poznatků naznačuje historické pozadí s jinými událostmi, jmény, místy a daty. A zatímco stupeň lidského vývoje

(vědomá mysl interpretuje zdejší obyvatele jako lidi) se zdá být identický s naším, technický a sociální vývoj není úplně stejný.

Hlavní objev se dostavil krátce poté, co jsem se odhodlal k delší výpravě do lokality III. I když to některé dřívější zkušenosti naznačovaly, nebyli si zdejší lidé vědomi mé přítomnosti. A to až do té doby, než jsem se setkal a „spojil“ dočasně a nedobrovolně s někým, kdo může být popsán jedině jako „já“, který žije „tam“. Napadá mě jediné vysvětlení: že já při plném vědomí a bytí „zde“ jsem byl přitahován a momentálně začal obývat tělo osoby „tam“, která byla velmi podobná mně samému.

Když se to stalo - a začalo se to stávat automaticky, kdykoli jsem se dostal do lokality III - prostě jsem převzal „jeho“ tělo. Když jsem ho dočasně vystřídal, nebyl jsem si vědom jeho mentální přítomnosti. Moje znalosti jeho, jeho činnosti a jeho minulosti přicházely od jeho přátel a rodiny a z něčeho, co bych nazval mozková paměťová banka. Ačkoli jsem věděl, že nejsem on, objektivně jsem cítil emocionální vzorce z jeho minulosti. Říkal jsem si, do jakých trapných situací jsem ho asi přivedl díky dočasným amnéziím, které jsem mu způsoboval svými průniky. Některé z nich musely být jistě stresující.

Toto je jeho život: „já tam“ - při mém prvním průniku - byl poměrně dost osamělý muž. Nebyl nijak úspěšný ve svém oboru (architekt a stavitel) a nebyl příliš společenský. Pocházel ze skupiny, která by se dala popsat jako skupina lidí s nízkými příjmy, a vystudoval cosi jako střední školu. Většinu své dřívější kariéry strávil ve velikém městě v běžném zaměstnání. Bydlel ve druhém patře penzionu a do práce jezdil autobusem. Město pro něj bylo cizí a přátel tu měl málo. (Autobus, kterým jezdil do práce, byl velmi široký, v každé řadě mohlo sedět osm lidí vedle sebe a řady se za řidičem zvedaly jako v divadle, takže každý mohl vidět na silnici vpředu.) Můj první průnik ho zastihl přesně ve chvíli, kdy vystupoval z autobusu. Řidič se na něj podíval udiveně, když jsem se pokoušel zaplatit jízdné. Zřejmě se tu nic neplatilo.

Další průnik přišel jako emocionální krize. „Já tam“ potkal Leu, bohatou mladou ženu s dvěma dětmi, chlapcem a děvčetem, jimž ještě nebyly ani čtyři roky. Lea byla smutná, melancholická a stále něčím zaujatá osoba, která zřejmě prožila nějakou tragédii. Tragédie se nějak

týkala jejího bývalého manžela, ale to spojení mi nebylo jasné. „Já tam“ se s ní setkal celkem náhodou a silně ho přitahovala. Její dvě děti v něm našly skvělého přítele. Při prvním setkání Lea vypadala, že ji příliš nezajímá. Nejvíce ji oslovila pozornost a vřelost, kterou věnoval jejím dětem. Po nějaké, relativně krátké době jsem do něj pronikl právě ve chvíli, kdy Lea a „já tam“ oznámili přátelům - jejím přátelům - že se budou „brát“ (to zde má trošku odlišný význam). Přátelé byli konsternováni, jistě především proto, že od oné významné události v jejím životě (rozvod, manželova smrt, nějaký fyzický úraz) uběhlo teprve třicet dní (?). „Já tam“ k ní byl stále silně přitahován a Lea byla stále velmi smutná a melancholická.

Další průnik přišel v době, kdy Lea a „já tam“ spolu žili kdesi na venkově. Dům stál na nízkém kopci, měl dlouhá obdélníková okna a střechu s velmi širokým přesahem, jako bývá na pagodách. Ve vzdálenosti asi tří set metrů obtáčela kopec železnice. Koleje vedly zprava napřed rovně, potom přímo před kopcem a nakonec zatáčely doleva za kopec a táhly se do dále. Od schodů až dolů k domu a dál po celé stráni se zelenala tmavá šťavnatá tráva. Za domem měl „já tam“ kancelář, malý domek o jedné místnosti, kde pracoval.

Při této mé návštěvě Lea vstoupila do kanceláře a přešla k pracovnímu stolu právě ve chvíli, kdy jsem se s „já tam“ spojil, nebo spíš kdy jsem ho vyměnil.

„Dělníci si chtějí vypůjčit nějaké náradí,“ řekla.

Nechápavě jsem se na ni podíval. Nevěděl jsem, co mám říct, a tak jsem se zeptal, jací dělníci.

„Dělníci, kteří pracují na cestě, samozřejmě.“ Ještě si nevšimla, že by bylo něco špatně.

Dříve než jsem si uvědomil jak to zapůsobí, vyhrkl jsem, že na cestě žádní dělníci nejsou. To už se na mě podívala tázavě a narůstalo v ní podezření. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat, a tak jsem opustil jeho tělo a vrátil se dírou zpátky do svého fyzického světa.

Další obtížné vyrušení nastalo, když si „já tam“ zařídil svou laboratoř. Neměl sice k výzkumu tu správnou kvalifikaci, ale přesto se rozhodl, že by mohl něco nového objevit. Koupil obrovský starý sklad (možná za pomoci Leinych peněz), uvnitř ho rozdělil na menší místnosti a v nich prováděl nějaké experimenty. Uprostřed jednoho z

experimentů jsem ho v jeho těle vystřídal, ale nebyl jsem schopen odhadnout, jaká činnost by měla rutinně následovat. Zrovna v tu chvíli vstoupila Lea s návštěvou, které chtěla ukázat, jak v nové budově postupuje a čeho všeho již dosáhl. Když ho Lea požádala, aby návštěvníkům pověděl něco bližšího o práci, kterou dělá, stál jsem tam já (v jeho těle) a nebyl schopen slova.

Lea byla na rozpacích a odvedla návštěvu do jiné místnosti. Váhal jsem, i když „já tam“ by je zřejmě následoval. Zkoušel jsem „cítit“ nějaký vzorec činnosti, kterou by asi tak mohl vykonávat. Jediné, co se dostavilo, byl pocit, že se jedná o vývoj jakéhosi nového druhu divadelní zábavy - úpravu divadelního jeviště, světel a sedadel, a to vše ve snaze učinit z divadelního představení silně subjektivní zážitek. Byl to pro mě jen částečný úspěch, rád bych věděl více, ale když jsem slyšel, že se Lea s návštěvou vrací, opustil jsem jeho tělo, abych mu zbytečně nekomplikoval život.

Další průnik se konal na dovolené v horách. „Já tam“, Lea a její dvě děti jsme jeli po klikaté horské silnici na vozítkách na vlastní pohon, které jsem popsal již dříve. Nechtěně jsem „převzal“ jeho tělo zrovna ve chvíli, kdy sjeli k úpatí jednoho kopce a začali stoupat do dalšího. Celé zařízení pro mě bylo nové, pokusil jsem se ho přimět k jízdě do vršku, ale brzy jsem sjel z cesty a rovnou do hromady hlíny. Ostatní na mě čekali, zatímco já se snažil dostat vozítko zpátky na silnici a mumlal jsem něco o tom, že existují rozhodně lepší způsoby cestování, než je tento. Něco z toho způsobilo, že Lea podivně ztichla. Proč, to nevím. („Já tam“ by to určitě věděl.) Snažil jsem se jí vysvětlit, že nejsem ten, za kterého mě pokládá, ale pak jsem si uvědomil, že tím celou situaci jen zhoršuji. A tak jsem raději „odešel“, vrátil jsem se do díry a do svého fyzického těla.

Při mé další návštěvě již spolu Lea a „já tam“ nežili. On byl sice celkem úspěšný, ale něco, co udělal, je odcizilo. Byl sám, neustále na ni myslel a hluboce litoval své slabosti, kvůli které se jí znelíbil. Jednou ji potkal ve velikém městě a prosil ji, aby ji směl navštívit. Řekla, že mu to dovolí, a pak se uvidí. Žila v bytě ve třetím poschodí nájemního domu. Slíbil, že přijde.

„Já tam“ bohužel ztratil adresu, kterou mu Lea dala, a při mé poslední návštěvě byl osamělý a frustrovaný. Bylo mu jasné, že Lea

by si vysvětlila ztrátu adresy jako lhostejnost a další důkaz jeho nestability. Chodil do práce a ve volném čase se snažil Leu a děti najít.

Co se z toho všeho dá usuzovat? S ohledem na ne zrovna idylické poměry to lze stěží kvalifikovat jako únik z reality skrze nevědomí. Není to ani způsob života, který by si chtěl člověk zprostředkovaně užívat. Můžeme tedy jen spekulovat a taková spekulace zahrnuje koncepty, které jsou pro dnešní vědu nepřijatelné. Přesto by nám tento „duální, ale odlišný“ život mohl poskytnout klíč k odpovědi na otázku, „kde“ se nachází lokalita III.

Nejdůležitějším předpokladem je, že lokalita III a lokalita I (tady a teď) nejsou totožné. Tento předpoklad se zakládá na rozdílnosti technického vývoje. Lokalita III není více pokročilá, možná spíš méně. V naší historii neexistuje období, kdy by věda byla na stejné úrovni jako v lokalitě III. Takže jestliže lokalita III není ani naše známá minulost, ani přítomnost, ani pravděpodobná budoucnost lokality I, co je to? Není částí lokality II, protože tam se používají a jsou potřebné pouze myšlenky.

Mohla by to být vzpomínka, racionální či jiná, na civilizaci fyzické země, která předcházela naší známé historii. Mohl by to být jiný, zemi podobný svět, v jiné části vesmíru, který je nějakým způsobem přístupný za pomoci určitého druhu mentální manipulace. Mohl by to být duplikát tohoto fyzického zemského světa v antihmotě, kde jsme stejní, i když jiní, spojení spolu jako jednotka s jednotkou silou, která je zatím mimo naše chápání.

Dr. Leon M. Lederma, profesor fyziky na Kolumbijské univerzitě, řekl: „Základní fyzika je v naprostém souladu s kosmologickou koncepcí přesného antisvěta hvězd a planet, kde jsou negativní jádra atomů obklopena pozitivními elektrony. Můžeme se tedy zabírat fascinující představou, že tyto antisvěty jsou obydleny antilidmi, jejichž antivědci jsou třeba právě teď velmi rozrušeni objevením hmoty.“

Post mortem

Jestliže připustíme možnost existence druhého těla, ihned vyvstane otázka, kterou se lidstvo zabývá od chvíle, kdy začalo přemýšlet: „Žijeme po smrti? Existuje život v záhrobí?“ Naše náboženství nám říkají: „Věř, měj víru.“ Sylogistickému mysliteli, který hledá platné a jednoznačné premisy vedoucí k nevyhnutelným závěrům, je to ale málo.

Vše, co mohu udělat, je přinášet reportáže, které jsou tak objektivní, jak je to jen v této ze své podstaty subjektivní situaci možné. Snad budou mé premisy přijatelné i pro vás, až je budete číst.

Poprvé jsem se setkal s doktorem Gordonem v roce 1942 v New Yorku. Byl to lékař a specialista na interně. Spřátelili jsme se a doktor Gordon se stal naším rodinným lékařem. Měl velice úspěšnou praxi, kterou budoval dlouhá léta, a cynicko-sarkastický smysl pro humor. Byl realista a jeho moudrost vycházela ze zkušenosti. Když jsme se poprvé setkali, bylo mu okolo padesáti let, takže jsem ho neznal jako mladíka. Byl menší a hubený, s bílými rovnými vlasy a tendencí k plešatění.

Doktor Gordon měl dva nápadné zvyky. Evidentně se rozhodl žít dlouho, a tak si dával pozor na rychlost. Záměrně chodil pomalým, uvážlivým tempem. Pospíchal jen tehdy, když to bylo absolutně nevyhnutelné. Lépe řečeno - když šel pěšky, tak to spíše vypadalo, že se s naučenou nenuceností prochází.

Druhou jeho zvláštností bylo, že když ho někdo navštívil v jeho pracovně, soustředěně na něj ode dveří zíral. Neřekl dobrý den ani nic jiného, nezamával, nepokynul hlavou, nic. Prostě na vás koukal, jako by si říkal: „Co to s ním je?“

Aniž bychom o tom kdy spolu mluvili, měli jsme s doktorem Gordonem velice vřelý a blízký vztah. Byla to jedna z těch věcí, které se prostě přihodí bez nějakého logického důvodu a které není třeba nijak blíže vysvětlovat. Neměli jsme ani mnoho společného, až na to, že jsme prožívali své životy v téměř stejném období historie.

Na jaře roku 1961 jsem doktora Gordona navštívil v jeho ordinaci. Dali jsme si spolu oběd, který nad Bunsenovým kahanem uvařila jeho sestřička. Doktor vypadal unavený a přepracovaný a já jsem to tak i komentoval.

„Není mi poslední dobou moc dobře," odpověděl a vzápětí vzplanul tak, jak jsem ho vždycky znával. „A co má být? Nemůže snad doktor jednou za čas taky onemocnět?"

Zasmál jsem se a navrhl jsem mu, aby s tím něco dělal, aby třeba navštívil svého rodinného lékaře.

„To udělám," řekl nepřítomně, a pak se zase vrátil k sobě, „ale napřed pojedu do Evropy."

Řekl jsem, že to zní zajímavě.

„Už mám lístky," pokračoval. „Byli jsme tam už několikrát, ale tentokrát chci vidět spoustu míst, která jsme zatím vynechali. Už jste byl v Řecku, Turecku, ve Španělsku, Portugalsku nebo Egyptě?"

Řekl jsem, že ne.

„No, tak to byste měl," zareagoval a odstrčil od sebe jídlo. „Jed'te tam, když budete mít možnost. Bylo by škoda ta místa nevidět. Já svou šanci nepromarním."

Řekl jsem, že udělám, co bude v mých silách, ale že nemám tučnou praxi, která na mě bude čekat, až se vrátím zpátky. On byl ale již opět vážný.

„Bobe?"

Čekal jsem, že bude pokračovat.

„Nelíbí se mi, jak se cítím," pronesl opatrně. „Nelíbí se mi... Nechtěl byste jet s námi do Evropy i s vaší ženou?" Lituji, že jsme s ním nejeli.

Doktor Gordon a jeho žena odpluli do Evropy asi týden po našem setkání. Neozývali se a já jsem předpokládal, že si užívají sluníčka někde ve Středomoří.

O šest týdnů později paní Gordonová zatelefonovala. Doktor Gordon v Evropě onemocněl, a tak museli výlet zkrátit. Odmítl navštívit tamější lékaře a trval na tom, že se musejí vrátit domů. Po návratu měl veliké bolesti, a tak ho převezli rovnou do nemocnice k diagnostické operaci.

Nemohl jsem ho v nemocnici navštívit, ale jeho žena mě o jeho stavu informovala. Operace byla úspěšná. Lékaři našli, co hledali - rakovinový nádor v břiše v pokročilém stadiu, příliš pokročilém pro jakoukoli léčbu. Nemohli udělat nic jiného než snažit se mu ulevit od bolestí. Již nikdy neopustí nemocnici, tedy neopustí ji živý. Nebo ještě přesněji - fyzicky živý.

Když jsem se to dozvěděl, cítil jsem, že ho rozhodně musím vidět. Teď je mi to všechno zcela jasné, jak už tak věci bývají, díváme-li se na ně zpětně. Jsem si jist, že o svém stavu věděl, když jsem ho tehdy navštívil v jeho ordinaci. Koneckonců, byl to internista. Jistě viděl všechny příznaky a symptomy ve své zcela osobní laboratoři. To byl také důvod jeho náhlé cesty do Evropy. Rozhodně nechtěl promarnit svou *poslední* šanci! A také ji nepromarnil.

Velice naléhavě jsem s doktorem Gordonem potřeboval mluvit. Během našich rozhovorů jsem se nikdy nezmínil o svém „divokém talentu“ ani o tom, čím jsem procházel. Nejspíš jsem se bál, že by zaklonil hlavu, rozesmál se na celé kolo a poslal mě za svým synem - psychiatrem.

Teď se ale situace změnila. Čekalo ho něco, v čem jsem možná mohl pomoci já jemu. Nevěděl jsem *jak* by mu mohlo to, co jsem prožil, pomoci, ale byl jsem hluboce přesvědčen, že by mu to pomohlo.

Znovu a znovu jsem se pokoušel ho navštívit, ale pouštěli k němu jen jeho ženu. Nakonec jsem poprosil paní Gordonovou, aby mi pomohla se k němu dostat. Vysvětlila mi, že doktor Gordon má takové bolesti, že je většinu času pod silnými sedativy. Byl tedy jen velice zřídka při plném vědomí. Většinou ji časně ráno poznával, ale ani to již nebylo každodenním pravidlem. Řekl jsem jí, že mu musím sdělit něco velice důležitého. Nic dalšího jsem jí nevysvětloval. Dokonce i přes veškerou bolest, kterou prožívala, cítila paní Gordonová, že jsem jejímu manželovi zamýšlel předat vzkaz, který byl důležitější než jen vzkaz od přítele. Tato intuitivní žena našla řešení.

„Napište mu dopis,“ navrhla mi, „já mu ho předám.“

Odvětil jsem, že se obávám, že nebude schopen ho číst.

„Když ho napíšete,“ řekla, „přečtu mu ho, až bude natolik při vědomí, aby ho vnímal.“

A tak jsem to udělal. Četla mu ho znovu a znovu kdykoli byl při vědomí. Později mi řekla, že si sám přál, aby mu můj dopis četla stále dokola, nebyl to její nápad, ale jeho přání. Bylo v tom dopise něco, co si chtěl zapamatovat?

Když jsem se to dozvěděl, pocítil jsem obrovskou lítost. Možná, že by se mi byl nevysmál. Mohli jsme spolu sdílet mnohem více věcí, kdybych sebral odvalu a své „aktivity“ s ním probral. Zde jsou relevantní úryvky mého dopisu doktoru Gordonovi:

„... a jistě si vzpomínáte na všechny ty testy a vyšetření, které jsem u vás podstoupil, protože jsem se něčeho obával. Tak to bylo v době, kdy to začalo. A teď, když jste v nemocnici a připoután na lůžko, můžete si to vyzkoušet sám. Potom nebudete muset věřit jen mým slovům. A také budete mít při svém uzdravování něco na práci.

Za prvé musíte připustit i tu možnost, i když se vůbec neslučuje s vašimi zkušenostmi, že *můžete* jednat, myslet, a existovat mimo omezení fyzického těla. A neříkejte vaší ženě, aby mě poslala k vašemu synovi - psychiatrovi. Tohle vyřešit, na to je potřeba víc než Freudovy teorie. A kromě toho vydělává dost peněz i tak.

Během našich rozhovorů mi nikdy nepřišlo vhodné začít o tom mluvit. Dokud jste však připoután na lůžko, zkuste se tím vážně zabývat. Později to může být užitečné a také doufám, že třeba objevíte některé věci, které já jsem přehlédl. Všechno záleží na tom, jestli se vám během vašeho lenošení v nemocniční posteli podaří rozvinout „schopnost“ opouštět své tělo. Jestliže ano, naleznete mnoho možností, kdy se tato schopnost dá využít. Možná je to i jeden ze způsobů, jak si ulevit od fyzické bolesti. Nevím. Zkuste to.

... Ve vši upřímnosti vás naléhavě žádám, Dicku, vyzkoušejte to. Uděláte obrovský pokrok, už když přijmete představu, že toto vaše druhé ne-fyzické tělo může skutečně existovat. Když toho dosáhnete, pak jedinou další překážkou zůstává strach. Ale strach je zbytečný. Protože to je, jako kdybyste se bál vlastního stínu, sebe sama. Spíš než divné je to přirozené. Zvykněte si na tu představu - že nedostatek vlastních vědomých zkušeností ještě není důvodem k obavám. Neznáma se obáváme jen do té doby, dokud ho nepoznáme. Když se z toho budete držet, nemusíte se bát. Potom, a pouze potom, vyzkoušejte formuli, kterou jsem zde napsal. Nevím, jaké účinky

mohou mít léky, které berete. Může to pomoci nebo naopak znesnadnit tyto techniky. Zkuste to. Napoprvé to může, ale nemusí fungovat.

Hlavně mi dejte vědět, jak si v tomto ohledu vedete. Až vám bude lépe, mohl bych za vámi zajít a pak bychom to mohli probrat do detailu. Přišel bych již nyní osobně, ale víte sám, jak jsou v nemocnici posedlí pravidly. Když o svých pokusech povíte ženě, jistě mi vaše vzkazy předá. Přesto bych o tom mnohem raději slyšel později od vás. Dejte mi vědět..."

Paní Gordonová mi neřekla, jestli to opravdu zkusil, a já jsem cítil, že by bylo naprosto nevhodné se jí na to vyptávat. Byla příliš rozrušená a pohlčená bolestí z vědomí, že nemoc jejího manžela je smrtelná. Dodnes nevím, jestli si uvědomovala, že můj dopis se dal chápat také jako návrh cvičení přípravy na smrt.

O několik týdnů později upadl doktor Gordon do komatu. K vědomí se již neprohrál a v klidu zemřel.

Několik měsíců jsem uvažoval, že bych „šel" za ním, ať již je kdekoli. Byl to první blízký člověk, který zemřel od doby, kdy jsem si vyvinul svůj „divoký talent". Byl jsem zvědavý a zároveň objektivní. Byla to první taková příležitost. Byl jsem si jist, že by to doktoru Gordonovi nevadilo - jestli i nadále existoval.

Nic jsem o těch věcech nevěděl a usoudil jsem, že nejspíš bude potřebovat nějaký čas, než se mu začnu plést do toho, co teď dělá. Také jsem sám potřeboval sebrat trochu víc odvahy. Byl to experiment, který jsem ještě nikdy nezkoušel. Mohlo by to být opravdu nebezpečné.

A pak, jednu sobotu odpoledne, jsem to zkusil. Trvalo mi asi hodinu, než se dostavily vibrace, potom jsem se konečně vyhoupl ze svého těla a mentálně jsem při tom křičel - chci vidět doktora Gordona!

Po chvíli jsem se začal rychle pohybovat vzhůru a za chvíli jsem neviděl nic jiného než rozmazané šmouhy a cítil jsem něco jako závany velmi řídkého vzduchu. Také jsem cítil pod svou levou paží čísi ruku. Někdo mi pomáhal se tam dostat.

Po nekonečně dlouhé cestě jsem se náhle zastavil (nebo jsem spíš byl zastaven). Stál jsem poněkud omámen ve veliké místnosti. Měl

jsem dojem, že je to nějaký ústav. Ruka pod mou paží mě postrčila k otevřeným dveřím a zastavila mě přímo v nich. Odsud jsem viděl do vedlejší místnosti. Mužský hlas promluvil přímo do mého levého ucha.

„Když tady budete stát, za chvíli se s doktorem Gordonem uvidíte.“

Přikývl jsem na souhlas a čekal. V místnosti byla skupina mužů. Tři nebo čtyři z nich naslouchali mladému muži, který jim cosi vzrušeně vyprávěl a doprovázel to výraznými gesty.

Doktora Gordona jsem neviděl, čekal jsem, že se každou chvíli objeví. Čím déle jsem čekal, tím mi bylo tepleji. Nakonec už mi bylo takové horko, že to bylo velice nepříjemné. Nevěděl jsem, co tu horkost způsobovalo, ale bylo mi jasné, že zde nedokážu stát o mnoho déle. Cítil jsem, jako mi by pot ve stružkách stékal po tváři. Věděl jsem, že tu o mnoho déle nevydržím, horko bylo nesnesitelné. Jestli se doktor Gordon brzy neobjeví, budu se muset vrátit, aniž ho spatřím.

Otočil jsem se a znovu se podíval na skupinku mužů v místnosti. Uvažoval jsem o tom, že bych se jich třeba mohl na doktora Gordona zeptat. Přesně v tu chvíli se pomenší hubený muž s hustou hřívou blondatých vlasů zarazil vprostřed konverzace a pozorně se na mě zadíval. Po chvilce opět obrátil zrak k ostatním a pokračoval v zanícené diskusi.

Horko bylo již tak nesnesitelné, že jsem se rozhodl odejít. Nemohl jsem na doktora Gordona již déle čekat. Použil jsem naučený způsob pohybu a rychle se vznesl vzhůru a pryč z místnosti. Zpáteční cesta byla dlouhá. Po reintegraci jsem zkontroloval fyzické tělo. Bylo chladné a mírně ztuhlé. Rozhodně mi po tvářích nestékal pot.

Zklamaně jsem se posadil a začal si dělat poznámky z výletu. Z nějakého důvodu jsem neuspěl. Doktora Gordona se mi nepodařilo najít. Na výletě z fyzického těla jsem byl dvě hodiny.

Po svých předcích jsem zdědil tvrdohlavost. Následující sobotu jsem to zkusil znovu. Ve chvíli, kdy jsem opustil své fyzické tělo a začal křičet, že chci vidět doktora Gordona, ozval se těsně vedle mě hlas, který zněl téměř podrážděně.

„Proč ho chceš zase vidět? Viděl jsi ho minulou sobotu!“

Byl jsem tak překvapený, že jsem se téměř okamžitě propadl zpátky do svého fyzického těla. Posadil jsem se a rozhlédl se po

kanceláři. Nikdo tam nebyl. Všechno bylo jako obvykle. Přemýšlel jsem o tom, že to zkusím znovu, ale pak jsem usoudil, že dnes je již na další pokus pozdě.

Minulou sobotu. Na minulé sobotě nebylo nic důležitého. Nefungovalo to. Prošel jsem si znovu poznámky z „minulé soboty“. A bylo to tam!

„Za chvíli se s doktorem Gordonem uvidíte.“ A po chvíli se na mě pozorně zadíval pomeňší hubený muž s hustou hřívou blondatých vlasů. Díval se na mě beze slova, jako by přemýšlel. Můj popis přesně odpovídal doktoru Gordonovi, jak asi vypadal ve dvaadvaceti letech.

To dodalo mé zkušenosti více důvěryhodnosti než cokoli jiného. Očekával jsem, že uvidím sedmdesátiletého muže. Nepoznal jsem ho, protože nevypadal tak, jak jsem očekával. Kdyby to byla halucinace, určitě bych se potkal s doktorem Gordonem sedmdesátiletým.

Později, když jsem byl navštívit jeho vdovu, podařilo se mi zahlédnout fotografii doktora Gordona v jeho dvaadvaceti letech. Samozřejmě jsem paní Gordonové neřekl, proč chci ten obrázek vidět. Vypadal na něm přesně jako muž, kterého jsem viděl a který „tam“ viděl mne. Paní Gordonová se mi také svěřila, že byl v té době velmi aktivní a dychtivý, stále někam pospíchal a měl hustou hřívu blondatých vlasů.

Jednoho dne se doktora Gordona pokusím znovu navštívit.

Kdysi jsme se chtěli odstěhovat ze státu, ve kterém jsme bydleli. Náhodou se naskytl vhodný kupec, a tak jsme prodali dům a dočasně se nastěhovali do pronájmu.

Byl to zajímavý dům postavený na vrcholku skály přímo nad malou říčkou. Pronajali jsme ho přes realitní kancelář a s jeho majitelem jsme se nikdy nesetkali. Se ženou jsme si zabrali manželskou ložnici v přízemí.

Asi tak týden poté, co jsme se nastěhovali, jsme jednou večer šli spát. Moje žena usnula téměř ihned. Já jsem tam ležel v pološeru a díval okny, která sahala od podlahy až ke stropu, na temnou noční oblohu. Aniž bych se o to pokoušel, pocítil jsem známé vibrace. Napadlo mě, jestli je v pořádku dovolit tomu přijít v nepříliš známém místě. Naše postel stála u severní zdi. Napravo od ní, když jste v ní leželi, vedly dveře do chodby. Nalevo byl vchod do koupelny.

Zrovna ve chvíli, kdy jsem opouštěl své fyzické tělo, jsem zahlédl něco podivného ve dveřích. Bylo to bílé a mělo to tvar a velikost lidské postavy.

Na „cizince“ jsem byl velmi opatrný, a tak jsem čekal, co se bude dít. Ta bílá věc se pohnula do ložnice, kolem postele, prošla jen asi čtvrt metru ode mne a vešla do koupelny. Viděl jsem, že je to žena střední postavy, s rovnými tmavými vlasy a hluboko posazenýma očima; ani stará, ani mladá.

V koupelně se zdržela jen chvíličku, pak vyšla ven a prošla opět kolem postele. Posadil jsem se - nikoli fyzicky, tím jsem si jist - a natáhl jsem se, abych se jí dotkl, chtěl jsem zjistit, je-li to možné.

Zahlédla pohyb, zastavila se a pohlédla na mě. Když promluvila, slyšel jsem ji naprosto jasně. Viděl jsem okna a záclony za ní a *skrz* ni.

„Co budete dělat s obrazem?“ Byl to ženský hlas a já viděl, jak se její rty pohybují.

Nevěděl jsem, co mám říct, a chtěl jsem jí dát uspokojivou odpověď. Řekl jsem, že se o něj postarám, aby si nedělala starosti.

Jemně se usmála. Potom natáhla ruce a uchopila do nich mou ruku, sevřela ji mezi obě své dlaně. Ruce se zdály být skutečné, byly normálně teplé a živé. Jemně mi ruku stiskla, pustila ji, prošla kolem postele a dveřmi ven do chodby.

Ještě jsem čekal, ale nevrátila se. Lehl jsem si, spojil se se svým fyzickým tělem a potom vyklouzl z postele. Sel jsem ke dveřím a podíval se ven. Nikdo tam nebyl. Prošel jsem všechny ostatní místnosti v přízemí. Ani tam nikdo nebyl. Zapsal jsem si, co se stalo, vlezl jsem si zpátky do postele a usnul jsem.

O několik dní později jsem se potkal s psychiatrem, který žil vedle nás, doktorem Samuelem Kahnem. (Takhle neplánovaně jsem se neustále setkával s psychiatry!) Zeptal jsem se ho, jestli znal lidi, kterým ten dům patřil.

„Ano, ano, znal jsem je docela dobře,“ odpověděl. „Paní W. zemřela asi před rokem. Pan W. potom odmítal do domu vkročit, odstěhoval se a už se nevrátil.“

Poznamenal jsem, že je to škoda, že je to pěkný dům.

„No, byl to její dům, chápete?“ řekl doktor Kahn. „Vlastně umřela přímo tady v domě, v té místnosti, ve které spíte.“

Řekl jsem, že je to zajímavé, že ten dům musela mít moc ráda.

„Ano, to měla," souhlasil doktor Kahn. „Milovala obrazy. Visívaly po celém domě. Ten dům, to byl její život."

Zeptal jsem se, jestli náhodou nemá její fotografii.

„Počkejte," zamyslel se. „Ano, myslím, že by mohla být na skupinové fotografii z klubu. Podívám se, jestli ji najdu."

Za pár minut se doktor Kahn vrátil. V ruce měl fotografii, na které bylo asi padesát nebo šedesát mužů a žen stojících v řadách.

Doktor Kahn pozorně studoval obrázek. „Jsem si jistý, že tady někde bude."

Podíval jsem se mu přes rameno na fotografii. Ve druhé řadě byla povědomá tvář. Dotkl jsem se jí prstem a zeptal se, jestli je to ona.

„Ale ano, ano, to je paní W." Podíval se na mě zvědavě a potom s pochopením. „Asi jste našel její obrázek někde v domě, že ano?"

Řekl jsem, že ano, že to tak bylo. Nenápadně jsem se zeptal, jestli paní W. neměla nějaké zvláštní zvyky.

„Ne, nic takového si nepamatuji," odpověděl. „Ale budu o tom uvažovat, na něco určitě přijdu." Poděkoval jsem mu a odcházel. Zavolal na mě a já se otočil.

„Počkejte, přece něco," řekl mi.

Zeptal jsem se, co to bylo.

„No, víte, kdykoli měla radost, nebo chtěla vyjádřit vděčnost, vzala vaši ruku do svých dlaní a jemně ji stiskla. Pomůže vám to?" Pomohlo to.

Se získanými zkušenostmi jsem byl již o něco více přesvědčen, že to mohu zkoušet i v oblastech, které jsou více než neobvyklé. Měl jsem velmi dobrého přítele, jmenoval se Andrew Bahnson, byli jsme téměř stejně staří a měli jsme mnoho společných zájmů. Znali jsme se asi osm let. Mimo jiné byl Andrew Bahnson pilotem a pravidelně létal firemním letadlem. Jedna z věcí, které ho zajímaly, byla antigravitace. Často jsme o ní diskutovali. Měl dokonce svou laboratoř, kde s ní prováděl experimenty. V této souvislosti jsme se bavili také o tom, jak může v dnešní době obrovských výzkumných týmů a nepředstavitelně drahých přístrojů jeden nebo i dva lidé dosáhnout nějakých uspokojivých výsledků ve výzkumu antigravitace.

Na jedné služební cestě do New Yorku jsem se ocitl ve svém pokoji v hotelu v situaci, kdy jsem měl asi hodinu volno. Bylo odpoledne a já se rozhodl, že si zdřímnu. Lehl jsem si do postele a ve chvíli, kdy jsem usínal, jsem uslyšel hlas Andrewa Bahnsona:

„Existuje způsob, jak dokázat antigravitaci. Musíš to demonstrovat sám, máš na to trénink.“

Posadil jsem se, zcela probuzený. Věděl jsem, na co ten hlas naráží, ale neměl jsem dost odvahy to zkusit. Ale proč zněl hlas pana Bahnsona v tom snu tak skutečně? Podíval jsem se na hodiny u postele. Bylo teprve čtvrt na čtyři, ale byl jsem příliš bdělý, než abych teď mohl usnout. Vstal jsem a šel ven.

Když jsem se po dvou dnech vrátil zpátky domů, moje žena byla podivně zamlklá. Ptal jsem se, co se děje.

„Nechtěli jsme tě rozrušit, když jsi měl v New Yorku tolik práce,“ řekla, „ale Andrew Bahnson je mrtvý. Zabil se, když se pokoušel přistát s malým letadlem na poli kousek od Ohia.“

Vzpomněl jsem si na jeho hlas, který jsem tak jasně zaslechl v New Yorku. Zeptal jsem se jí, jestli se to stalo před dvěma dny asi tak ve čtvrt na čtyři odpoledne.

Moje žena se na mě dlouho tiše dívala a pak řekla: „Ano, v tu dobu se to stalo.“

Neptala se, jak to vím, to už měla dávno za sebou.

Nepokoušel jsem se „jít“ za panem Bahnsonem po mnoho měsíců. Z jakéhosi neznámého důvodu jsem usoudil, že potřebuje odpočinek. Mělo to cosi společného s jeho smrtí při nehodě a nevím, jestli to bylo správně.

Nakonec jsem byl už netrpělivý. V neděli odpoledne jsem ulehl do postele s jasným záměrem navštívit pana Bahnsona.

Asi po hodině příprav se mi konečně podařilo odpoutat se od svého fyzického těla a začal jsem se rychle pohybovat temnotou. Cestou jsem znovu a znovu křičel: „Andrew Bahnson! Andrew Bahnson!“

Náhle jsem se zastavil, nebo spíš jsem byl zastaven. Ocitl jsem se v poměrně tmavé místnosti. Kdosi mě držel v nehybné vzpřímené pozici. Po chvíli čekání se z otvoru v podlaze vynořil obláček bílého plynu. Bylo ho víc a víc a vzal na sebe tvar, o kterém mi nějaký můj vnitřní smysl řekl, že je to pan Bahnson, ačkoli jsem ho dobře neviděl

a nemohl jsem rozeznat jeho rysy. Ihned začal nadšeně a vzrušeně mluvit.

„Bobe, nevěřil bys, co všechno se stalo od té doby, co jsem tady!“

Nic víc. Na nějaký pokyn od někoho neznámého ztratil obliček opět svůj tvar a vrátil se zpět do díry v podlaze. Ruka, která mě držela za loket, mě odvedla pryč a já se vrátil do fyzického světa.

Ano, takový by pan Bahnson jistě byl - příliš zaujatý novými věcmi a novými zkušenostmi, než aby ztrácel čas minulostí. Úplně jako doktor Gordon.

Pokud to byla autohypnóza, alespoň byla originální. Nikdy jsem nic podobného nečetl. Vysvětluje to časovou shodu s událostí v hotelovém pokoji v New Yorku?

A ještě jedna příhoda. V roce 1964 zemřel můj otec, bylo mu osmdesát dva let. V mládí jsem se sice dost vzpíral rodičovské autoritě, ale později jsem se s otcem hodně sblížil. Jsem si jist, že i on cítil, že jsme si blízcí.

Několik měsíců před smrtí utrpěl záchvat mrtvice, po kterém byl téměř úplně paralyzovaný a neschopný mluvit. To, že nemohl mluvit, pro něj bylo zvláště obtížné, což je jistě pochopitelné u muže - lingvisty, který svůj život zasvětil studiu a výuce jazyků.

Když jsem ho v té době navštívil, zoufale se pokoušel se mnou mluvit, něco mi říct. Jeho oči žadonily o porozumění. Ze rtů mu plynulo pouze nesrozumitelné mumlání. Pokoušel jsem se ho utěšit, mluvit s ním. Ze všech sil se snažil mi odpovědět. Nebyl jsem ani schopen rozpoznat, jestli rozumí mým slovům.

Jednoho odpoledne ve spánku zemřel. Žil svůj život naplno, úspěšně a jeho smrt nám přinesla pocity smutku smíšené s úlevou.

Znovu a znovu jsem si uvědomoval důležitost některých základních konceptů a myšlenek, které jsem se od svého otce naučil. Vždycky mu budu vděčný.

V tomto případě, kdy mi zemřel někdo opravdu velmi blízký, jsem cítil daleko méně obav než dříve. Možná to byla právě ta blízkost, nebo aspoň její pocit, který přinášel méně strachu a více víry.

Jediným důvodem, proč jsem čekal několik měsíců, bylo, že se mi to dříve nehodilo. Určité faktory v mém osobním a profesionálním

životě omezovaly mou schopnost nezbytného uvolnění. Přesto jsem se jednou v noci vzbudil, byly tři hodiny ráno běžného pracovního dne, a měl jsem pocit, že bych mohl zkusit otce navštívit.

Začal jsem s rituálem a vibrace se dostavily rychle a lehce. Ve chvíli jsem se bez problémů oddělil a vznášel jsem se volně ve tmě. Tentokrát jsem nepoužil mentální křik. Soustředil jsem se na osobnost svého otce a „natáhl se“ tam, kde byl on.

Začal jsem se rychle pohybovat tmou. Nic jsem neviděl, ale měl jsem zcela jasný pocit pohybu spojený s třením hustého, jakoby tekutého vzduchu, proudícího kolem mého těla. Bylo to podobné jako pocit, který zažijete, když skočíte po hlavě do vody. Náhle jsem se zastavil. Tentokrát jsem necítil, že by mě někdo zastavoval, ani jsem necítil na paži ničí ruku. Byl jsem ve veliké, matně osvětlené místnosti.

Nějak jsem věděl, že je to něco jako nemocnice nebo penzion pro rekonvalescenty, ale neprovádělo se zde žádné léčení tak, jak ho známe my. Rozhlížel jsem se po otci. Nevěděl jsem, co mám očekávat, ale těšil jsem se na radostné shledání.

K hlavní místnosti, ve které jsem stál, přiléhalo několik místností menších. Do dvou z nich jsem nakoukl, v obou byli lidé, kteří si mě vůbec nevšimli. Začal jsem si říkat, že jsem možná na špatném místě.

Třetí místnost, do které jsem nahlédl, nebyla větší než mnišská cela. Ve zdi proti dveřím bylo asi ve výši ramen malé okénko. Blízko okna se o zeď opíral muž a díval se ven. Když jsem tam vstoupil, viděl jsem jen jeho záda.

Potom se otočil a uviděl mě. V jeho tváři se zračil naprostý úžas a můj „mrtvý“ otec na mě promluvil.

„Co ty tady děláš!“ Řekl to přesně tak, jak by to asi řekl člověk, který právě objel půl světa a tam se potkal s někým, s kým se předtím doma rozloučil.

Vzrušením jsem nemohl mluvit, a tak jsem tam jen stál a doufal jsem v to radostné setkání, které jsem očekával. Následovalo vzápětí. Táta se natáhl, chytil mě pod rameny, šťastně mě zvedl nad hlavu a potom mě zase spustil zpátky dolů, jako to dělával, když jsem byl malý chlapec, tak jako to dělá svým malým dětem většina otců.

Postavil mě zpátky na nohy a já se vzpamatoval natolik, že jsem byl schopen mluvit. Zeptal jsem se ho, jak se cítí.

„Teď už mnohem líp,“ odpověděl. „Už mě nic nebolí.“

Skoro jako bych mu připomněl něco, na co by rád zapomněl. Vypadalo to, jako by ho opouštěla energie. Otočil se, vypadal opravdu unaveně. Díval jsem se na něj. Najednou jako by zapomněl, že jsem tady. Vypadal hubenější a vypadal tak na padesát, když to srovnám s fotografiemi, které máme doma.

Pochopil jsem, že setkání je u konce. Pro teď to muselo stačit. Potichu jsem se otočil, vyšel jsem z místnosti, „natáhl se“ pryč a vrátil se do fyzického těla. Vrátil se trvalo mnohem kratší dobu než dostat se tam.

Bylo to tak? Byla v těch posledních dnech bolest tak strašně intenzivní? V těch dnech, kdy jsme mu již nerozuměli, že nás žádá o pomoc a o úlevu od bolesti? Jestli je to tak, musel své tělo cítit jako strašlivé vězení. A smrt pro něj byla požehnáním.

Pokusím se „vidět“ ho znovu? Nevím. Nevím, jestli bych měl.

Těch zkušeností je mnohem víc. Jsou méně osobní, ale neméně působivé. Všechny mě vedly k nevyhnutelnému empirickému závěru, který již sám o sobě dával smysl těm nekonečným hodinám sklíčenosti, nejistoty, strachu, osamění a rozčarování; který byl odrazovým můstkem k tomu, čemu se říká kvantový skok v myšlení, a začátkem nového nazírání na svět, nové perspektivy; který umožnil radostem i bolestem života „tady a teď“ zařadit se do náležité kategorie důležitosti (co znamená minuta, hodina nebo rok v nekonečnu existence?); který mi otevřel bránu do reality, která může být lidské mysli nepochopitelná, která ale vždy bude vábit zvědavé a svědčit proti intelektu.

Je tohle *moje* odpověď? Když si tyto mé zkušenosti spojíte s faktem, že lidská osobnost může působit a působí i mimo své fyzické tělo, výsledkem může být pouze jedno.

Jestli má být v této knize obsažen nějaký důležitý vzkaz, tak tohle by mohlo stačit.

„Protože se to píše v bibli“

Jestliže má člověk druhé tělo, jestliže toto druhé tělo přežije to, čemu říkáme smrt, jestliže osobnost a charakter pokračují ve své existenci v této staronové formě - co potom? Znovu ta prastará otázka, která čeká na odpověď.

Dodnes, po dvanácti letech mimo fyzických aktivit, jsem nenašel nic, co by dokládalo biblické zprávy o Bohu a posmrtném životě v místě zvaném ráj. Možná jsem to našel a prostě jsem to nepoznal. To je docela dobře možné. Třeba k tomu nemám potřebnou „kvalifikaci“. Na druhou stranu mnohé z toho, s čím jsem se setkal, by mohlo být jakýmsi základem, který byl v průběhu staletí překroucen.

Začněme modlitbou. Ta má představovat přímou komunikaci s Bohem. Jsme naučeni modlit se tak, jako kdybychom recitovali chemický vzorec, aniž bychom měli ponětí o jeho původním obsahu nebo o významu jednotlivých chemických prvků a sloučenin. Nebo jako když děti zpívají „London Bridge Is Falling Down“ (londýnský most padá), aniž by tušily, o čem ta písnička vůbec je. Celá naše civilizace je plná podobně iracionálních zvyků. A modlitba je zřejmě jedním z nich.

Kdysi kdosi věděl, jak se modlit. Zkusil to naučit ostatní. Několik z nich se naučilo metodologii. Ostatní absorbovali pouze slova. A samotná slova se v průběhu let upravovala a měnila. Postupně se technika modlitby ztratila vždy do té doby, dokud nebyla v průběhu věků periodicky znovu náhodně (?) objevena. V pozdějších dobách její znovuobjevitel většinou nebyl schopen přesvědčit ostatní, že ten starý, zavedený způsob není úplně v pořádku.

To je vše, co k tomu mohu říci. Ten starý, zavedený způsob není úplně v pořádku, není dostačující. Nebo, jak jsem se již zmínil, k tomu já nemám dostatečnou kvalifikaci. A nebo v ještě horším případě je možné, že moje výuka modlení nebyla dostatečná nebo správná. V každém případě to nefungovalo.

Příklad pro ilustraci: při jedné nefyzické exkurzi jsem se řítit nicotou zpátky do fyzického těla. Vypadalo to, že je všechno v

pořádku. Zcela bez varování jsem narazil do pevné zdi z nějakého neprůchodného materiálu. Nebyl jsem raněný, ale byl jsem v naprostém šoku.

Zed' byla tvrdá a pevná, vypadalo to, že je vytvořena z obrovitých překrývajících se svařených plátů ocele. Každý z nich byl mírně vypouklý, jako by to byla část zeměkoule.

Zkoušel jsem se tím protlačit, ale nemohl jsem. Zkoušel jsem to napravo, nalevo, nahoře i dole. Byl jsem si zcela jistý, že mé fyzické tělo leží za touto bariérou.

Asi po hodině bezvýsledného škrábání, drápání a strkání do zdi jsem se začal modlit. Odříkal jsem všechny modlitby, které jsem se kdy naučil, a ještě jsem si vymyslel několik vlastních. A každé slovo jsem mínil vážněji než cokoli jiného předtím v celém svém životě. Tak moc jsem byl vyděšený.

Nic se nestalo. Pořád jsem byl přilepený k té bariéře a nemohl jsem se dostat na druhou stranu ke svému fyzickému tělu.

Zpanikařil jsem. Drápal jsem, křičel a vzlykal. Bylo to úplně k ničemu a z pouhého emocionálního vyčerpání jsem se uklidnil. Cítil jsem se zcela ztracen, jak jsem tam tak ležel a odpočíval, přilepený k chladné, tvrdé zdi.

Nevím, jak dlouho jsem tam ležel, než se mi vrátila schopnost přemýšlet střízlivě. Ale vrátila se. Nemohl jsem tam zůstat navždy, nebo jsem přinejmenším *nechtěl*. Celá situace mi připadala zcela nemožná. Kdy jsem se naposledy ocitl v takhle nemožné situaci?

Vzpomněl jsem si. Před lety jsme si s přítelem koupili letadlo, jehož letové schopnosti jsme dost neznali. Koupili jsme ho proto, že bylo levné a v dobrém stavu.

Několikrát jsme se cvičně prolétli nad polem a pak jsme se rozhodli vylétnout výš a zkusit trochu akrobacie. S vypůjčenými padáky na zádech jsme vzlétli vzhůru a mířili do výšky kolem tří tisíc metrů.

Udělalí jsme několik líných osmiček, pár nedbalých smyček a několik otoček. Vypadalo to, že je všechno v pořádku. Nabrali jsme opět výšku, namířili nosem mírně k zemi a nastavili jsme řídicí páku a směrové kormidlo tak, aby letadlo udělalo rychlý výkrut.

V příštím okamžiku jsme byli ve vývrtce. Vyrovnali jsme řídicí páku a nastavili ji dopředu - běžná technika k získání kontroly.

Předtím to fungovalo skvěle. Ale teď ne. Vývrтка byla čím dál rychlejší a navíc sebou letadlo začalo cukat. Směrové kormidlo proti směru vrtule, náhlé zrychlení, na tuhle vývrtku nic nepůsobilo. Jestli se něco dělo, tak jenom to, že vývrтка byla čím dál horší a země se rychle přibližovala.

Bili se na mě otočil z přední pilotní kabiny. Tvář měl úplně bílou. Snažil se překřičet řev větru: „Radši odsud vypadnem!”

I já jsem byl připraven vyskočit. Jediná věc, která mě tam ještě držela, byl fakt, že když vyskočíme, přijdeme zřejmě o letadlo, na které jsem tak dlouho šetřil. Uvažoval jsem - zkusili jsme všechno, kromě postupu, který byl proti pravidlům, kromě té jedné věci, která se nemá dělat, když se dostanete do vývrtky. Zatahnout řídicí páku *dozadu*. Neměl jsem co ztratit.

Zatáhl jsem řídicí páku dozadu. Letadlo ihned vyrovnalo vývrtku a nabralo letovou rychlost. Otáčel jsem ho, až byla země tam, kde měla být. Bezpečně jsme přistáli, roztřeseně jsme vylezli ven a posadili se na zem. Dostali jsme se do *vnější* vývrtky, Ani jeden z nás jsme takovou věc nikdy předtím neviděli, natož abychom ji vyzkoušeli.

Teď jsem si vzpomněl na vnější vývrtku. Pokoušel jsem se tuto zkušenost aplikovat na svou současnou situaci, kdy jsem ležel u bariéry a těžce dýchal. Nahoru, dolů, napravo, nalevo - k ničemu.

Zbýval jen jeden směr, ačkoli moje vědomí jistojistě tvrdilo, že to není dobře. Horší už to ale být nemohlo, a tak jsem to zkusil. V několika málo okamžicích jsem byl zpátky ve svém fyzickém těle. Otřesený, ale v bezpečí.

Kudy? Při pohledu zpět se všechno zdá být tak jasné - přece pryč od bariéry, zpátky, odkud jsem přišel. Nevím, proč to fungovalo. Stejně tak nevím, co to bylo za bariéru.

Možná se dá říct, že modlitba zapůsobila. Podářilo se mi dostat se zpátky, nebo ne? Pokud opravdu zapůsobila, tak zapůsobila jinak, než jak mě v náboženství naučili. Neobjevil se žádný strážný anděl, který by mi přispěchal na pomoc a utěšil mě.

Jindy jsem byl na návštěvě u svého bratra a jeho rodiny a zůstal jsem tam přes noc. Chvilí poté, co jsem se odebral do hostinského pokoje, jsem si vlezl do postele, protože jsem opravdu potřeboval odpočinek.

Nevím, jestli to mělo nějaký vliv, ale postel byla čelem přistavena ke zdi, která oddělovala mou ložnici od ložnice mé čtyřleté neteře. Její postel byla přímo u téže zdi, jen z druhé strany.

Jak jsem se ve tmě protáhl, dostavila se známá vlna vibrací a já se rozhodl, že si udělám jen malý výlet, abych si vyzkoušel, jaké je to zažít tento pocit mimo domov.

Ve chvíli, kdy jsem opustil své fyzické tělo, jsem si uvědomil, že v místnosti jsou se mnou tři bytosti. Z opatrnosti jsem zůstal v blízkosti svého fyzického těla, zatímco se ony tři bytosti přiblížily. Začaly mě tahat, ne silně, ale naschvál, jako by chtěly vyzkoušet, co budu dělat. Měly z toho legraci. Snažil jsem se být klidný, ale byly tři. Nebyl jsem si jistý, jestli se dokážu vrátit do svého fyzického těla dost rychle, aby mě nemohly odtáhnout pryč.

A tak jsem se začal modlit. Opět jsem odříkal všechny modlitby, které znám. Prosil jsem Boha o pomoc. Modlil jsem se o pomoc ve jménu Ježíše Krista. Vyzkoušel jsem i několik svatých, o kterých jsem se dozvěděl od své katolické manželky.

Výsledek? Mí trapiči se hlasitě smáli a trápili mě stále víc.

„Slyšíte, jak se modlí ke svým bohům?“ chechtal se jeden z nich pohrdavě. „Poslouchejte!“

Myslím, že mě to trochu rozzlobilo. Začal jsem je odstrkovat, přiblížil jsem se ke svému fyzickému tělu a vklouzl do něj. Ne že bych se s nimi zrovna pral, ale rozhodně jsem nebyl pasivní.

Posadil jsem se ve fyzickém těle a byl jsem rád, že jsem zpátky. Když jsem si sedal, slyšel jsem dětský pláč. Přicházel z vedlejší místnosti. Několik minut jsem čekal, předpokládal jsem, že švagrová přijde, uklidní svou dcerku a znovu ji uspí.

Asi za deset minut jsem vstal a šel do přilehlé ložnice. Švagrová měla na klíně stále ještě vzlykající dcerku a uklidňovala ji. Zeptal jsem se, co se děje a jestli jim nemohu nějak pomoci.

„Myslím, že bude za chvíli v pořádku,“ odpověděla švagrová. „Nejspíš měla zlý sen a vypadá to, že se nemůže probudit.“

Zeptal jsem se, jak dlouho již pláče.

„Začala jen několik minut předtím, než jsi přišel. Normálně to nedělá, většinou spí klidně.“

Znovu jsem nabídl svou pomoc, kdyby bylo potřeba, a vrátil jsem se do svého pokoje. Po chvíli se malá J. uklidnila a zřejmě znovu usnula.

Byla noční můra mé malé neteře pouhou shodou náhod? Možná budu potřebovat nějakou novou techniku modlení.

Takových příhod jsem zažil mnohem víc, ale všechny probíhaly podle stejného vzoru, když jsem zkoušel použít konvenční, běžně přijímané modlitby.

Co se týče nebe a pekla, mám příjemnější zprávy. Pokud existují, jsou někde v lokalitě II.

Při nefyzických výletech do lokality II je často třeba projít „vrstvou“, nebo oblastí, o které jsem se zmiňoval již dříve. Vypadá to, že se nachází v té části lokality II, která je nejbližší našemu „tady a teď“ a která je s ním nejvíce spojená, je to jakýsi černošedý hladový oceán, kde k vám i nejmenší pohyb přitáhne bytosti, které vás ožďibují a různě trápí.

Jako byste byli návnada, která visí na udici v nekonečném moři. Jestliže se pohybujete pomalu a nereagujete příliš divoce na ty zvědavé „ryby“, které vás přispěchaly prozkoumat, dostanete se skrz bez větších potíží. Pohybujte se divoce a perte se s nimi a brzy vzrušeně přispěchají další a další zdejší obyvatelé, aby vás kousali, tahali, strkali a šťouchali do vás.

Je možné, že je to hranice pekla? Snadno můžeme dospět k závěru, že momentální průnik touto přiléhající vrstvou vpustí „démony“ a „d'ábly“ do naší mysli, kde se usadí. Zdá se, že jsou nelidské, polozvířecí, ale rozhodně jsou schopné chovat se a myslet nezávisle.

Kdo nebo co jsou zač? Nevím. Nikdy jsem se neobtěžoval zůstat tam tak dlouho, abych to zjistil. Jen děsivou metodou pokusů a omylů jsem vynalezl triky, které mi umožňují dostat se skrz tuto vrstvu v relativním klidu.

V těchto světech, kde myšlenky nejsou jen věci, ale kde jsou všechno, včetně vás samých, je každé narušení dokonalosti vaším vlastním dílem. Jestliže jste bezcitný vrah, skončíte možná v té části lokality II, kde jsou všichni podobného ražení jako vy. Pro takové lidi by to jistě bylo peklo, protože by tam nebyly nikde žádné nevinné bezbranné oběti.

Promítněte si tuto ideu dále a začne vám docházet, že existují myriády variací. Vaše směřování v nebi nebo pekla lokality 11 zřejmě vychází z vašich nejhlubších *konstantních* motivací, emocí a tužeb. Ty nejsilnější a nejtrvalejší z nich pak nejspíš po vstupu do této říše působí jako jakési samonavigační zařízení.

Jsem si tím jistý, protože to tak fungovalo *vždycky*, když jsem se nefyzicky pohyboval v lokalitě II. Funguje to, ať si to přeji nebo nepřeji. I ta nejmenší zbloudilá myšlenka v nesprávnou chvíli nebo hluboko uložená emoce, o které jsem nevěděl, odkloní můj výlet příslušným směrem.

Některé z výsledných destinací pro mě měly veškeré aspekty pekla, jiné by téměř mohly splňovat představy o ráji a některé se skoro neliší od podmínek „tady a teď“.

Takže. Jestliže lokalita II obsahuje úseky pekla a nedosahuje zcela našich představ o ráji, co s tím? Kde máme hledat nějaké vedení? Kde je ten Bůh a to nebe, které uctíváme? Uniklo mi něco?

A přesto... Někdy, když jsem byl „na návštěvě“ v lokalitě II, se periodicky dělo cosi velmi nezvyklého. Na místě nezáleží, ta událost je *vždycky* stejná.

V průběhu normální činnosti, ať už je to cokoli, se ozve vzdálený signál, který zní skoro jako heraldické trumpety. Všichni ho přijímají v klidu, ale všichni přestanou mluvit a dělat, co zrovna dělají. Je to signál, že On (nebo Oni) prochází svým královstvím.

Nikdo neomdlívá nadšením ani nepadá na kolena. Přístup všech přítomných je velmi realistický. Je to událost, na kterou jsou všichni zvyklí, a chovat se tak, jak se očekává, je důležitější než cokoli jiného. Bez výjimek.

Když se ozve signál, všechny živé bytosti si lehnou na zem - měl jsem dojem, že si všichni lehali na záda a těla prohýbali tak, aby vystavili břicha (nikoli genitálie), zatímco hlavy otáčeli na stranu, aby Ho neviděli, když procházel kolem. Vypadá to, že účelem tohoto počínání bylo vytvořit živoucí cestu, po které On cestoval. Postupně jsem dospěl k názoru, že si občas někoho ze svého živého mostu vybere a o této osobě potom už nikdy nikdo neslyší, ani ji už nikdy nikdo nespátí. Když On prochází, nikdo se ani nepohne. Když On prochází, všechno se zastaví, všechno naprosto a zcela znehybní.

Při těch několika příležitostech, kdy jsem tento průvod zažil, jsem si lehl na zem s ostatními. V tu chvíli bylo pouhé pomýšlení na to, že udělám něco jiného, zcela nepředstavitelné. Když On prochází, ozývá se dunivý zvuk hudby a objeví se pocit zářivé neodolatelné životní síly nebo nejvyšší moci, který silí, když se On přiblíží, a potom odeznívá v dáli. Pamatuji se, že jsem jednou uvažoval, co by se asi stalo, kdyby zjistil, že jsem zde přítomen já, dočasný návštěvník. Nebyl jsem si jist, jestli to chci vědět.

Když odejde, všichni se zvednou a začnou zase dělat to, co dělali předtím. Nikdo to nekomentuje, nikdo nemluví o tom, co se stalo, nikdo o tom nejspíš ani nepřemýšlí. Všichni to přijímají jako naprosto samozřejmou součást života a to je velký a přesto sotva patrný rozdíl. Je to tak běžná činnost, jako třeba zastavit na červenou, když jedete autem, nebo zastavit před spuštěnými závory; neznepokojuje vás to, vlastně se vás to ani moc netýká, a přece cítíte veliký respekt před silou, kterou přijíždějící vlak představuje. Celá událost je také velmi neosobní.

Je to Bůh? Nebo Syn boží? Nebo jeho zástupce?

Třikrát jsem „šel" na místo, pro jehož přesnější popis se mi nedostává slov. Opět je to ta vize, ta interpretace, dočasná návštěva tohoto „místa" nebo stavu bytí, která přináší v historii lidstva tolikrát opakovaný vzkaz. Jsem si jistý, že by to mohla být část ráje, jak ho chápe naše náboženství. Určitě to také musí být nirvána, samádhí, vrcholná zkušenost, tak jak nám ji prezentují mystikové všech dob. Rozhodně je to stav bytí, který různé osoby popisují velmi různě.

Pro mě to bylo místo nebo stav naprostého čistého klidu a míru a přesto intenzivních, nádherných emocí. Bylo to jako vznášet se v teplých, měkkých mracích, kde není ani nahoře, ani dole, kde nic neexistuje jako samostatná část hmoty. To teplo není jen kolem vás, ale je i na vás a ve vás. Vaše vnímání je zamlžené a zcela okouzlené dokonalým prostředím.

Mraky, ve kterých se vznášíte, jsou prozařovány paprsky světla, jejichž tvary a odstíny se neustále proměňují. Koupete se v nich, když přes vás přecházejí, a každý z nich je nádherný. Rubínově červené paprsky světla, nebo něčeho víc, než je světlo tak, jak ho známe, protože žádné světlo vám nepřinese takový pocit smysluplnosti.

Všechny barvy spektra se neustále objevují a zase mizí, nikdy náhle nebo prudce, a každá z nich s sebou přináší jiný druh uklidňujícího a mírného štěstí. Jako byste byli v mracích obklopujících věčně zářící západ slunce a zároveň i jejich součástí; s každou proměnou té živoucí zářící barvy se zároveň měníte i vy sami. Reagujete a vstřebáváte do sebe tu nekonečnou modř, žlut, zeleň a červen a všechny odstíny mezi tím. Všechny jsou vám blízké a známé. Cítíte, že sem patříte. Tady jste doma.

Pohybujete se volně a bez námahy skrze mraky a kolem sebe slyšíte hudbu. Není to něco, co si začnete uvědomovat. Je to tu pořád a vy vibrujete v souzvuku s hudbou. A zase, je to víc než hudba, tak jak ji známe. Jsou to jen ty harmonie, jemné a dynamické melodické pasáže, mnohohlasý kontrapunkt, hluboce dojímavý podtext - jsou to jen ty části hudby, které ve vás vyvolávají hluboké emoce. Nic obyčejného, všedního, nudného. Sbory jakoby lidských hlasů se ozývají v písních beze slov. Nekonečné melodie smyčců všech odstínů se v jemné harmonii prolínají s cyklickými, neustále se vyvíjejícími tématy a vy s nimi rezonujete. Není tam žádný zdroj, ze kterého by ta hudba vycházela. Je všude - kolem vás, ve vás, vy jste její součástí a ona je vámi.

Je to nejčistší pravda, kterou vám bylo dopřáno pouze zahlédnout. Tohle je hostina a ty mrňavé drobký, které jste ochutnali předtím, ve vás vzbudily naději, že existuje celek. Nepojmenovatelné emoce, touha, nostalgie, pocit osudovosti, které jste cítili ve vašem známém světě, když jste se na Havaji dívali na mraky zbarvené zapadajícím sluncem, když jste tiše stáli mezi vysokými stromy, kývajícími se ve větru, když ve vás úryvek hudby, nějaká melodie vyvolala vzpomínky na minulost, nebo jste při ní pocítili touhu, která se vám s žádnou vzpomínkou nespojovala, když jste toužili po místě, kam patříte, ať už to bylo město, země, národ nebo rodina - ty všechny jsou tady teď naplněny. Jste doma. Jste tam, kam patříte. Tam, kde jste vždycky měli být.

A hlavně - nejste sami. S vámi, vedle vás, ve vás propleteni, jsou další. Nemají jména, neuvědomujete si ani, že by měli nějaké tvary, ale znáte je a jste s nimi spojeni. Oni jsou úplně stejní jako vy, oni jsou vy a stejně jako vy jsou doma. Cítíte s nimi, jako by mezi vámi

probíhaly něžné elektrické vlny, dokonalá láska, z níž jste dosud měli možnost zakusit jen nepatrné segmenty a neúplné části. Jenže tady ty emoce nepotřebují intenzivní vyjádření ani teatrální demonstrace. Dáváte a přijímáte automaticky, bez záměrné snahy. Není to něco, co potřebujete, nebo co potřebuje vás. Ono „dosahování“ je pryč. Výměna probíhá přirozeně. Neuvědomujete si žádné rozdíly v pohlaví, vy sami, jakožto část celku, jste obojí, muž i žena, pozitivní i negativní, elektron i proton. Zažíváte dokonalou harmonii, protože jste tam, kam patříte. Jste doma.

V tom všem, ale nikoli jako součást toho všeho, si uvědomujete zdroj všech vašich zážitků a zkušeností, vás samých, toho všeho, co je tak obrovské, že to nejste schopni ani pochopit, ani si to nedovedete představit. Tady víte o existenci Otce, vašeho pravého Otce, a přijímáte ho bez potíží. Otec, Stvořitel všeho, co je, bylo a bude. A vy jste jen jedním z jeho nespočetných výtvorů. Jak nebo proč, to nevíte. Není to důležité. Jste šťastní prostě proto, že jste na správném místě, na místě, kam opravdu patříte.

Byl jsem tam třikrát a ani jednou jsem se nevracel zpět do fyzického těla dobrovolně. Vracel jsem se neochotně a byl jsem z toho smutný. Kdosi mi pomohl se vrátit. Pokaždé, když jsem se vrátil, trpěl jsem celé dny silnou nostalgií a pocity opuštěnosti. Připadal jsem si, jako se asi cítí návštěvník mezi cizinci, v zemi, kde nic není úplně „správně“, kde všechno a všichni působí „špatně“ ve srovnání s místem, kam patříte. Akutní osamělost, nostalgie a cosi jako stýskání. Bylo to tak těžké, že jsem se již znovu nepokoušel se tam vrátit.

Byl to ráj?

Jednou jsem se pokusil napodobit „to místo“ tady, na tomto světě. Vzpomněl jsem si, že jsem se jako dítě koupal v bazénu, který měl pod vodou do stěn zapuštěná temně barevná světla. Pamatoval jsem si přesně, který bazén to byl.

U nás doma jsme také měli bazén, a tak jsem se dal do práce. Nainstalovali jsme barevná podvodní světla. Ale ať jsme se snažili, jak jsme se snažili, nepodařilo se nám dosáhnout takové sytosti barevných tónů, jakou jsem si pamatoval. Bylo by potřeba příliš mnoho elektřiny. Také jsme nainstalovali podvodní reproduktory, takže jste mohli ležet ve vodě s ušima pod vodou a poslouchat hudbu.

To fungovalo docela dobře. Ale nebylo to „to místo“, ani se mu to neblížilo.

A ještě jedna podivná věc. Navštívil jsem ono místo svého dětství. Bazén, který jsem si pamatoval, tam byl, ale nebyla tam žádná barevná světla pod vodou. A moji přátelé, kteří se se mnou chodívali koupat, si nepamatovali, že by tam kdy nějaká barevná světla pod vodou byla.

Skutečnost, skutečnost!

Andělé a archetypy

Jednou z největších záhad celé této záležitosti je fakt, že mi v mých pokusech čas od času někdo pomáhá. Možná, že je - jsou - se mnou pokaždé, že o nich jenom nevím. Nevím, kdo tyto pomocníci jsou, ani proč mi pomáhají.

Rozhodně se mi nezdá, že by to byli strážní andělé, ačkoli osoba tradičněji orientovaná by si to tak jistě mohla vykládat. Neobjeví se vždy, když potřebuji pomoc, ani neodpovídají vždy na mé modlitby. Někdy jednoho z nich přivolala duševní úzkost nebo křik. Častěji mi však pomohli ve chvílích, kdy jsem o to nežádal - nebo možná ve chvílích, kdy jsem si nebyl vědom, že bych o to žádal. Jejich pomoc zřejmě závisí víc na jejich rozhodnutí než na mém.

Málokdy jsou „přátelští“ tak, jak tomuto slovu rozumíme my. Přesto z nich rozhodně mám pocit porozumění a vědění a v jejich činech je znát cílevědomost. Nemám z nich žádný pocit ohrožení a zcela jim důvěřuji.

Většina pomoci byla jen mírná. Například „ruce“, které mě postrkovaly do kopce k domu doktora Bradshawa, mi rozhodně pomáhaly dosáhnout toho, co jsem si přál. Neviděl jsem, kdo mi pomáhal. Nicméně těsně předtím jsem uviděl někoho sedět v jógové pozici, v rouchu a s ozdobou na hlavě. Byl tohle můj „pomocník“?

V 10. kapitole popisují muže v rouchu, s nápadně známými očima a tváří, který se objevil, když jsem úzkostlivě prosil o pomoc ve chvíli, kdy jsem se snažil zbavit „parazitů“. Tento muž věnoval pramálo

pozornosti mé emocionální úzkosti. Přesto zcela evidentně přišel, aby mi pomohl. Jeho příchod byl důsledkem *mého* problému. Přesto mi nenabídl žádná slova útěchy, nepokusil se mě uklidnit ani ukonejšit.

Pomocníka, který mě vzal na cestu za doktorem Gordonem do lokality II, jsem nikdy nespátřil. Cítil jsem jeho ruce a slyšel jeho hlas, nic víc.

Totéž platí o „pomocníkovi“, který mi o týden později, kdy jsem se o to chtěl pokusit znovu, sdělil, že jsem již doktora Gordona viděl. Přijímání této pomoci bez jakýchkoli dotazů je zde jaksí samozřejmé. Jen výjimečně mě napadlo otočit se a podívat se, kdo mi to vlastně pomáhá. Je to prostě něco zcela přirozeného.

Dva mladí muži, kteří mě vzali do místnosti, kde se konala seance, do této kategorie nezapadají. Měl jsem z nich jednoznačný dojem, že přišli čistě jen za tímto účelem a kvůli ničemu jinému. Tím se dostáváme k další zvláštnosti. Ze všech pomocníků, které jsem byl schopen nějakým způsobem identifikovat, se mi jen jediného podařilo identifikovat podruhé.

Při návštěvě Andrewa Bahnsona v lokalitě II mě kdosi držel, abych ho mohl spatřit. Ruce mě držely z obou stran jemně, ale přesto velmi pevně. Tytéž ruce mě otočily, asi tak jako otáčíme slepce, abych odešel. Tyto ruce nemohly být skutečnější. Byl to další případ, kdy se pomocník dostavil na moji žádost.

Když jsem zpanikařil, křičel a modlil se u oné kovové bariéry při cestě zpátky, neobjevila se žádná pomoc. Když mě trápily a mučily podivné bytosti, nikdo mi nepřišel na pomoc. Když mě bytosti brutálně napadly, také se nedostavil nikdo, aby mi pomohl. Přesnější by možná bylo napsat, že nevím o tom, že by mi někdo přišel na pomoc. V čem je rozdíl? Podle čeho se rozhodují, kdy mi pomůžou a kdy ne? Nevím.

A kdo to tiše trval na tom, že se musím vrátit do fyzického světa, když jsem se vznášel v té zdánlivě nekonečné blaženosti? Nevím, jestli se z téhle konkrétní pomoci mám radovat nebo z ní mám být smutný.

„Hostitele“ z kapitoly 10 neřadím do stejné kategorie, ale je dost dobře možné, že do ní patří. Je jedním z těch, které bych bez problémů poznal, kdybych měl možnost znovu ho spatřit. Lišil se tím, že jsem z

něj měl pocit vřelého přátelství a sounáležitosti, ačkoli byl určitým způsobem jiný než já - starší, a v určitém smyslu velmi dobře informovaný. Lišil se také tím, že za mnou sám přišel a nabídl mi pomoc. Byla to jedna z nemnoha situací, kdy bylo rozhodnutí na mně.

Zvláštní je, že když jsem zoufale potřeboval pomoc, žádná nepřicházela - jako třeba v situaci, kdy jsem se ocitl v těle někoho jiného (viz kapitola 10). Z pohledu zvenku to byla ta nejvážnější situace a vyžadovala okamžitou pomoc. V poznámkách však není ani náznak toho, že bych se z té situace byl dostal jinak než čistě jen vlastním úsilím. Zatím se mi nepodařilo objevit žádná pravidla.

Uvádím zde několik ukázek ze svých poznámek, které mohou dokreslit některá fakta o mých pomocnících.

14. 9. 1958

Podvečer, veranda, systém relaxace. Okamžité vibrace o vysoké frekvenci. Experimentování s opouštěním, fyzického těla a s opětovnými návraty. V jednotu případě jsem měl s návratem problém. Dvě ruce mě uchopily za boky a otočily mě do správné pozice. Mentálně jsem poděkoval. Nevím, kdo to byl.

18. 3. 1963 odpoledne

E. W. byl u nás na návštěvě a oba jsme se rozhodli si před večerí trochu odpočinout, bylo to kolem páté hodiny odpoledne. Vešli jsme do sousedních pokojů. Téměř okamžitě po ulehnutí jsem slyšel hlasy. Znělo to, jako by E. W. s někým o něčem diskutoval. V tu chvíli jsem si myslel, že ho fyzicky slyším, jak s někým rozpráví v hale za mými dveřmi. (E. W. mi potom řekl, že šel ihned spát, s nikým nemluvil a na nic podobného si nepamatoval.)

Vzápětí poté, co jsem uslyšel nezřetelný rozhovor, jsem se vyzvedl ze svého fyzického těla a u svého ramene jsem zaslechl hlas.

„Jestli si myslíš, že to musíš vědět, tak ti to asi řekneme.“

V tu chvíli mě někdo chytil za ruku a já jsem s ním dobrovolně šel. Zdálo se mi, že jsme cestovali hodně daleko a zastavili jsme se v setmělém domě. Měl jsem zřetelný dojem, že to byl klub, společenská místnost nebo nějaké ústředí. Napravo byli nějakí tiší lidé a já jsem nějak věděl, že tam vzadu a nahoře jsou ještě další.

Na zdi nebo na projekčním plátně jsem uviděl světelný rámeček, jako bych byl v kině. Psacím písmem, černé na bílém, se tam objevil následující nápis:

*Za účelem dosažení čistě fyzických výsledků,
vezmi šest kapek chemické látky
ve sklenici vody.*

Byl jsem z toho celý rozrušený a postoupil jsem blíže k projektoru, abych se ho pokusil vrátit zpátky, protože jsem si to chtěl přečíst znovu a ujistit se, že jsem to přečetl správně. Hledal jsem přepínač, ale nemohl jsem ho najít. (V tuto chvíli byl už obraz pryč.) Potom jsem uviděl něco, co vypadalo jako film, který se rozmotává na podlahu a myslím jsem si, že jsem neopatrným zacházením s projektorem rozbil jeho mechanismus. Z toho jsem znervózněl, a abych se vyhnul potížím, vrátil jsem se zpátky do fyzického těla. Návrat a spojení s fyzickým tělem proběhly bez potíží.

3. 5- 1960 odpoledne

Ležel jsem, zcela při vědomí, vibrace se zrychlily natolik, že z nich zbylo jen teplo, oči jsem měl zavřené. Zrovna jsem se chtěl oddělit od svého fyzického těla, když mi před zavřenýma očima dvě ruce přidržely knihu. Listy se převracely a kniha se otáčela kolem dokola, takže jsem ji viděl ze všech stran a byl jsem si jist, že je to kniha. Potom se kniha otevřela a já začal číst. Hlavní myšlenka toho, co jsem četl, byla, že když chcete vyvolat určité podmínky, je nezbytné přivolat pocity z podobného zážitku z minulosti (tj. která je součástí vaší paměti). Pochopil jsem to tak, že by člověk měl myslet spíš na „pocit“ než na detaily té které události. Vibrace polevily a ať jsem to zkoušel jak jsem to zkoušel, už jsem dál číst nemohl. Nakonec jsem se fyzicky posadil a udělal si poznámky.

9. 3. 1959 noc

Ležel jsem v posteli, vibrace byly silné, byla tma - ta specifická černá tma, kterou jsem mohl „vidět“ za zavřenýma očima. Na jednom místě začala tma blednout, jako by se mraky rozbíhaly, valily se pryč, tma se otvírala a nakonec z místa kdesi nad mou hlavou pronikl paprsek bílého světla. (Pořád ještě jsem slyšel zvuky naší rodiny, které

přicházely z domu, a pořád jsem si uvědomoval čas a prostor. Pořád jsem ještě byl doma a plně při vědomí.)

Byl jsem velmi rozrušený, ale podařilo se mi udržet se ve stejném stavu. Tam, kde paprsek bílého světla protínal mraky, začal vyrůstat malý horský vrcholek. Sebral jsem odvalu a požádal o odpověď na svou základní otázku. Nevím, proč jsem to udělal, ale zřejmě to bylo to, co jsem měl udělat. Sytý hluboký hlas - a přesto nikoli hlas a rozhodně ne má vědomá mysl - odpověděl.

„Jsi si jistý, že to chceš vědět?“ Jako by to vycházelo ze světelného paprsku.

Řekl jsem, že jsem si jistý.

„Máš dost sil, abys unesl pravdivou odpovědi“ Hlas byl monotónní a nebyly v něm žádné emoce.

Odpověděl jsem, že se domnívám, že ano. Cekal jsem a připadalo mi to jako nesmírně dlouhá, doba, než hlas znovu promluvil.

„Požádej svého otce, aby ti pověděl o velikém tajemství.“

Začal jsem se ptát, co to přesně znamená, ale někdo z rodiny vyšel hlučně po schodech a v hale před mým pokojem rozsvítil světlo. S cvaknutím vypínače se bílý paprsek začal pomalu vytrácet. Ze všech sil jsem se ho snažil zadržet, ale pomalu mizel a mraky temněly. Když zmizel úplně, otevřel jsem oči. (Mezi „vizí“, spánkem a bděním nebyl vůbec žádný přechod. Po celou dobu jsem byl vzhůru - v tom smyslu, jak tento pojem běžně chápeme.) Rozhodně to byl hluboce dojemný zážitek, ale nedá se klasifikovat jako zážitek mimo tělo.

Zkoumal jsem zážitek ve dvou směrech. Jednak jsem se neúspěšně pokoušel ho zopakovat a jednak jsem napsal dopis svému fyzickému otci, který byl stále naživu a velmi se o tyto věci zajímal. Položil jsem mu otázku, aniž bych zmínil, odkud pochází. Poslal mi zpátky těžko postižitelnou odpověď, že tajemství je nejmiň půl sta a které že mě konkrétně zajímá. Ten druhý „otec“ mi také ještě neodpověděl.

15. 3. 1959 noc

Snažil jsem se nalézt odpověď a tohle se stalo. Ležel jsem v posteli, snažil se uvolnit a opakoval jsem v duchu slova: „Otče, ved'me. Otče, řekni velké tajemství.“ Po několika minutách se mi náhle zatmělo a stál jsem v místnosti s vysokým trámovým stropem. Vyšel jsem z domu

a vydal jsem se přes jakousi plošinu, bylo to něco jako nástupiště na nádraží. Pak jsem se zastavil a otočil jsem se. Někdo na mě volal.

Téměř vedle mne stála vysoká, hubená žena tmavé pleti, v dlouhém rovném rouchu nebo šatech. Můj první dojem byl, že je to černoška s jemnými a pravidelnými rysy tváře, tmavými rovnými vlasy a s rovně stríženou ofinou na čele. (Při pohledu zpět jsem si uvědomil, že mohla být z blízkého východu nebo z Egypta, ale nikoli z Orientu., to bych si jistě všiml tvaru očí.)

Řekla mi, že jsem udělal něco špatně, bylo to spíše něco jako nevychovanost, než že bych někomu ublížil. Chtěl jsem vědět, co to bylo, a ona mi řekla, že mi to ukáže. S tím jsme se vydali na cestu kolem rohu velké budovy. Vstoupili jsme do velikého vydlážděného dvora. Zastavili jsme se a bylo to úplně jako bychom se dívali na barevný trojrozměrný film v životní velikosti.

Nalevo stála skupina lidí, vyzářovala z nich jakási autorita. Napravo na dvoře ležela malá tmavovlasá dívka, mohlo jí být tak dvanáct - třináct let. Byl jsem na scéně a zároveň jsem stál vedle té tmavovlasé ženy a díval se. Cítil jsem každé hnutí „já“ na scéně, každou emoci.

Jeden muž ze skupiny na scéně řekl „já“ na scéně, že musí té dívce něco udělat, něco, co jí ublíží. Cítil, že by to dělat neměl, a ta dívka ho prosila, aby to nedělal. Otočil se zpátky na skupinu, chtěl se vyhnout splnění jejich rozkazů. Skupinku to nijak zvlášť nezajímalo, ani dívčiny slzy se jich nedotýkaly, jenom mu oznámili, že jestli tu věc neprovede, brzy přijedou další a udělají to místo něj. Dodali, že bude lepší, když to udělá on, protože to té dívce méně ublíží, než kdyby to dělali ti druzí.

„ Já " na scéně se zdráhavě otočil a vykonal rozkaz. O chvíli později mě tmavovlasá žena odvedla ze dvora a zase jsme stáli na nádraží. (S „já“ na scéně jsem ztratil kontakt ve chvíli, kdy se otočil.)

„ Už rozumíš?“ zeptala, se.

Omámeně jsem řekl, že ne. Podívala se na mě dlouze, smutně a pak se otočila. Nevěděl jsem, co mám dělat. Pomyslel jsem na fyzický svět. Návrat trval dlouhou dobu, ale nakonec jsem se spojil se svým fyzickým tělem. Posadil jsem se a dlouho přemýšlel o tom, co se právě stalo. Kdo byla ta žena? Co bylo to velké tajemství? Sleduji historii svého současného života a začínám tomu rozumět.

18. 8. 1961 odpoledne

Opět ruce a kniha. Tentokrát v kanceláři. Tři hodiny odpoledne, prší, vlhký vzduch, pokud je to nějak důležité. Vibrace se dostavily, byl jsem naprosto bdělý a při vědomí. To jsem si zkontroloval a vyzkoušel tak, že jsem několikrát otevřel své fyzické oči a podíval se na hodiny. Čas ubíhal tak, jak se zdálo, že by měl ubíhat.

Ruce opět držely knihu před mýma zavřenýma očima. Kniha se otáčela na všechny strany a bylo v ní listováno zcela zřejmě za tím účelem, abych naprosto jasně pochopil, že je to kniha. Pomyslel jsem na to, že bych chtěl vidět hřbet knihy, abych si mohl přečíst její titul. Kniha se okamžitě otočila hřbetem ke mně, ale písmo bylo tak malé, že jsem ho nebyl schopen přečíst, i když jsem se snažil ze všech sil.

Nakonec jsem to vzdal. Ruce otevřely knihu a já viděl popsané stránky. Opět jsem se pokoušel číst text, ale byl příliš rozostřený. Nakonec jsem v duchu navrhl, že bych to možná mohl být schopen přečíst, kdybych zkusil číst písmeno po písmenu. V odpověď na mou myšlenku ze stránky vyskočilo jedno písmeno. Jen jsem ho zahlédl, jak se mihlo kolem. Kontroloval jsem to znovu a znovu, pozorné a pracné, a nakonec jsem vyluštil několik slov: „ Vyvolej nešťastné bytosti tak, ze...“ Zkoušel jsem přečíst víc, ale zřejmě jsem se snažil příliš, protože to bylo jen čím dál tím těžší. Všiml jsem si velikých, bílých vzdušných mraků nad hlavou a to mě vyrušilo. Přestalo pršet. Rozjasňovalo se. Zachtělo se mi vyjít ven a létat v horách a nad údolími na nebi. S tímto pocitem jsem se pomalu začal zdvihát ze svého fyzického těla.

Ruce zavřely knihu, odstranily ji z mého zorného pole a v mysli se objevila tolerantní, pobavená a přátelská myšlenka: „No, když je to létání tak krásné, tak si běž létat.“ Bylo to, jako když se učitel na chvíli přestane snažit udržovat pozornost příliš neklidného dítěte.

Vylétěl jsem dveřmi nahoru do nebe a užíval jsem si nádherné chvíle mezi mraky. Zpátky jsem se potom vrátil bez potíží. (Když jsem se pak fyzicky posadil, mraky byly přesně takové, jaké jsem je zažil, ačkoliv když jsem s experimentem začínal, bylo zataženo.)

Jednoho dne se mi možná moji pomocníci představí. Mám dojem, že odpověď na mou otázku by mohla být velmi překvapivá.

Inteligentní zvířata

V průběhu lidské historie se stále objevují stejné zprávy: démoni, duchové, šotci, skřítki a další podlidské bytosti se motají kolem lidí a komplikují jim život. Jsou to jen mýty? Halucinace? Zkusme teď pro jednou toto téma neodmítat dřív, než se na něj pořádně zblízka podíváme. Možná, že všechny podobné bytosti mají opravdu původ jen v naší fantazii. Otázka je, z jakých zdrojů v naší fantazii tyto představy pramení? Následující výňatky z poznámek nabízejí několik možností.

18. 4. 1960 ráno

Ráno okolo desáté jsem ležel mi pohovce a začal jsem s postupnou relaxací. Místnost byla jasná, plná denního světla. V polovině druhého kola se dostavily vibrace. Po chvíli „dolaďování“ (mé spodní čelisti) jsem otevřel fyzické oči, abych zjistil, jestli budou vibrace pokračovat. Pokračovaly. S otevřenýma očima jsem se zkusil vyzdvihnout z fyzického těla, zajímalo mě, co se bude dít s mým viděním. Stále jsem dobře viděl na hodiny. Podle vteřinové ručičky jsem usoudil, že má orientace v čase je normální. Byl jsem asi tak dvacet centimetrů nad svým fyzickým tělem, když jsem koutkem oka zahlédl pohyb. Vedle mého těla kráčela postava lidských tvarů (viděl jsem jen spodní část vedle své hlavy, když jsem pohlédl doprava). Byla nahá, mužského pohlaví. Podle velikosti mu mohlo být kolem deseti let, byl. vysoký necelý metr, měl tenké nohy, řídké pubické ochlupení a nevyvinuté genitálie.

Klidně, jako by to dělal denně - jako chlapec, který vyskakuje na svého oblíbeného koně - si přehodil nohu přes má záda a vyšplhal se na mne. Cítil jsem jeho nohy kolem svého pasu, malé tělo přitisknuté k mým zádkům. Byl jsem tak překvapen, že mě ani nenapadlo, že bych se měl bát (možná to mělo i něco společného s jeho velikostí)! Ztuhle jsem čekal, co se bude dít. Otočil jsem oči doprava a viděl jsem jeho

pravou nohu visící přes mé tělo. Vypadala jako naprosto normální noha desetiletého chlapce.

Pořád jsem se vznášel jen kousek od svého fyzického těla a opatrně přemítal, kdo nebo co to vlastně je. „ On " vypadal, že vůbec neví, že o něm vím, nebo to věděl a bylo mu to úplně jedno. Cítil jsem, že se mi nechce jít s ním do konfrontace v prostředí, kde je očividně daleko více doma než já, takže jsem se rychle vrátil do svého fyzického těla, zastavil vibrace a začal si zapisovat tyto poznámky.

Nevím, co to bylo. Uvědomil jsem si, že jsem prostě neměl dost odvahy, abych se otočil a pořádně si ho prohlédl (pokud by to vůbec bylo možné). Rozhodně to mělo lidské tvary, ale při pohledu zpátky je mi zřejmé, že to nebylo lidské na rovině inteligence. Vypadal více zvířecky, nebo možná někde mezi. Urážela mě ta naprostá samozřejmost, s jakou ke mně přistoupil a vlezl mi na záda. Byl si zřejmě zcela jistý, že nebude objeven, tato jeho jistota nejspíš pramenila z dlouhodobého soužití s lidmi, pro které byl neviditelný. Pokud to byla halucinace, byla velmi skutečná-za denního světla, s pohybuující se vteřinovou ručičkou a působící na dva smysly.

28. 4. 1960 noc

Kancelář, asi sedm třicet. Procházel jsem odpočítávací procedurou, vibrace se krásně dostavily. Začal, jsem se opatrně vysouvat ze svého fyzického těla - a ucítil jsem, jak mi něco leze na záda! Vzpomněl jsem si na svého malého společníka, rozhodně se mi nechtělo kamkoli jít, dokud na mně visel. Nechal jsem vibrace dále probíhat a natáhl jsem ruku podél svého boku, abych ho chytil za nohu. Nebyl jsem si jistý, jestli moje nefyzická ruka neprojde rovnou skrz. Byl jsem dost překvapen, když se ruka něčeho dotkla! Konzistence té věci byla dost podobná tělu, masu a kůži, měla normální tělesnou teplotu, byla poněkud gumovější a vypadalo to, že je natahovací.

Zatáhl jsem za ni a čím víc jsem tahal, tím víc se natahovala. Koněčně jsem to ze sebe stáhl, jen noha zůstala kdesi pod mým tělem. Nakonec se mi podařilo vytáhnout i nohu a celou tu masu jsem odstrčil na polici u postele. (Pořád to vypadalo velice živě.) Zdálo se mi, že se to na mě pokouší znovu vyšplhat, a já se snažil, tomu zabránit. Byl to

docela zápas (z jeho strany nešlo o nějakou krutost či brutalitu, prosím se jen snažil na mě vyšplhat) a já začínal trochu panikařit. Přemýšlel jsem o tom, že zapálím sirku a pokusím se ho spálit, že musím něco udělat, cokoli. Vypadalo to, že neexistuje nic, co by mu zabránilo vyšplhat na mě zpátky, a to až do chvíle, kdy jsem se vrátil do svého fyzického těla.

O svém minulém zážitku jsem mluvil s mnoha lidmi, a tak jsem se teď řídil jejich radami. Snažil, jsem se zůstat klidný, ale nebylo to jednoduché. Několikrát jsem se pokřižoval, bezvýsledně. Vroucně jsem se modlil, ale to ho nezadrželo. Potom jsem křičel o pomoc.

A pak, zatímco jsem zápasil s tím prvním, vylezl mi na záda další! Prvního jsem držel, jednou rukou, druhou rukou jsem sáhl dozadu a serval ze sebe toho druhého, přenesl jsem se doprostřed kanceláře, v každé ruce jsem držel jednoho a. křičel jsem o pomoc. Oba jsem si dobře prohlédl, a když jsem se na ně díval, proměnili, se ve zdařilé kopie mých dvou dcer! (Psychiatr by se na tomto případě jistě vyřádil!) Ihned jsem pochopil, že to byla z jejich strany záměrná kamufláž, kterou se mě snažili citově znejistit a kterou se chtěli pojistit, abych jim neublížil.

Ve chvíli, kdy jsem jejich trik prokoukl, ihned přestali vypadat, jako mé dcery. Zoufale jsem se snažil vymyslet nějaké řešení a napadl mě oheň, zdálo se, že to trochu pomohlo. Přesto jsem měl dojem, že se oba dobře baví, jako by neexistovalo nic, čím bych je mohl nějak ohrozit. Tou dobou již jsem vzlykal o pomoc.

Potom, jsem koutkem oka zahlédl, že přichází někdo další. Napřed jsem si myslel, že je to další z nich, ale tohle byl rozhodně již muž. Zastavil se kousek od nás a s velmi vážným výrazem ve tváři pozoroval, co se děje. Dobře jsem si ho prohlédl, jeho oči mi připadaly velice známé. Trochu mi připomínaly bratrance z otcovy strany, byly světlé a dost hluboko posazené. Vlasy měl rovně zastřížené kolem hlavy, na čele rovnou ofinu, na temeni je měl velice krátké, vypadalo to skoro jako pleš. Na sobě měl roucho dlouhé až ke kotníkům. Jeho nohy jsem neviděl. Má první myšlenka byla, že přišel těm dvěma „entitám“ na pomoc, a to mě vylekalo ještě víc. Pořád, jsem vzlykal, když se k nám pomalu přiblížil; klečel jsem na kolenou a v natažených rukách jsem držel obě malé. bytosti. Muž vypadal velice vážně, nepromluvil na mě

a nejspíš se na mě ani nepodíval. Když přišel až ke mně, přestal jsem zápasit, padl jsem na zem a prosil o pomoc. Aniž mi věnoval pozornost, sebral ty dvě malé bytosti, vzal je do náruče a podíval se na ně. Vypadalo to, že jak je držel, uklidnil se, uvolnil se, spustil ramena.

Zavzlykal jsem dík, přesunul jsem se k pohovce, vklouzl jsem do svého fyzického těla, pocítil jsem vibrace, fyzicky jsem se posadila rozhlédl se kolem. Místnost byla prázdná.

Čtyřicet hodin jsem o té události přemýšlel a napadly mě alespoň nějaké spekulace. Existuje jistá možnost, že celá tahle záležitost nebyla nic jiného než halucinace nebo sen superponovaný přes mé bdělé vědomí. V tom případě chápu, že paranoici mají velký problém rozeznat, co je realita a co není. Pokud je to symbolika, je to celkem jasné. „Entity“ kolem mě nejsou nic jiného než mé vlastní výtvořiny. Jejich vizualizace jako mých vlastních dětí se dá asi těžko interpretovat jinak, než že jsou moje (já jsem je stvořil, jsou to mé děti). Tím pádem ke mně patří a nejsou ani dobré ani špatné. Pořád ovšem nevím, co jsou zač. Jsou to oddělené části mne samého, nebo snad myšlenkové entity, které jsem stvořil opakováním určitých myšlenkových vzorců? Co s nimi mám dělat? A co představoval ten muž v dlouhém rouchu? Abych tohle pochopil, na to budu nejspíš potřebovat víc než dvacet čtyři hodin. Příště, bude-li nějaké příště, se pokusím zachovat více klidu a objektivitu, méně strachu a analytický přístup.

24. 5. 1960 noc

Ležel jsem v hluboké relaxaci pozdě večer ve své ložnici. Vibrace začaly a já si hned uvědomil, že mám přes tělo přehozenou malou, nohu (nefyzickou, předpokládal, jsem). Cítil jsem, jak mi na zádech sedí zase to malé tělo. Opatrně, jsem sáhl dozadu a ucítil jsem na sobě malá záda. Jemně jsem poplácal na malé rameno (měl jsem v úmyslu vyjádřit porozumění), opatrně jsem tělíčko zvedl a sundal ho ze sebe. Cekal jsem a ono se to nepokoušelo vylézt zpátky, ani se ke mně přiblížit. Nechtěl jsem pokoušet své štěstí, a tak jsem se vrátil do svého fyzického těla, posadil se a zapsal si tyhle poznámky.

27. 5. 1960 noc

Když jsem se vyzvedl z fyzického těla, opět jsem cítil tu gumovou entitu na svých zádech. Žádná slova, žádná činnost, jen to malé teplé tělíčko přilepené k mým zádům. Tentokrát jsem se nevylekal a podařilo se mi za tu věc pomalu zatáhnout. Tahal jsem a volal Boha na pomoc (na naléhání lidí, kteří jsou více nábožensky založeni než já). Ta věc se zase natahovala, jak jsem za ni tahal, ale nedařilo se mi ji stáhnout docela. Vzpomněl jsem si na vizualizaci ohně a že to moc nepomohlo, i když trochu přece. Tentokrát jsem začal myslet na elektrinu. Představil jsem si dva kousky vysoce nabitých drátů. Mentálně jsem je zastrčil do té části entity, kterou se mi podařilo ze sebe stáhnout. Hmota se okamžitě vyfoukla, ochabla a zdálo se, že zemřela. Když se to stalo, zapištělo mi u hlavy něco jako netopýr a potom to oknem vylétlo ven. Měl jsem pocit vítězství. Velice se mi ulevilo, vrátil jsem se do fyzického těla, spojil se s ním a posadil se (fyzicky).

25. 8. 1960 noc

Při tomto výletě se to stalo znovu. Zrovna, když jsem vyrážel na cestu, přilepilo se mi několik „věcí“ na různé části těla (nefyzického). Říkám věci, protože byla tma a neviděl jsem, co jsou zač. Připadaly mi skoro jako malé ryby, asi tak dvacet až pětadvacet centimetrů dlouhé, a přidržovaly se na mně podobně jako mořské parazitické přísavkovité ryby. Sundával jsem je ze sebe a odstrkoval je pryč, ale ony (nebo jiné, další) se ihned vracely zpátky. Nebyly zlé, jen otravné. Nakonec, abych se ji cli zbavil, jsem se vrátil do fyzického těla.

3. 11. 1961 noc

Objevil jsem něco nového o „přísavkách“. Tentokrát jsem se zastavil přímo v prostředku téhle vrstvy a rybky byly ke mně přitahovány v celých hejnech. Místo abych zareagoval jako dříve, prostě jsem čekal a nehýbal se. Po chvíli se odlepily a odpluly. Pak už tam nebylo nic, jen temnota. Pohnul jsem se - a ony se vrátily. Zastavil jsem se, počkal a ony opět odpluly. Příště jsem se pohnul pomalounku. Vrátila se jedna nebo dvě a to bylo všechno. Potom jsem se přesunul vzhůru na další místa. Připadal jsem si jako návnada v oceánu plném ryb.

13. 7. 1960 noc

Tohle musím zaznamenat, protože by to nějakým způsobem mohlo být užitečné. V hotelovém pokoji v Durhamu, pozdě v noci, vedle mne v posteli ležela má žena. Těsně před usnutím jsem pocítil, že v pokoji s námi někdo nebo něco je. Aniž bych si zprvu uvědomoval, co dělám, spěchal jsem vzhůru z postele, abych chránil sebe a svou ženu. Così, co jsem v té tmě nemohl vidět, mě ihned napadlo. Rval jsem se jako zvíře, to znamená zkoušel jsem kousat a škrábat po dobu, která vypadala jako věčnost. Zápasili jsme ve třech dimenzích hotelového pokoje. Ve ztemnělém pokoji jsem nic neviděl a jen díky nezměrnému od-hodlnání se mi podařilo dotlačit to krok za krokem až k oknu a vyhodit to ven. Očividně to nemělo lidské vlastnosti ani inteligenci. Bylo to zřejmě zcela zvířecké a asi metr dvacet dlouhé, něco jako velký pes. U okna, když jsem se toho žhaval, jsem se potom otočila poprvé si uvědomil, že nejsem ve svém fyzickém těle. (Ruku jsem měl prostrčenou rovnou skrz zavřené okno!) Doplachtil jsem nad postel a viděl, že pod pokrývkou leží dvě těla. Přesunul jsem se k nočnímu stolku a tam jsem na svítícím budíku zjistil, že jsou dvě hodiny a třicet pět minut. Vzpomněl jsem si, že jsem ležel blíž u nočního stolku, vplul jsem nad něj, potom dolů, vtělil jsem se do svého fyzického těla a byl jsem „uvnitř“. Fyzicky jsem se posadil, pokoj byl tichý, tmavý a prázdný. Podíval jsem se na budík na nočním stolku. Byly dvě hodiny třicet osm minut.

27. 10. 1960 noc

Sel jsem spát pozdě, kolem půldruhé, byl jsem unavený a vnitřně rozhodnutý, že nebudu provádět žádné experimenty. Když jsem usnul (žádné postupné výpadky vědomí, žádné známky separace z fyzického těla, ale těsně předtím jsem měl pocit uvolnění), něco na mne zaútočilo. Nemělo to žádnou zřejmou osobnost, ani jsem to nebyl schopen vidět. Přesto jsem věděl, že tahle věc byla velice brutální a že mi chtěla „sebrat“ něco, co bylo moje, a k tomu bylo nejprve potřeba zbavit se „mne“ (nikoli nezbytně mého fyzického „já“, ale toho „já“, které bylo schopné jednat nezávisle na fyzickém těle).

Tahle bitva nebyla jako bránit se zvířeti. Tohle nemělo žádná omezení, bylo to tiché, strašidelně rychlé a hledalo to nějakou slabost

na mé straně, kterou by to využilo. Zpočátku jsem se nepral nijak surově, protože jsem byl úplně zmatený, jen jsem se snažil bránit. Jenže ta „věc“, která se se mnou prala, se pohybovala z jednoho nervového centra ke druhému a některé chvaty a stisky, které používala, byly nesnesitelné. Bylo mi jasné, že když jí to nebudu vracet, prohrají, a prohra se zdála tak fatální jako ztráta existence. Začal jsem jí to oplácet se stejnou intenzitou, surově a zoufale. Ta věc znala všechna má slabá místa a této znalosti neustále využívala. Zdálo se mi, že naše rvačka již trvá celé hodiny, a postupně jsem nabýval dojmu, že mohu opravdu prohrát. Cítil jsem, že to nemůže trvat věčně, a uvědomil jsem si, že jsem se nějak dostal ven ze svého fyzického těla. Nepřestával jsem se prát, ale zamířil jsem ke svému fyzickému tilu. Když jsme byli velmi blízko a přímo nad ním, „spadl jsem“ zpátky do něj. Byl to jediný způsob, jak ukončit boj a neprohrát. Nebo mě přinejmenším žádný jiný způsob nenapadl.

Otevřel jsem oči a posadil se. Místnost byla tichá a prázdná. Prostěradlo i přikrývka byly urovnané, takže zde evidentně k žádnému fyzickému zápasu nedošlo. Moje žena spala nerušeně vedle mne. Vstal jsem a prošel jsem se po pokoji. Nahlédl jsem do haly. Vše vypadalo normálně.

Mohl to být sen. Pokud to byl jen sen, byl to ten nejživější sen ze všech a rozhodně se nechoval jako sny, které se mi obvykle zdávají, (již dávno jsem se naučil rozeznávat čistě kompenzační sny, při kterých se vyplavuje celodenní stres a dlouhodobě pociťované úzkosti a které se dají přirovnat k mnohokrát znásobené zpětné vazbě nebo k neustávajícímu brebentění vnitřního hlasu.) Perfektní superexpozice pokoje jako pozadí bitvy a vědomá kontrola jednání zjevně neguje koncept snu jako vysvětlení.

Asi dvacet minut jsem se uklidňoval a pak jsem se vrátil do postele. Pochopitelně se mi nechtělo hned znovu usnout. Nechtěl jsem si tu bitvu znovu zopakovat. Nevěděl jsem ovšem, jak by se tomu dalo zabránit. Vyzkoušel jsem to, co mi připadalo jako jediné řešení. (Ještě jsem také mohl zůstat celou noc vzhůru, ale byl jsem, velice unavený.) Ležel jsem tam a v duchu opakoval: „Moje mysl a tělo jsou otevřené jen pro konstruktivní síly; ve jménu Boha a dobra budu spát normálním klidným spánkem.“ Povedlo se a probudil jsem se až ráno jako

normálně. Než jsem usnul opakoval jsem výše zmíněnou frázi přinejmenším dvacetkrát.

Použití takovýchto frází naznačuje, za jak vážnou situaci jsem to celé tehdy považoval, když jsem cítil potřebu požádat o pomoc tímto způsobem; to pochopí zvláště ti, kteří mě dobře znají. Abych řekl pravdu, žádná jiná alternativa neexistovala. Ani teď, při pohledu zpět, nevidím jinou možnost a nevím ani o žádné metodě, místě, osobě, náboženském rituálu (tím jsem si jist), léku nebo čemkoli jiném, co by s jistotou zaručilo ochranu proti tomu, co na mě zaútočilo. Přesto jsem přesvědčen, že musí být něco jiného než útok v sebeobraně, i když nevíte, s čím se to vlastně perete. Byl to stejný mechanismus, jaký byste použil, i kdyby vás v noci v džungli napadlo neznámé zvíře. Nepřestanete se prát vprostřed zápasu, abyste začali přemýšlet o způsobu obrany. Prostě zápasíte, abyste se zachránili, bojujete, jak umíte a můžete ve chvíli, kdy vás to zvíře napadne. Zoufale se rvete a nepřemýšlíte o tom, jak byste se měli rvát, s kým se to vlastně rvete a proč. Byli jste napadeni; nevyprovokovaný útok vám sám o sobě naznačuje, že to, co vás napadlo, není nic dobrého, jinak by vás to tímto způsobem nenapadlo. Obrana je automatická, instinktivní, bez myšlenky na cokoli jiného než na přežití, a je založena na premise, že je špatné poddat se někomu nebo něčemu, jehož kvality (zjevně nevyprovokovaný útok, slepá touha zabíjet) si ošklíváte a jimiž opovrhujete."

1) V poslední době již návštěvy „démonů" nejsou časté.

Dar, nebo břemeno?

Poměrně brzy poté, co jsem začal s experimentováním, se začaly projevovat vedlejší účinky. Nebylo to během aktivit mimo tělo, dělo se to v hluboké relaxaci, která předcházela oddělení. Zřejmě se tomu říká jasnozřivost. Když jsem ležel v posteli, s klidnou myslí a uvolněným tělem, dostavovaly se nezávisle na mé vůli „vize".

Ozval se syčivý zvuk, lokalizovaný někde v předním mozku, a já měl pocit malých hranatých dvířek, které mají na jedné straně panty a otevírají se směrem dolů až do úhlu asi 45°. Za nimi se potom objevil

dokonale kulatý otvor. Ihned poté jsem viděl a částečně zažil událost nebo příhodu jako sen, až na to, že jsem si po celou dobu podržel vědomí a vnímal jsem všemi smysly. Tento sen byl vždy superponován přímo přes všechny vnější podněty. Mohl jsem vnímat obojí zároveň. Nemohl jsem a nemohu vyvolat tento zážitek vůlí. Vždy to probíhalo nebo se to spustilo na základě nějakého nevědomého mechanismu.

Zpočátku jsem tomu nevěnoval mnoho pozornosti, přikládal jsem tyto snové vize vyplavování zážitků z nevědomí. Potom se však stalo něco, co přitáhlo moji pozornost velice silně, je to natolik důležité, že bude lepší citovat přímo z mých zápisků.

5.7.1959

Časné ráno se opět otevřela „záklopka " a to, co jsem uviděl, mě znepokojilo, protože to bylo tak skutečné. Právě jsem se chystal nastoupit do obchodního letadla. U dveří letadla stál D. D., muž, kterého znám již více než deset let. Nastoupil jsem do letadla a posadil se. Všiml jsem si, že tam je spousta sedadel a letadlo je připraveno k odletu, byl jsem si jist, že můj přítel stihne nastoupit. Také jsem si všiml skupinky lidí; povídali si venku přede dveřmi a připojili se k mladému černochovi, který právě vesel do dveří. Všichni byli veselí a byli rádi, že ten mladý černocho jde s nimi. Skupinu tvořili dva starší černoši, jeden starší běloch a ten mladý černocho. Všimli si, že se letadlo chystá odstartovat, a tak prošli uličkou kolem mě a sedli si na svá místa. Vyklonil jsem se, abych se podíval, jestli můj přítel, nastoupil, a přitom jsem si všiml, že žena sedící přede mnou je rozčilená. Na poslední chvíli nastoupil i můj přítel a usadil se. Chtěl jsem se zvednout a jít si s ním promluvit, ale letadlo se začalo pohybovat a já se zase posadil. Letadlo se rozjelo po ranveji a mně se zdálo, že by již mělo vzlétnout, začal, jsem být trochu nervózní. Konečně jsme se odlepili a vystoupali nepříliš vysoko nad ulice a bulváry (klikaté, protnuté křižovatkami a alejemi). Zůstali jsme nízko, letadlo téměř nestoupalo.

Po chvíli jsem uslyšel letušku, mluvila do palubního rozhlasu. Říkala, že pilot se za chvíli rozhodne, kterou ze dvou cest poletí, jestli tou vlevo (okolo), nebo tou „pod dráty". Když nám to letuška oznamovala,

zněl její hlas trochu příliš lehce a trochu příliš uvolněně a já jsem v něm cítil, napětí.

Podíval jsem se z okna a před námi jsem viděl oblast, kde byly všemi směry natažené dráty. Letadlo se přiblížilo a letělo pod dráty, velice nízko. Byl jsem napjatý a pohledem jsem hledal mezeru mezi dráty, kterou bychom, se mohli dostat nahoru. Potom jsem vepředu nahoře viděl, že tam dráty končí a za nimi je jasné sluneční světlo. Trochu jsem se uklidnil, protože to vypadalo, že to zvládneme. V tu chvíli letadlo kleslo dolů a narazilo spodkem na ulici. Přitom se z něj nedaleko mě něco ulomilo a já vyskočil (nebo vypadl) na ulici dva nebo tři metry pod námi. Rozhlížel jsem se kolem sebe, zatímco letadlo letělo vzhůru a vzdalovalo se ode mě. Potom zalétlo do mezery mezi dvěma vysokými domy. Obrovská oblaka kouře částečně zakryla jeho zřícení.

Mou první reakcí bylo poděkovat Bohu za zázrak, který mě zachránil. Mou druhou myšlenkou bylo, že se o mě moje rodina bude strachovat, protože vědí, že jsem tím letadlem letěl, a že bych jim měl oznámit, že jsem v pořádku. Třetí myšlenka byla, že bych si měl popíšíť k letadlu a pokusit se pomoci dalším cestujícím, ačkoli bylo jasně, že by to nebylo k ničemu. Vstal jsem a šel k vraku letadla. Jak jsem se blížil, viděl jsem skrz kouř šlehat plameny. Pilot (v čepici a kožené bundě) vyšel ven z kouře, poněkud ohromeně se na mě podíval a zeptal se, proč jsem byl ze všech cestujících vybrán k záchraně zrovna já. Pokládal jsem si stejnou, otázku. Potom se záklopka zavřela.

24. 7. 1959

Chystám se právě odejít na první z našich čtyř leteckých výletů. Poletíme do Severní Karolíny. Při pomýšlení na tento výlet se cítím poněkud roztřeseně. Zastavím se a zamyslím se. S ohledem na jiné havárie se vracím k zážitku z 5.7. 1959. Vždycky jsem poněkud znepokojen, když cestuji letadlem, myslím, že asi tak jako každý. Nemyslím si, že by se mělo na cestě do Severní Karolíny cokoli přihodit, ale možná je má interpretace nesprávná. Ale co budu dělat, jestli se stane něco podobného na začátku jedné z těchto tří cest - přesná paralela příhody z 5. 7. 1959! Vystoupím snad z letadla? Nebo

se daný vzor nedá porušit? Má vidina, praví, že přežiji, ale v tomto případě přežití může také znamenat přechod po smrti, nebo třeba že nevidím smrt jako smrt, ale že jsem stále ještě „živý“. Opravdu nevím, co udělám. Nicméně vy všichni, kteří mě máte rádi - a já doufám, že je vás hodně - pro případ, že dojde k takovéto havárii a že správná interpretace znamená, že spíš zažiji přechod po smrti, než že bych pokračoval v životě zde, prosím, netrapte se kvůli tomu. Protože já upřímně a hluboce cítím, že je to jen přechod, a i když mi bude líto mnoha věcí, které zde již nikdy neudělám, věřím, že jakási hluboká nostalgie, jakási obrovská touha, kterou jsem se tak neohrabaně snažil naplnit zde, bude uspokojena, jakmile se navrátím „domů“. Protože víc než kdykoli předtím věřím, že fyzické tělo je jen nástrojem, který používá naše „já“.

Takže až „já“ odejde, tělo již nebude znamenat nic. Žádný hrob, žádná krypta, tělo jako takové je nedůležité. „Já“ v něm nejsem.

Ze stejného důvodu, protože se o tyto věci zajímám, bych se - pokud by se něco takového přihodilo - pokusil navázat kontakt s těmi, kteří by měli zájem. (Mohlo by tomu zabránit to - ta možnost jistě existuje - že v tom druhém světě, na té druhé úrovni, se budou opakovat stejné otázky jako tady, případně se objeví důležitější věci k řešení.) Nevím. Nemohu to slíbit. Ale můžete si být jisti, že ti, kteří mě znají, by neměli problém rozeznat, kdy se mnou opravdu vejdou do styku.

Tohle mé psaní rozhodně nemá být morbidní a možná, že jsem poslední dobou přecitlivělý, ale prostě to chci mít zaznamenané, takže pokud by se to přece stalo, budou mít ostatní jasno. Nechci, aby se to stalo. Mám pocit, že ještě „nenastal můj čas“, a pomyšlení, že bych tím měl projít, mě vede ke kontemplacím a vystřízlivění. Ale jsem na to alespoň částečně připraven.

23. 10. 1959

Tyto poznámky píši dvanáct týdnů po těch předchozích. Čtyři z nich jsem strávil v nemocnici, ty ostatní v rekonvalescenci doma.

Ale všechno pěkně popořádku. V předchozím záznamu jsem se zabýval problémem předzvěstí a znamení a problémem definice přežití. Ve srovnání s mým „snem“ to všechno probíhalo takto:

Rozpoznání 1: vydal jsem se na cestu, jak bylo zapsáno výše, do Severní Karolíny. První podobnost se objevila, když jsem nastoupil do autobusu, který převáží cestující z terminálu newyorského letiště na letiště Newark. Nastoupil jsem a posadil se napravo, na druhé sedadlo odpředu. Seděl jsem tam a všechno mi to bylo velice povědomé. Byla to ta pozice, ve které jsem seděl vůči dveřím, vzor tyčí v autobuse i dveře samotné. To vzbudilo mou pozornost, protože jsem náhle toto „umístění“ rozpoznal jako umístění, které jsem ve své vizi interpretoval jako místo v letadle. Nebylo to letadlo, byl to letištní autobus.

Rozpoznání 2: do autobusu nastoupili čtyři muži, tři měli černá saka, jeden světlé, smáli se a žertovali. (Viz dřívější srovnání, interpretoval jsem je jako černochoy a bělocha).

Rozpoznání 3: na sedadlo přede mnou si sedla žena. Necítila se dobře a byla rozčilená. Nebylo to však kvůli mně, ale proto, že nebyla spokojena s tím, jak nosič zacházel s jejími zavazadly.

Rozpoznání 4: dojem, že můj přítel D. D. stál u dveří a čekal a byl poslední, kdo nastoupil. Podíval jsem se dopředu ke dveřím, venku stál řidič autobusu a čekal na pozdní příchozí. Jeho obličej i postava mi velice připomínaly mého přítele, byl mu tak podobný, že by to klidně mohl být jeho bratr. Ověření podle fotografie bude následovat. (Mysl, která nemůže provést přesnou identifikaci, si vždy vybere tu nejbližší možnou věc, kterou zná.) Řidič potom nastoupil - jako poslední - zavřel dveře a posadil se na místo řidiče, které bylo téměř naproti mně.

Rozpoznání 5: jeli jsme po dálnici na Jersey a autobus „letěl nízko a pomalu“ - takový dojem z toho člověk může mít, porovnává-li to s letem letadla. Dálnice vede většinou nad okolními ulicemi a bulváry. Když se tak na ně dívám, jak pod námi ubíhají do dáli, opět mě zaplaví pocit, že to velmi dobře znám. Až na to, že to není v letadle, ale v autobuse.

Rozpoznání 6: na letišti jsem byl ve střehu poté, co jsem zaznamenal předchozí znamení. Letadlo mělo zpoždění, a tak jsem čekal v letištní hale. Posadil jsem se na lavičku a slyšel jsem z letištního rozhlasu ženský hlas, který mluvil o východní a západní hale. Dutost toho hlasu mi opět byla silně povědomá (západ a východ, vpravo a vlevo).

Rozpoznání 7: když se do letadla konečně začalo nastupovat, přemítal jsem o tom, zda mám nebo nemám nastoupit i já. Nikoli ze strachu, ale protože jsem si nebyl jistý, co znamená „přežít“. Nakonec jsem se rozhodl, že je to nevyhnutelné, že když budu čekat na další let, pouze celý incident oddám. Velmi obezřetně jsem nastoupil do letadla a rozjeli jsme se k ranveji. V tu chvíli letuška oznámila, že poletíme ve výšce necelých dvou tisíc metrů. To bylo potvrzení nízké letové hladiny. Konečně jsme vzlétli a téměř ihned jsme se dostali do bouře plné blesků. To souhlasilo s mým dojmem, že jsme letěli „pod dráty“ (elektrickými), symbol, který jsem znal již dlouho.

V polovině průletu bouří se pilot rozhodl změnit výšku (to nebylo oznámeno), ale vylétli jsme nahoru, ven z bouře a bez nehody přistáli v Severní Karolíně. Po přistání jsem usoudil, že má interpretace snu byla nesprávná a na celou věc jsem ihned zapomněl.

O čtyři dny později, v kanceláři, jsem během milého a klidného rozhovoru utrpěl těžký infarkt a skončil jsem v nemocnici. Nevěřil jsem, že to je infarkt, a nevěděl, jsem, co to je, až do chvíle, kdy mi to v nemocnici oznámili po komplexním vyšetření včetně EKG. Dalo jim hodně práce přesvědčit mě, že to byl opravdu infarkt, a měl jsem důvod jim nevěřit. Při všech předchozích zdravotních prohlídkách, které jsem kdy podstoupil, včetně těch dvou, které jsem prodělal týden před touto neblahou událostí u dvou různých lékařů z pojišťovny, mi bylo vždy řečeno, že mám zdravé a silné srdce. Dokonce to bylo vždy doprovázeno výroky typu „ Vy se o své srdce bát nemusíte,“ a „ To je věc, na kterou rozhodně nezemřete, problém se srdcem. “ Moje mysl tedy tuto možnost jednoznačně vyloučila. Takže je možné, že moje mysl nebyla ochotna přijmout ani jasnozřivou zprávu o infarktu. Infarkt prostě nepřicházel v úvahu. Proto si moje mysl vybrala katastrofu, která v úvahu jistě přicházela, v tomto případě letecké neštěstí. (Mysl si vybere nejbližší podobnou, možnost.) A tak se mi tedy můj blížící se infarkt zjevil ve formě letecké havárie, jelikož tato možnost byla pro mou mysl přijatelná.

Čtyřtýdenní pobyt v nemocnici mi ulehčovaly magnetofonové pásky se sugestivní terapií, které mi úžasně zvedaly morálku a urychlily mou rekonvalescenci. V nemocnici jsem nezaregistroval žádné parapsychologické zážitky, což bylo pravděpodobně způsobeno tím, že

jsem byl utlumen barbituráty, které jsem dostával každé tři hodiny. Moje následná domácí rekonvalescence měla standardní průběh, žádné další problémy se do dnešního dne neprojevíly.

Je asi samozřejmé, že jsem po této zkušenosti dával dobrý pozor, když se „záklopka“ opět otevřela. Vize, které jsem za ní viděl, vždy přesně odpovídaly událostem, které se po několika dnech, měsících nebo letech skutečně staly.

Příklady takovýchto vizí zahrnují například vizuální popis vnitřku domu, včetně malby a lemování, který pro nás má žena vybrala v Southern city. Poznal jsem ho okamžitě, bezvadně odpovídal popisu, který jsem si ve svých poznámkách zaznamenal o dva roky dříve. Nejzajímavější na tom je, že v době, kdy jsem si poznámky psal, jsme vůbec neměli v úmyslu stěhovat se na jih.

Další takovou vizi jsem měl pět minut předtím, než se měl začít vysílat program, který jsem si chtěl nahrát. Záklopka se otevřela a já „viděl“, jak se páska prudce roztrhla a kotouče se divoce otáčely. O pět minut později, během nahrávání, se páska opravdu přetrhla a rychle jsem ji musel vyměňovat. Roztržení pásky během nahrávání nebyla žádná obvyklá záležitost, vlastně se mi to nikdy předtím nestalo. Navíc jsem při stříhání filmu všechna spojení lepil sám a vím tedy, že byla pevná. Páska se roztrhla na místě, které musel slepovat někdo, kdo ji používal přede mnou.

Třetí případ: v kanceláři se mi otevřela záklopka a objevilo se červené světlo se slovy „tlak oleje“. O hodinu později, když jsem jel domů v téměř novém autě, rozsvítila se na řídicí desce červená kontrolka signalizující nutnost výměny oleje. Ani tentokrát to nebyla žádná podvědomá obava. Auto bylo téměř nové, nemělo najeto ani sedm set kilometrů a právě jsem si ho vyzvedl ze servisu. Ve skutečnosti z něj unikal olej - to je něco, co by člověk u nového auta nepředpokládal.

Podobných vizí jsem měl ještě asi osmnáct. Všechny se týkaly osobních záležitostí různého rozsahu. Napřed jsem je viděl skrze záklopkou a potom se udály přesně tak, jak jsem je viděl, pokud ponecháme určitý prostor menším chybám vzniklým mylnou interpretací.

Vize probíhají podle následujícího vzorce: S (syčivý zvuk) + Z (pocit otevření Záklopy) = B (budoucí událost odehrávající se tak, jak jsem ji viděl).

Pokud vycházíme z faktu, že se tato událost podle uvedeného vzorce odehrála dvaadvacetkrát, co si počneme s těmi vizemi, kde se B ještě neuskutečnilo? Některé z těchto případů zde předkládám bez jakýchkoli dalších komentářů.

3. 8. 1960

Syčení, otevření záklopy: nad hlavou mi letí letadlo, evidentně má problémy, má vysunutý podvozek a přistávací klapky. Zřítí se za blízkým kopcem a já i má rodina tam běžíme, abychom pomohli. Když tam doběhneme, letadlo pomalu hoří a rudé žhne. Je mi jasné, že tu rudou záři nezpůsobuje běžné hoření leteckého paliva a varuji ostatní, aby se nepřibližovali, že je to nebezpečné a že těm mrtvým uvnitř již stejně nemůžeme nijak pomoci.

5. 11. 1961

Syčení, otevření, záklopy: stojím sám před naším domem. Nebe je z větší části jasné, jen na severu, ho pokrývají mraky. Z nich se vynoří slupina létajících strojů. Blíží se ke mně a já vidím, že to nejsou obyčejná letadla nebo rakety. Za první řadou strojů je další řada a. další a další. Jsou jich stovky. Nevypadají jako žádné letadlo, které jsem kdy viděl. Nevidím žádná křídla a každý z těch strojů je giganticky obrovitý, může měřit na šířku kolem tisíce metrů. Všechny jsou vytvarovány jako hlavice šípů, do tvaru V, ale nemají trup jako naše letadla. Tvar V tady neslouží jako zvedací plocha, jsou v něm cestující ve dvou nebo třech poschodích. Majestátně mi proplují, nad hlavou a já cítím úctu a téměř posvátnou bázeň před tou ohromnou silou, kterou ztělesňují. Také pociťuji strach, protože nějak vím, že tyto stroje nestvořili lidé.

20. 10. 1962

Sycení, otevření záklopy: stojím s dalšími lidmi na ulici na kraji města. Dívám se nahoru a mezi mraky vidím něco, co vypadá jako letadla. Podívám se lépe a uvědomuji si, že jsem takovýto typ letadla nikdy předtím neviděl. Je zřejmé, že jsou poháněna něčím jiným než

tryskami nebo vrtulemi (mám dojem, že se jedná o nějaký unikátní typ rakety, ale ne chemické). Tři z nich se otočí a letí dolů a já vidím, že mají černé boky a bílá hranatá okna, ale žádná křídla. 7 a tři letadla proletí nízko nad sousední ulicí. Hned za nimi se boří domy, ne kvůli bombám, ale kvůli něčemu, co vychází ze samotných strojů. Všichni jsme se vrhli do příkopů, kde jsme hledali bezpečí.

12. 6. 1963

Syčení, otevření záklopy: já a moje rodina jsme v situaci, kdy se celá populace města, ve kterém žijeme, snaží odejít. Benzín není k dostání, elektřina je vypnutá. Pocit osudové katastrofy je všudypřítomný. Nevypadá to jako situace vyvolaná atomovou válkou a nikdo se neobává radioaktivního spadu. Principiálně je zde přítomen pocit zkázy a zničení civilizace kvůli tomu, co se právě děje, něčemu, co lidstvo není schopno ovlivnit.

11. 4. 1964

Syčení, otevření záklopy: já a moje rodina jsme ve velkém městě a vypadá to, že je zde nějaký veliký problém. Všichni se snaží opustit město. Opouštím místo, které vypadá jako byt, abych se pokusil najít způsob, jak dostat rodinu na venkov. Vyjdu na ulici, ulice je plná zmatku, lidé panikaří, auta stojí v ulicích, často nabouraná. Připomíná to rozhrábnuté mraveniště.

Těch vizí je mnohem víc, jsou osobní, obecné, specifické, lokální i celosvětové. Jen čas ukáže, zda byly pravdivé. Rozhodně doufám, že některé z nich byly jen halucinace.

Na nesprávném místě

Mezi mnoha tajemstvími, se kterými jsem se setkal, jich bylo několik zdánlivě bezdůvodných, ale přesto velice intenzivních a

hlubokých. Doufám, že někdo, kdo je více technicky nebo nábožensky orientovaný, v nich bude schopen nalézt důvod a účel, který já nevidím.

Zde jsou některé z těch, které zřejmě nepocházejí ani z lokality II nebo III.

23. 8. 1963 večer

Ulehl jsem ke krátkému odpočinku, nikoli za účelem jakýchkoli extrafyzických aktivit, v půl osmé, na pohovce v pracovně. Ve chvíli, kdy jsem se natáhl do horizontální polohy a zavřel oči, vypukla obrovská bezzvučná exploze. Nebyla tam žádná časová prodleva. Exploze se objevila asi tak dvě vteřiny poté, co jsem zavřel oči. Výbuch mě odhodil přes celou místnost na zeď v protilehlém rohu, kde jsem sklouzl na zem. Nejprve jsem si myslel, že v domě opravdu něco vybuchlo, protože mi připadalo, že lustr nad mou hlavou prská a že z něj odletují modré jiskry, a hned potom se mi zdálo, že se dráty vedoucí k lustru začínají tavit. (Když jsem uléhal, bylo zhasnuté světlo a v místnosti bylo pološero.) Připadalo mi to, jako by v elektrickém systému domu došlo k nějakému obrovskému zkratu. Měl jsem pocity brnění, jako při elektrickém šoku (nikoli jako vibrace, které jsem tolikrát zmiňoval). Podíval jsem se na druhou stranu místnosti. Mé fyzické tělo stále ještě leželo na pohovce a odpočívalo. Viděl jsem ho zcela jasně.

V tu chvíli jsem zcela vážně začal uvažovat o jiné možnosti. Tohle by mohla být smrt, opravdová smrt a ne typický zážitek mimo tělo. Situace byla příliš neobvyklá. Možná jsem zemřel, mé srdce se zastavilo. Byl jsem stále ještě trochu omámený explozí, ale nebál jsem se, ani jsem nepanikařil. Jestli je to smrt, tedy dobrá.

Chvíli jsem tam ležel v rohu a snažil se vzpamatovat. Sahal jsem kolem sebe, měl jsem dojem, že jsem pod sebou nahmatl koberec, ale nebyl jsem si jistý. Alespoň jsem pod sebou cítil něco pevného. Potom jsem se rozhodl, že bych se měl pokusit vrátit se do svého fyzického těla, i kdyby se mi to nemělo podařit. Když to zkusím, nemám co ztratit.

S velkým vypětím vůle jsem se vznesl, přesunul se nad pohovku a potom dolů. Pocítil jsem velkou trýzeň a zjistil jsem, že jsem napůl ve

svém fyzickém těle. V tu chvíli jsem sebou začal kroutit a škubat, asi jako kdybyste chtěli navléknout rukavici na ruku, a za chvíli jsem byl zase „celý“.

Posadil jsem se (fyzicky) a rozsvítil světlo. Všechno vypadalo normálně, dům byl tichý, i mé tělo vypadalo normálně, až na to, že jsem měl husí kůži. Ten zážitek mnou dost otrásl a stále ještě nevím, co to způsobilo a proč. Byla to exploze nefyzické kategorie? Byla to vnitřní záležitost, něco, co se stalo ve mně, nebo to byl účinek nějaké vnější síly? Při zpětném pohledu to vypadá, že na mém emocionálním, fyzickém ani duševním stavu nebylo nic neobvyklého, co by podobnou záležitost mohlo spustit. Když si vzpomenu na onen moment exploze, bylo to, jako by nějaký zbloudilý paprsek prolétl pokojem, zachytil mě, protože jsem mu ležel v cestě, a tím mě „vyhodil“ z mého fyzického těla. Když jsem se zamýšlel nad touto možností, dospěl jsem k názoru, že onen paprsek byl produktem nějakého experimentálního zařízení, ještě ne zcela vyvinutého, které jeho vynálezci testovali, což by znamenalo, že ještě přesně nevěděli, co to všechno způsobí. To mi asociuje vzpomínku na zážitek s trojcestným přístrojem.

5.5.1959 odpoledne

Dnes jsem se dozvěděl o podivném zařízení, které prý funguje třemi způsoby. Kolem páté jsem přemýšlel o vzorci podmínek druhého stavu (1-20/LQ). Lehl jsem si na postel, pomyslel na diagram silového pole a začal odpočítávat od dvaceti dolů. Vypadalo to, že nemám žádné výsledky - a pak jsem otočil hlavu. Měl jsem otevřené oči a oknem jsem se podíval do slunce (byl slunný den a okno směřovalo na západ). Ihned jsem pocítil vibrace, a tak jsem zavřel oči a uvolnil se. Vibrace mi brněly v zadní části hlavy. Postupoval jsem procedurou hýbání čelistí a vibrace silily a slábly v závislosti na mé pozici tak, jak jsem očekával. Konečně jsem doladil nejlepší pozici své čelisti (nevím, jak jinak to vyjádřit). V hlavě mi to silně vibrovalo, trochu moc silně, tak jsem vibrace „posunul“ dolů do hrudi, a potom jsem experimentoval s jejich přemísťováním do různých částí těla, to znamená, že jsem je v určitých částech zesiloval. Kdykoli vibrace přecházely spodní pravou částí mého těla, cítil jsem tam pálení, buď v játrech, v ledvině, nebo ve střevech (je tam nějaká cizorodá chemická látka nebo

nějaký cizí předmět?). Už se mi to stalo i dříve, ačkoli se nepamatuji, že bych se o tom zmiňoval. Mentálně jsem si „přál“ dostat se vzhůru a vyplul jsem vzhůru. Pak zřejmě zapůsobila nějaká zbloudilá myšlenka, protože jsem se ve vzduchu otočil a vrhl jsem se skrz podlahu. Zaslechl jsem na chvíli hrát kapelu (jako když přejedete vylad'ova-cím knoflíkem na rádiu přes rádiovou stanici, kde zrovna hraje muzika) a najednou jsem stál v nezařízeném domě, který ještě neměl ani vsazená okna a na jehož hrubé podlaze ležel materiál a odpadky. Za oknem byla venkovská krajina, stromy a pole, a dům stál evidentně na stráni kopce s výhledem do údolí a na nižší kopec na jeho druhé straně.

Podíval jsem se dolů a tam na podlaze stálo jakési zařízení, asi čtyřicet pět centimetrů dlouhé. Vypadalo, že je tam jen na čas odložené, zatímco jeho obsluha „odešla na oběd“. Nikdy jsem nic podobného neviděl, a tak jsem ten podivný přístroj zvědavě zvedl ze země. Bylo to jakési tyčovité zařízení se třemi nástavci. Zvedl jsem to, prohlížel si to a nevyhnutelně jsem to namířil rovnou na muže, který stál venku na terase za oknem a kterého jsem si předtím nevšiml. Nic se nestalo a pak se ten muž otočil a uviděl mě. Na chvíli se mi ztratil ze zorného pole, pak prošel dveřmi napravo dovnitř a zamířil přímo k místu, kde jsem stál. Usmál se, a pokud se dobře pamatuji, vypadal, naprosto normálně. Když viděl, že držím zařízení v rukou, naznačil, že mi ukáže, jak se používá. Ukázal na trubku (válec s otevřeným koncem) na jeho konci a ukázal mi, jak se zařízení „zaměřuje“, od sebe, když chcete mít úzký paprsek, k sobě pro širší, evidentně jemnější paprsek.

Potom mi řekl, že to mám namířit skrz jiné okno, za kterým stál další muž, který živě gestikuloval a rozprávěl s někým, kdo byl mimo naše zorné pole. Řekl, že mám posunout trubku dopředu, abych tam měl úzký paprsek. Udělal jsem to a namířil zařízení na muže, který stál za oknem, úplně stejně, jako byste to udělali s puškou. Neviděl jsem, že by ze zařízení cokoli vycházelo, žádný paprsek, žádný záblesk. Přesto muž za oknem okamžitě sklesl ve svém křesle, jako by byl mrtvý. Otočil jsem se na svého průvodce, byl jsem vystrašený, protože jsem si myslel, že jsem toho muže venku nechtěně zabil. Usmál se a řekl, že mám tím zařízením znovu zamířit na muže (v bezvědomí?) venku, ale tentokrát že mám přitáhnout zaměřovači zařízení k sobě a vytvořit tak širší paprsek. Udělal jsem to a ten muž, který tam až doted' ležel v

bezvědomí, se posadil a pokračoval v konverzaci, jako by se nic nestalo.

Můj průvodce mě potom odvedl ven a zeptal se muže, jestli něco cítil. Muž přerušil rozhovor, zmateně se na mne podíval a řekl, že ne, že nic necítil. Zeptal jsem se, jestli si pamatuje, že by usnul, nebo jestli postřehl, nějaký časový výpadek. Muž opět odpověděl negativně a pak se otočil a pokračoval v konverzaci.

Můj průvodce se na mě podíval a usmál se. Potom mě vzal na druhou stranu domu s výhledem do údolí a naznačil, že mi ukáže ještě něco, co to zařízení dovede. Zamířil do dále. Na boku kopce, asi tři sta metrů od nás, hořel malý jasný ohýnek a z něho se vzhůru do nebe vinula stužka kouře. Vyzval mě, abych použil úzký paprsek a zamířil ho na oheň. Udělal jsem to a oheň ihned zhasl. Plamen zmizel, jako by ho někdo náhle uhasil. Kouř ještě chvíli kouřil a pak zmizel také.

Zařízení mě velmi zaujalo a poprosil jsem svého průvodce, aby mi ho popsal. Udělal to s radostí. Skládá se ze tří částí, říkal. Trubka nahoře je určena na zaměřování, tomu jsem rozuměl. V prostředku byla cívka, kterou označil za zdroj. Za zdrojem byly tři křídlovité desky (podobné jako v usměrňovači), které prý nejsou příliš důležité, slouží pouze jako štít, který chrání uživatele přístroje. Aby mi ukázal, jak jsou flexibilní, několikrát do nich zatlačil palcem a ony se olinuly. Zeptal se mě, jestli tomu rozumím. Řekl jsem, že to celé vypadá jako velká trioda (nejpodobnější věc, která mě napadla). Nadšeně přikývl a zvolal: „Ano! Trioda!”

Cítil jsem, že se již nemohu déle zdržet, že se musím vrátit, a tak jsem mu poděkoval za informace. Řekl, že se zase uvidíme (kde si nepamatuji). Má mysl to místo rozpoznala, to je zřejmé, a já jsem řekl ano, Cadena Azul. (To byl výsledek mé cesty do Jižní Ameriky, a vypadalo to jako přirozená cesta, jak vyslovit to, co jsem chtěl říct - modrá síť). Můj průvodce pokývl hlavou, ale pak se na mě zmateně podíval. Uvědomil jsem si, že jsem sice použil správný termín, ale že můj průvodce nerozumí španělsky.

Potom jsem se vrátil do té nedokončené místnosti a „vystartoval” vzhůru „protahovacím” výskokem. Letěl jsem nahoru, připadalo mi to jako dvě nebo tři poschodí, a potom jsem se zastavil. Místnost, ve které jsem se ocitl, vypadala jako moje kancelář, ale byla prázdná. Žádný

nábytek, žádná pohovka, na oknech i na podlaze prach - a žádné fyzické tělo! Došlo mi, že jsem na špatném místě (ve špatném čase?) a že se potřebuji dostat ještě o něco víc „nahoru“. Vydal jsem se tedy vzhůru a po „průletu“ dalšími asi osmi či deseti patry jsem se konečně ocitl ve své opravdové kanceláři, spustil jsem se do svého fyzického těla (s jednou rukou jsem měl trochu potíže) a kompletně se s ním spojil.

Posadil jsem se a otevřel oči. Hodiny ukazovaly, že jsem byl „mimo“ jednu hodinu a pět minut. Nakreslil jsem si ono zařízení a začal si zapisovat poznámky. Zařízení, které dokáže uspat Lidi, probudit je a uhasit oheň. Jednoho dne se takové zařízení pokusím vyrobit.

11. 3. 1961 noc

...a domníval jsem se, že jsem se normálně vrátil do svého fyzického těla. Otevřel jsem oči a byl jsem v cizí posteli. Vedle postele stála cizí žena a když viděla, že jsem se probudil, usmála se. Za ní stála další, starší žena. Vyjadřovaly radost nad tím, že jsem se k nim konečně vrátil, že jsem byl dlouho nemocný, ale teď že už budu v pořádku. Pomohly mi vstát z postele a oblékly mě do jakéhosi roucha (nejspíš něco jako župan, jejich šaty mi připadaly normální). Byl jsem si naprosto jistý, že nejsem ten, za koho mě mají. Snažil jsem se jim to vysvětlit, ale jen si ze mě dělaly legraci a myslely si, žejse??i ještě stále v nějakém deliriu nebo něčem podobném. Zeptal jsem se jich, který je den, a ony se jen s pochopením usmály, jako že rozumí, že jsem se ještě plně ne-zorientoval (to měly pravdu!). Chtěl jsem je poprosit o kalendář, ale pak mě napadlo, že bude jednodušší zjistit, který je rok. Zeptal jsem se té mladší ženy, byla to zřejmě moje žena (nebo spíš žena toho těla), a ta mi odpověděla, že je rok 1924 - podle řeckého kalendáře (?).

Bylo mi jasné, že tam již děle nemohu zůstat, a ačkoli silně protestovaly, vyšel jsem ven ze dveří na čerstvý vzduch. Stál jsem tam a snažil se vzlétnout, měl jsem pocit, že mohu vzlétnout velice, velice vysoko. Zkusil jsem se odlepit od země, ale ty dvě ženy mě držely. Nic se nedělo a já dostal strach. Věděl jsem, že jsem na nesprávném místě. Potom jsem si vzpomněl na trik s dýcháním a začal jsem rychle dýchat s pootevřenými ústy. Pomalu jsem se zvedal nahoru, nad dům, který

byl do tvaru U, ale pořád jsem cítil ty dvě ženy, jak mi brání a snaží se mě zadržet dole. Ztěžka jsem dýchal, rychleji a rychleji, až se kolem mě objevily známé modré šmouhy. Náhle jsem se zastavil, byl jsem vysoko ve vzduchu a pode mnou byla krajina posetá domky. Připadala mi povědomá, zdálo se mi, že rozeznávám náš dům a okolní domky mezi silnicí a řekou. Zamířil jsem domů a. v příštím okamžiku jsem se již spojoval se svým fyzickým tělem. Posadil jsem se, zase celý, a vděčně se rozhlédl kolem. Byl jsem na správném místě!

17. 8. 1960 noc

Tohle byl špatně nasměřovaný pokus, mírně řečeno. Procedurou I-20/L(jsem prošel kolem půl dvanácté v noci ve své ložnici. Oddělil jsem se s myšlenkou na návštěvu Andrewa Bahnsona, začalo to jako typ „odvátí větrem“, ale téměř okamžitě jsem se vrátil zpátky do svého fyzického těla - nebo jsem si to alespoň myslel. Neležel jsem v posteli, stál jsem. Ta místnost nebyla moje ložnice. Muž, veliký a statný, mě zleva podpíral. Vypadal mnohem větší než já a leskla se mu ramena. Z pravé strany mě podpírala mladá dívka. Nutili mne chodit po místnosti a já jsem s tím měl potíže, takže mě podpírali pod ramena a postrkovali mě kupředu. Slyšel jsem, že mluví o mých rukách, něco s nimi nebylo v pořádku. Nebyli nepřátelští, ale mně bylo naprosto jasné, že jsem na špatném místě! Naštěstí jsem neztratil hlavu, vystřelil jsem vzhůru přímo odtamtud a za několik okamžiků jsem se již spojil s fyzickým tělem. Opatrně jsem se rozhlédl kolem (fyzicky) a teprve potom jsem se pohnul. Byl jsem zpátky ve svém fyzickém těle, ve své ložnici. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem byl schopen otočit se na bok a usnout!

23. 11. 1960 noc

Tohle byl velice skutečný a neobvyklý zážitek a nevím, jestli bych chtěl ještě někdy něco podobného zažít. Spát jsem šel pozdě, kolem druhé hodiny ráno, a byl jsem velmi unavený. Vibrace se dostavily téměř ihned, aniž bych se o to nějak pokoušel, a já se přes veškerou únavu rozhodl „něco vyzkoušet“. (Možná si přitom i odpočinu, kdo ví?) Bez potíží jsem se oddělil, navštívil jsem rychle několik míst jedno

po druhém a potom jsem si vzpomněl, že si potřebuji odpočinout, a rozhodl jsem se vrátit do fyzického těla. Pomyslel jsem na své tělo, ležící v posteli, a téměř okamžitě jsem ležel v posteli. Jenže jsem si rychle uvědomil, že něco není v pořádku. Kolem nohou jsem měl jakýsi krabicovitý výmysl, který měl zřejmě držet pokrývku odtaženou od mých nohou. V místnosti byli dva lidé, muž a žena, ve které jsem rozpoznal zdravotní sestřičku. Stáli kousek od postele a tiše rozmlouvali.

Nejdřív mě napadlo, že se přihodilo něco nepříjemného, že mě třeba moje žena našla doma v komatu a nechala mě rychle odvézt do nemocnice. Sterilní atmosféra místnosti, místnost sama i přítomnost sestřičky - vše této variantě nasvědčovalo. Ale ještě pořád jsem měl pocit, že něco není v pořádku.

Po chvíli ti dva přestali mluvit, žena - sestřička se otočila a odešla z místnosti a muž přistoupil k posteli. Zpanikařil jsem, protože jsem netušil, co chce udělat. Zpanikařil jsem ještě víc, když se naklonil nad postel, jemně, ale pevně mě uchopil za obě ruce, za bicepsy, a podíval se mi do očí svýma vyboulenýma lesknoucíma se očima. Nej-horší bylo, že jsem se zoufale snažil pohnout, ale nešlo to. Cítil jsem, se, jako by všechny svaly v mém těle byly paralyzovány. Vnitřně jsem se v panice scvrkával, a snažil, se uhnout, když přiblížil svůj obličej k mému.

A pak, k mému neskonalému údivu, se sehnul, ještě níže a políbil mě na obe tváře. Dokonce jsem cítil jeho vousy! To, co se mu lesklo v očích, byly slzy. Potom se narovnal, pustil, mi ruce a pomalu vyšel z místnosti.

I přes svou hrůzu jsem věděl, že mě má žena neodvezla do nemocnice, že tohoto muže neznám a že jsem zase na špatném místě. Něco jsem musel udělat, ale veškerá vůle, na kterou jsem se zmohl, neměla pražádný účinek. Pomalu jsem si začal uvědomovat syčení, které se mi ozývalo v hlavě, znělo to jako syčení, vzduchu nebo unikající páry. Za pomoci nějakého vnitřního vědění jsem se na ten sykot začal soustřeďovat a způsobil jsem jeho pulzaci, to znamená, že jsem moduloval jeho ostrost a hlasitost. Potom jsem postupně zrychloval frekvenci pulzace a za pár minut syčení akcelerovalo do vysokých vibrací.

Zkusil jsem se vyzvednout z fyzického těla a lehce se mi to zdařilo. Za okamžik jsem se již spojoval s jiným fyzickým tělem.

Tentokrát jsem byl opatrný. Cítil jsem postel. Za dveřmi jsem slyšel známé zvuky. Když jsem otevřel oči, byla v místnosti tma. Natáhl jsem se k místu, kde by měl být vypínač - a on tam byl. Rozsvítil jsem světlo a vydechl úlevou. Byl jsem zpátky.

7. 6. 1963 noc

Po nějaké době jsem se začal vzdalovat a před domem jsem potkal ženu, která také „létala“ a která mi připomněla, že přijdeme pozdě (kam, to nevím) a že možná budeme mít problémy dostat se dovnitř. Potom jsme se přiblížili k něčemu, co vypadalo jako nějaký veliký ústav (nemocnice?), a v klidu jsme se dveřmi dostali dovnitř, aniž bychom je otevřeli, evidentně jsme se tak vyhnuli hlídači, který tam čekal (a hlídal pozdní příchody, které zřejmě měly za následek nějaký druh trestu). Uvnitř jsme se rozdělili a mně ihned řekl doktor (přátelský typ muže), že se o mě postará, že na něj mám počkat ve druhé ordinaci napravo. Udělal jsem to, ačkoli jsem si nebyl jistý, kterou ordinaci má na mysli, protože ve všech byly skupiny lidí v zanícené diskusi, a mě si nikdo nevyšimal. Přesto jsem v té druhé ordinaci počkal a doktor nakonec přišel, prohlédl, mě a oznámil mi, že potřebuji léčbu. Potom mluvil o titraci a o léčbě, která se vyšplhá na 1500 kubických centimetrů a pak se vrátí do normálu (ať již to znamená cokoli); zeptal jsem se, proč je ta léčba nutná, a on odpověděl že prý proto, aby se vesmír (nebo lidstvo) mohlo vyvíjet a zlepšovat. Znovu jsem se zeptal proč (měl jsem na mysli tu potřebu vylepšování) a on mi již neodpověděl. Představa léčby mě poněkud znepokojovala. Krátce poté jsem pocítil potřebu vrátit se do fyzického těla a bez jakýchkoli mimořádných okolností jsem se do něj vrátil.

13. 7. 1961 odpoledne - noc

Při cestě na Cape Cod jsem na Hyannis dorazil poněkud vyčerpaný, a tak jsem si odpoledne lehl, abych si odpočinul. Při relaxaci proběhl běžný proces vyzdvižení z těla a já jsem se ocitl ve vzduchu za zadní částí domu, nedaleko garáže. Venku na dvoře byl pes (veliký vlčák), když mě spatřil, začal, vzrušeně štěkat. Zpoza domu

vyšel muž (zprava při pohledu zepředu), vytáhl pušku a namířil ji na mě. Vzdálil jsem se dřív, než jsem si uvědomil, že kulka by mi nejspíš neublížila. Vrátil, jsem se, ležel jsem v posteli a myslel jsem si, že to mám za sebou. Nebyl, jsem si schopen vzpomenout na nic víc, než na to, že ten muž byl nesmírně vysoký.

Ten večer, když jsem šel spát, se znovu dostavila vlna vibrací a já se vzněsl vzhůru a ven z domu. Vznášel jsem se nad domy a přemýšlel, co dál, když tu se náhle přede mnou opět zjevil tentýž muž a zastavil mě prostě jenom tím, že mi stál v cestě. Měl. jsem z něj pocit klidné síly. Zeptal se mě, proč jsem chtěl vidět prezidenta. Překvapilo mě to, protože jsem nijak zvlášť netoužil vidět Eisenhowera (ten byl pro mou mysl synonymem prezidenta), ale dostal, jsem nápad na mírový plán a tomu muži jsem o tom řekl. On se mě zeptal, jak „si můžeme být jisti, že jste loajální Spojeným státům“. Odpověděl jsem, stále zmatený, že ve Washingtonu o mně jistě mají správné informace. On potom po chvíli řekl, že teď prezidenta vidět nemůžu. Mile jsem souhlasil a vrátil se. Potom, jsem ležel v posteli a přemýšlel o tom, co se stalo. Nejprve mě napadlo, že Eisenhower již není prezidentem, samozřejmě. Hned poté mě přepadlo velmi silné přesvědčení, že Ken-nedy má paranormálního osobního strážce (nebo spíš duševního strážce). Potom jsem si uvědomil, že Kennedy je nejspíš o tomto vikendu tady, v Hyannis. Vstal jsem, sešel jsem dolů, našel místní noviny a tam byl na první stránce článek o tom, že ten den odpoledne přijede Kennedy do Hyannis. (Noviny jsem v předchozích dvou dnech vůbec neviděl.)

Tyto případy představují vzorek mnoha mých „událostí“, které se vzpírají jakékoli klasifikaci, zvlášť v termínech běžného denního snění. Každý z nich je možná jen fragmentem živého obrazu, který jednoho dne spatříme v jeho nekonečnosti. Jen doufám, že nemusím „zemřít“, abych ho zahlédl celý.

Druhé tělo

Nejlepším důkazem existence určitého jevu je opakovatelnost výsledků experimentů. I já jsem došel k závěru, že existuje druhé tělo, na základě poměrně důkladných analytických experimentů, nebo alespoň tak důkladných, jak jen to bylo možné. Předpokládám, že

druhé tělo máme všichni, protože si nedovedu představit, že bych byl tak jedinečný.

Jestliže existuje, jaké je? Jaké má vlastnosti? Prošel jsem několika stovkami testů, zde jsou poznámky k některým z nich.

11. 6. 1958 odpoledne

Znovu jsem otevřel oči a všechno vypadalo normálně, až na ty vibrace a ten rachot a hukot, co mi stále ještě zněl v hlavě. Zavřel jsem oči a oba vjemy zesílily. Rozhorli jsem se zkusit se vznést, zvedl jsem se z pohovky, odplul jsem do středu pokoje a potom pomalounku dolů, jako když se k zemi snáší pírkó. Dotkl jsem se podlahy, zdálo se, že moje hlava a ramena leží na koberci, zatímco boky a nohy trčí šikmo vzhůru. Bylo to, jako by moje hlava byla těžší než zbytek těla, jako by na ni gravitace působila nejsilněji, ale celé mé tělo bylo jemně přitahováno k zemi. Zdálo se, že pořád mám nějakou tělesnou váhu, i když jistě nebyla velká.

19. 7. 1958 odpoledne

Opět jsem ležel na pohovce a cítil velmi jemné vibrace. Otevřel jsem oči a rozhlédl se kolem sebe, všechno vypadalo normálně, vibrace byly stále přítomné. Potom jsem pohnul rukama, které mi složené ležely na prsou, a natahl jsem je nahoru; ležel jsem přitom na zádech. Cítil jsem, že je mám natažené, a když jsem se podíval, byl jsem překvapený (již dávno nepoužívám výrazy jako ušaslý nebo omráčený), protože mé ruce pořád ještě ležely složené na mých prsou.

Podíval jsem se tedy vzhůru, tam, kde jsem je cítil, a uviděl světlé obrysy rukou a paží, které byly přesně tam, kde jsem je cítil! Znovu jsem se podíval na složené ruce a potom na jejich světlý, vzhůru natažený stín. Viděl jsem skrz něj na knihovnu za ním. Bylo to jako jasné, zářivé obrysy, které se pohnuly, když jsem cítil, že se pohnuly, nebo když jsem s nimi naschvál pohnul. Zavrtěl jsem prsty, svítivé prsty se také zavrtěly a já cítil, jak se vrtí. Dal jsem ruce k sobě, svítivé ruce se také spojily a já cítil, jak se jedna dotkla druhé. Měl jsem z nich pocit, jako by to byly úplně normální ruce, nebyl v tom žádný rozdíl.

Ležel jsem tak asi deset minut, porovnával jsem ty dva páry rukou a snažil se najít mezi nimi nějaký rozdíl. Vizuálně jsem viděl, že mám ruce složené na prsou. Simultánně jsem viděl svítící obrysy svých rukou a paží natažených vzhůru. Zkusil jsem pohnout fyzickými rukama, ale neslo to. Zkusil jsem pohnout svítivými obrysy svých rukou a ty „fungovaly“ dokonale. Zkoušel jsem cítit svými fyzickými rukama, ale nezaznamenal jsem žádné vjemy. Ruce, které měly svítivé obrysy, jsem spojil dohromady a byly cítit úplně normálně, na dotek byly pevné. Pohnul jsem rukou k polici u postele, a žádnou polici jsem tam necítil! Má obrysová ruka prošla rovnou skrz polici.

Vibrace polevily a já jsem rychle složil své obrysové ruce a paže na prsou. Měl jsem pocit, jako by vklouzly do dlouhých rukavic. Hned poté jsem byl schopen pohnout i svými fyzickými rukama. Nechtěl jsem být přistížen mimo tělo - dokonce ani jen rukama - bez vibrací. Nevím, co by se stalo, jestli by se něco stalo, a možná si to ani nepřeji zjistit.

5.5.1960 noc

Několikrát jsem někoho cítil, tělo, teple a živé, přitisknuté k mým záďům ve chvíli, kdy jsem pocítil své fyzické tělo. Po svých zkušenostech s „myšlenkovými formami“ a podobně jsem byl přirozeně opatrný.

Pokaždé, když jsem cítil tuto „entitu“ na zádech, rychle jsem se vrátil do fyzického těla. Byl jsem si jistý, že to byly spíš „myšlenkové děti“, nebo možná, nějaké sexuálně pokřivené bytosti, ačkoli jsem ne-zaznamenal žádné sexuální podtóny. Ne, že bych byl přehnaně pru-děrní, ale byl jsem rozhodně obezřetný a každopádně vystrašený. Výše zmíněný pocit se mi potvrdil, když jsem se ohlédl a zjistil, jsem, že obličej, který se mi zezadu opírá o nefyzické rameno, má. bradku! Výraznou bradku, jako muž, který potřebuje oholit. Také jsem slyšel jeho zrychlený dech přímo u ucha. Tohle nebylo žádné mírné myšlenkové děřítko, tohle byl dospělý samec, který těžce vášnivě dýchal, totálně sexuálně úchylný - proč by si jinak vybral mě, jiného samce? Byl bych se cítil jinak, kdyby to byla ženská forma? Abych byl upřímný, jsem si jist, že ano. Musel jsem se ho zbavit.

22. 5. 1960 noc

Ta bradka byla klíčem! Už se dále nemusím obávat toho „muže“ za krkem. Pořád tam je, ale já už vím, co je zač. Tentokrát, poté, co jsem se kvůli němu ze strachu, nejmiň pětkrát vrátil předčasně do fyzického těla, jsem sebral trochu víc odvahy. Posunul jsem se pomalu jen malý kousek od fyzického těla a cítil jsem jeho tělo na svých zádech, stejně jako dřív, s bradkou za krkem a zrychleným dechem u mého ucha. Opatrně, aby si můj pohyb nevyložil jako nepřátelský, jsem sáhl dozadu a přešel dlaní po té tváři za mnou. Byla na ní bradka a byla velmi opravdová. Zrychlené dýchání, pokračovalo, tělo bylo stále přitisknuté k mým zádom, a tak jsem se radši vrátil do svého fyzického těla.

Fyzicky jsem se posadil a přemýšlel o tom. A jak jsem tak přemýšlel, přešel jsem si rukou po tváři. Potřebuji oholit, pomyslel jsem si roztržitě. Pak jsem se zarazil. Znovu jsem si přešel po bradě. Ten pocit byl příliš známý. Úplně stejný, jako když jsem přešel po tváři toho - je to možné? Potom jsem si všiml, že mám sucho v krku, jako kdybych dýchal ústy, přesně tak jako...

Byl zde jeden způsob, jak to zjistit. Lehl jsem si a po chvíli se mi podařilo vyvolat vibrace. Pomalu jsem se oddělil od svého fyzického těla. Ano, cítil jsem to. Zase tam bylo to tělo, bradka na mém krku, zrychlený dech u mého ucha. Opatrně jsem sáhl dozadu a přešel po té bradě. Bylo to úplně stejné, jako přejít po své vlastní bradě. Zadržel jsem dech, nebo jsem pomyslel na to, že zadržuji dech, a dech u mého ucha ustal. Znovu jsem začal dýchat, jednou, dvakrát, potom jsem opět dech zadržel. „Tělo“ za mnou dýchalo v naprosto stejném rytmu. To teplé tělo, které se mi lepilo na záda, to jsem byl já!

Vrátil jsem se do fyzického těla, posadil se a přemýšlel o tom. Otázka je - které je které? Když to tak probírám, vypadá to, že ten vzadu - ten, kterého jsem cítil a slyšel - byl ten fyzický „já“ a ten „já“ vepředu byl ten mentální, duševní nebo reálný „já“. Předpokládám, že to tak je, protože fyzické vjemy a související činnost byla v zadním těle, zatímco myšlenky byly v předním „já“. Matoucí, ale velmi skutečné.

Od té doby jsem s tímto pocitem neměl žádné potíže. A to se říká, že se lidé bojí svého vlastního stínu!

8. 8. 1960 odpoledne

Uskutečnil jsem další zajímavý pokus. Lehl jsem si, prošel jsem odpočítávací procedurou, dostavily se silné a hrubé vibrace, které se potom zjemnily a zrychlily (začaly kolem 30 c. p. s., odhadem, a zrychlily tak, že jsem je vnímal již jen jako pocit tepla). Rozhodl jsem se oddělit se od svého fyzického těla pomalu a prozkoumat samotný proces oddělování. Zkusil jsem to a vysunuly se svítivé nohy, potom boky a dál nic. Hrudník a ramena jsem nemohl oddělit, ať jsem se snažil sebeusilovněji. Bylo to velmi podivné. Celou tu dobu jsem strávil tím, že jsem pohyboval nohama a boky nahoru a dolů. Pozoroval jsem je vizuálně svými fyzickými očima, které byly náhle podivně astigmatické. Několikrát za sebou jsem zkusil zvednout nohy nahoru, ven z fyzického těla, potom doprava a pak jsem je opět nechal klesnout. Když jsem je povolil, pomalu se snášely dolů, dotkly se okraje pohovky a pak se pomalu svésily k zemi. Visely přes okraj pohovky, jako by neměly žádné kosti, jako kus látky, který zpomaleným pohybem volně padá a prohýbá se tam, kde se setká s nějakým pevným objektem. Když jsem se vrátil do těla a posadil se, nepozoroval jsem žádné následky. Doba mimo tělo - dvacet dva minut.

16. 9. 1960 odpoledne

Byla sobota a já byl opět mimo své fyzické tělo, snažil jsem se zůstat v místě, tj. ve stejné místnosti. Znovu jsem si všiml podivné gumové pružnosti svého druhého těla. Mohl jsem stát vprostřed pokoje, natáhnout ruku a dotknout se zdi, vzdálené ode mě nějakých dva a půl metru. Ze začátku má ruka ani zdaleka nedosahovala ke zdi. Potom jsem ale zatlačil ruku jakoby ven a náhle jsem na dlani ucítil chladnou omítku. Jen tím, že jsem ji tlačil od sebe, natáhla se mi ruka na dvojnásobnou délku, aniž jsem si něčeho všiml. Když jsem ruku uvolnil, tak se vrátila a zdála se být opět zcela normální. To potvrzuje předchozí svědectví, že můžete své druhé tělo vědomě či nevědomě zformovat do jakéhokoli tvaru. Když ho necháte, aby si dělalo, co chce, vrátí se postupně do svého přirozeného humanoidního tvaru. Když se vědomě soustředíte na určitý tvar, předpokládám, že vaše druhé tělo nabude formu tohoto tvaru. Zřejmě se může dočasně

přeměnit do tvaru například psa nebo kočky. Je možné, že by tyto přeměny byly zdrojem mytologie o vampýrech a vlkodlacích? Nevím, jestli bych to chtěl vyzkoušet.

10. 10. 1962 noc

Našel jsem další klíč k odpovědi na otázku „jak vypadám, když nejsem ve fyzickém těle“. Časně večer, kolem devatenácti třiceti, jsem se rozhodl navštívit R. W. (nefyzicky, samozřejmě) v jejím bytě vzdáleném asi dvanáct kilometrů. Byl jsem si jistý, že bude vzhůru. Neměl jsem s tím žádné potíže a ihned jsem se ocítl v jejím obývacím pokoji. V křesle u jasného světla seděla- jak jsem se domníval- R. W. Přesunul jsem se k ní, ale ona si mě nijak nevšimla. Potom - jsem si tím jist - mě uviděla, ale vylekala se. Couvl jsem a začal na ni mluvit, ale cosi mě táhlo zpátky do fyzického těla a já se ocítl ve své ložnici, ve fyzickém těle s ustupujícími vibracemi. Důvodem návratu byla má ruka, kterou jsem si přeležel a která mě z nedostatku přívodu krve začala brnět. Spatně jsem si na ni lehl.

Pokračování tohoto pokusu bylo velmi zajímavé. Dalšího dne se mě R. W. zeptala, co jsem dělal předchozího dne. Zajímal jsem se, proč se ptá, a ona mi řekla: „Po večeri jsem seděla v obýváku a četla noviny. Cosi mě přimělo, abych zvedla zrak a tam, na druhé straně pokoje něco viselo ve vzduchu a mávalo to. “

Zeptal jsem se, jak to vypadalo.

„Bylo to jako tenounký cár šedého sifonu, “ řekla. „ Viděla jsem zed' a židli za tím a potom, se to ke mně začalo přibližovat. Bála jsem se a myslěla jsem, že bys to mohl být ty, tak jsem se zeptala ‚Bobe, jsi to ty?‘ Jenže ta věc tam prostě jen visela ve vzduchu a mírně se pohupovala. Potom jsem se znovu zeptala, jestli jsi to ty, a požádala jsem, abys šel domů a neobtěžoval mě. Potom to začalo couvat a rychle to zmizelo.“

Zeptala se, jestli jsem to byl opravdu já, a já jí řekl, že nejspíš ano.

„No, tak příště aspoň něco řekni, “prosila mě, „abych si byla jistá, že jsi to ty, to bych se tolik nebála. “

Slíbil jsem jí to. No, aspoň že nejsem nijak divoce zbarvený duch a nemám lidské tvary - někdy.

21. 11. 1962 noc

Tentokrát jsem se rozhodl udělat si čistě jen „lokální“ výlet. Začal jsem se vznášet přes místnost směrem ke dveřím, potom jsem si uvědomil, že v tomto stavu dveře nepotřebuji. Otočil jsem se a vešel přímo do zdi, očekával jsem, že prostě projdu rovnou skrz. To se ovšem nestalo! Když jsem přišel těsně ke zdi, vypadalo to, že nejsem vůbec schopen do ní proniknout. Zeď se chovala přesně jako zeď, když jsem do ní zatlačil rukou, byla pevná jako normálně. Uvažoval jsem o tom, že něco není v pořádku. Dřív jsem zdmi procházel lehce. Měl bych být schopen projít zdí. S touto myšlenkou jsem nataženými rukama zatlačil do zdi. Pocítil jsem chvilkový odpor, ale potom jsem jí prošel, jako by byla z vody. Ale jeden rozdíl tu byl. Jak jsem zdí procházel, cítil jsem každou vrstvu materiálu ve zdi - nátěr, omítku, lišty, fólii a konečně vnější kamenný obklad. Bylo to velmi podobné, jako když jsem prostrkoval ruku podlahou. Proč ten nezvyklý odpor při prvním pokusu?

15. 2. 1963

Tento pokus byl velmi neobvyklý. Vyzdvihl jsem se opatrně z těla, vznášel jsem se ve stejné místnosti a nakonec jsem sebral odvalu a vrátil jsem se k fyzickému tělu, které zůstalo ležet na posteli, abych ho prozkoumal. Pomalu jsem se snášel dolů a hmatal v pološeru. (Bylo tu jen světlo soumraku, které přicházelo zvenku oknem, a já jsem toho moc neviděl, což bylo možná dobře. Při pohledu na vlastní fyzické tělo se vás zmocní jakýsi druh odporu.) Opatrně jsem se natáhl, abych se dotkl své fyzické hlavy, a mé ruce se dotkly nohy! Napřed jsem si myslel, že jsem odplul kousek stranou a sáhl si na nohy. Nehet na levém palci mám tlustší od té doby, co mi ho kdysi rozmačkala spadlá kláda. Ohmatal jsem palec u nohy (levé), ale tlustší nehet tam nebyl! Osahal jsem pravou nohu a palec na pravé noze měl tlustší nehet! Všechno bylo obráceně, jako v zrcadle. Postupoval jsem pomalu po těle vzhůru a od prstů na nohou již jsem neumel rozeznat, jestli jsem obráceně nebo ne. Fakt je, že jsem mohl cítit své fyzické tělo. Mé ruce jím neprocházely skrz. Bylo to rozhodně velice zvláštní, sahat na svůj vlastní obličej se zavřenými očima, jako by to byl obličej někoho jiného. Přiblížil jsem se tak blízko, že jsem uviděl i svou tvář. Ano, byl

jsem to já, jen trochu znetvořený. Bud' - a nebo vypadám mnohem méně přijatelně, než jsou mé ego a má hrdost ochotny připustit. Nikdy jsem si nemyslel, že jsem hezký, ale vždycky jsem si myslel, že vypadám o trochu lip než tohle! To obrácení je zvláštní. Jak jsem se tak vznášel v tom šeru, možná jsem se nějak otočil a ztratil jsem orientaci. Ale ten tlustší nehet byl na pravé, nikoli na levé noze. To budu muset ještě prozkoumat.

18. 3. 1960 noc

Tento pokus jsem provedl na podnět doktora Bradshawa. Chtěl jsem vystoupit ze svého těla, zůstat blízko a zjistit, jestli mám na sobě oblečení- na to se doktor Bradshaw ptal. Nikdy dříve jsem se o to nestaral, zřejmě proto, že mě oblečení prostě moc nezajímá. Oblečení mám proto, aby mi bylo pohodlně a teplo. Osahal jsem své druhé, ne-fyzické tělo. Cítil jsem pokožku a husí kůži, žádné oblečení. Alespoň tentokrát ne.

23. 2. 1961 noc

Z fyzického těla jsem se dostal metodou „vyrolování“ a pustil jsem se přes místnost. Zdálo se, že mi něco brání v pohybu. Bylo to, jako když se pokoušíte jít vodou, táhnete ruce i nohy, ale moc nepostupujete. Náhle mnou cosi zezadu škublo (nebolestivě) a já udělal přemet a vpadl zpátky do svého fyzického těla. Fyzicky jsem se posadil, někdo ťukal na dveře (má dcera). Co to bylo, co mě tak rozhodně vtáhlo zpátky? Snad ta šňůra, o které jsem dosud pouze četl?

7.7. 1960 odpoledne

Tohle byl experiment, který bych již nechtěl opakovat. Byl jsem v nabitě Farradayově kleci (měděná síť, nad zemí, napětí 30 kilovoltů). Pokusil jsem se klecí projít. Z fyzického těla jsem vystoupil bez potíží, ale pak jsem se ocítl jakoby v pytli plném pružných drátů. Když jsem zatlačil, pytel se poddal, ale skrz jsem projít nemohl. Zmítal jsem se jako zvíře chycené do pasti. Nakonec jsem se vrátil do fyzického těla. Když o tom tak přemýšlím, nebyly to dráty samotné, co mě tam drželo, ale elektrina, která byla rozmístěna v prostoru stejně jako ty dráty. Mohl by to být princip „pasti na duchy“!

30. 10. 1960 odpoledne

Asi ve čtvrt na čtyři jsem ulehl se záměrem navštívit E. W. v jeho domě vzdáleném asi sedm kilometrů. Po určitých potížích se mi podařilo dostat do vibračního stavu a potom do místnosti, ven z fyzického těla. S mentálním cílem E. W. jsem se vydal na cestu a pomalu se vzdaloval (relativně). Náhle jsem se ocitl nad ulicí plnou obchodů, pomalu jsem se pohyboval asi sedm a půl metru nad chodníkem (těsně nad horním okrajem oken ve druhém patře). V ulici jsem rozeznal Hlavní ulici města a poznal jsem i blok domů, u kterého jsem poletoval. Několik minut jsem se vznášel nad chodníkem a na rohu jsem uviděl benzinovou pumpu. Před rozbitými mastnými otevřenými vraty tam stálo bílé auto. Byl jsem zklamaný, že jsem se nedostal tam, kam jsem chtěl, tj. k E. W. Neviděl jsem tam již nic pozoruhodného, a tak jsem se rozhodl vrátit se do fyzického těla. To se povedlo bez potíží. Po návratu jsem se posadil a přemýšlel jsem, proč se mi výlet nezdařil tak, jak jsem si představoval. Z náhlého popudu jsem potom vstal, sešel dolů do garáže, sedl do auta a rozjel se za E. W. Město, ve kterém bydlel, bylo vzdáleno asi sedm kilometrů. Říkal jsem si, že si aspoň cestou ověřím, co jsem viděl. Dojel jsem na stejný roh Hlavní ulice a tam stálo auto před rozbitými vraty. Každý takový malý důkaz je důležitý! Podíval jsem se nahoru, do míst, kde jsem se asi tak přibližně mohl vznášet, a tam mě čekalo překvapení. Přesně tam, kde jsem se nad chodníkem před nějakou dobou vznášel, byly elektrické cívky poměrně vysokého napětí. Ze by elektrický proud přitahoval, druhé tělo? Je to snad. médium, s jehož pomocí cestuje? Dnes večer jsem konečně zastihl E. W. doma. Vypadá to, že můj cíl nebyl příliš vzdálený. Přibližně ve tři hodiny dvacet pět minut šel E. W. po Hlavní ulici, a já jsem se zřejmě vznášel přímo nad ním.

9. 1. 1964 noc

S doktorem Bradshawem jsme diskutovali o tom, jestli je druhé tělo s fyzickým tělem opravdu spojeno „šňůrou“. Dříve jsem si žádné šňůry nevšiml, jen několikrát jsem pocítil jakési, zatahání. Myslel, jsem na to a použil jsem vzpomínkovou metodu oddělení. Bylo pozdní odpo-

ledne a začínalo se stmívat. Podélnou rotací jsem se dostal z fyzického těla ven a zůstal jsem ve stejné místnosti, jen několik metrů nad svým fyzickým tělem. Otočil jsem se a hledal jsem „šňůru“, ale nic jsem neviděl; buď tam byla již příliš velká tma, nebo tam žádná šňůra nebyla. Potom jsem si začal osahávat hlavu, abych zjistil, jestli tam šňůra není někde připojena - nahoře, na čele nebo vzadu. Když jsem si přešel po temeni, něco jsem nahmatal. Sáhl jsem tam oběma rukama. Ať již to bylo cokoli, vycházelo to z mých zad, ze středu mezi lopatkami, nikoli, z hlavy, jak jsem očekával. Osahal jsem místo napojení a bylo to podobné jako kořeny stromu, které se rozbíhají od kmene. Kořeny „prorůstaly“ mými zády až do poloviny hrudníku, do krku a do obou ramen. Osahal jsem je směrem ven a zjistil jsem, že se tam formují do „šňůry“, pokud můžeme nazývat šňůrou pět centimetrů silný kabel. Šňůra tam volně visela a já zřetelně cítil její strukturu. Měla tělesnou teplotu a zdálo se, jako by byla spletena ze stovek (tisíců?) šlachovitých vláken spojených těsně k sobě, ale ne stočených či smetaných. Byla ohebná a zřejmě nebyla pokryta žádnou kůží. Byl jsem spokojen, že šňůra opravdu existuje, a vrátil jsem se do svého fyzického těla.

Zde zaznamenané základní charakteristiky se mi potvrdily různými způsoby ještě mnohokrát. Přesto se zdá, že neexistuje jiná metoda ověření těchto svědectví než osobní zkušenost a pozorování dalších lidí. Možná se tak časem stane.

Podívejme se tedy, co jsme zjistili. Za prvé, druhé tělo má svou váhu, hmotnost, tak jak tomuto výrazu běžně rozumíme. Zemská přitažlivost na něj působí, ale mnohem méně než na naše fyzické tělo. Fyzikové by to samozřejmě vysvětlovali hustotou hmoty a cokoli, co může projít zdí, musí mít tak malou hustotu, že je to schopno „prodifundovat“ mezerami mezi molekulami materiálu, ze kterého je zeď vystavěna. Tak malá hustota implikuje velice málo hmoty, ale stále ještě to může být hmota. To potvrzuje i další experiment, kdy jsem byl „venku“ jen napůl, kdy mé nohy a boky byly oddělené, klesaly dolů a svěsily se přes postel. Hmota s takto nízkou hustotou padá, jako by padalo peříčko, pomalu a zvolna. Další příklad je prostrkování ruky zdí. Počáteční odpor by mohl být způsoben

nějakým povrchovým napětím, po jehož překonání se může málo hustá hmota „procedit“ mezi molekulami zdi. Tady by možná nějaký teoretický fyzik mohl začít svůj výzkum.

Za druhé, druhé tělo je za určitých podmínek viditelné. Aby bylo viditelné, musí buď vyzařovat nebo odrážet světlo viditelného spektra, nebo alespoň světlo této oblasti alikvotní. Podle toho, co jsem viděl během svého experimentu s rukama a nohama, to vypadá, že jsem viděl světlo vyzařovat, ale jen na obvodu těla. Zbytek těla byl za denního světla neviditelný. Musíme ovšem také vzít v úvahu, že má vnímavost a mé sensorické mechanismy mohly nebo asi spíš musely být v jakémisi stavu zvýšené nebo změněné citlivosti, který toto „vidění“ umožnil. „Šedý sifon“, který viděla R. W. za umělého světla a při plném vědomí, je asi zase něco trochu jiného. Podle popisu by to mohlo spíše spadat do kategorie světelného odrazu. Pokud vycházíme z podaných zpráv, potom evidentně existují podmínky, kdy si pozorovatel, který je plně při vědomí, může vizuálně uvědomovat přítomnost druhého těla. Jaké podmínky to jsou, to bohužel nevím.

Za třetí, hmatové vjemy druhého těla se zdají být velmi podobné vjemům fyzického těla, tj. když se jedna ruka dotkla druhé, vjem byl identický. Totéž zřejmě platilo ve zprávě o hledání „šňůry“. Ruce mohly cítit a osahávat nefyzické já a sensorické receptory oznamovaly, že tělo se dotýká těla. Všechno také nasvědčuje tomu, že nefyzické ruce se mohou dotýkat fyzického těla se stejnými výsledky - jako důkaz může posloužit experiment, který jsem provedl přímo za účelem prozkoumání fyzického těla, při kterém jsem začínal s prsty u nohou. Znovu se to objevilo v mém zážitku s „mužem na zádech“, kdy jsem cítil fyzické tělo ve své těsné blízkosti i jinými částmi těla než rukama. To by znamenalo, že v takzvaných „místních podmínkách“ může druhé tělo cítit i jiné fyzické předměty a dotýkat se jich.

Za čtvrté, druhé tělo je velmi tvárné a může se zformovat do jakéhokoli tvaru, který je vhodný nebo který si přeje jeho nositel. Jeho pružnost dokládá i schopnost „natáhnout“ tuku až na trojnásobnou délku. Půjdeme-li do extrému, mohli bychom celé nefyzické cestování chápat jako neuvěřitelné protahování určité substance vycházející z fyzického těla. Ony náhlé návraty do fyzického těla ve chvílích, kdy je mé přání nebo vůle zůstat „venku“ u konce, by tuto teorii mohly

potvrzovat. Situace, kdy druhé tělo vypadá jako tenký kus látky vlnící se vzduchem, se doposud vzpírá jakémukoli vysvětlení, ale možná má opět co do činění s plasticitou. Jestliže v danou chvíli není myslí nebo vůlí vysílána určitá forma, je pravděpodobně ze zvyku udržována forma humanoidní.

Za páté, existuje jistá možnost, že druhé tělo je opakem těla fyzického. To vyplývá z rotačního způsobu oddělení a z experimentu, kdy jsem zkoumal své fyzické tělo nehnutě ležící na pohovce. Napřed jsem objevil, že hlava je na druhé straně, než jsem předpokládal, což by se dalo lehce vysvětlit dezorientací v pološeru místnosti, ale přidáme-li k tomu identifikaci palců u nohou, jistě je to důvod k zamyšlení. Podobné náznaky se objevují i v dřívějších zprávách, kde jsou ale přičítány čistě jen ztrátě orientace a subjektivním vjemům. Tento „koncept obrácení“ může být v jistém směru asociován s teorií antihmoty.

Za šesté, přímý výzkum potvrzuje premisu spojovací „šňůry“ mezi fyzickým a druhým tělem, která se popisuje po celé věky v nejrůznější esoterické literatuře, jaký účel toto spojení má, to zatím nevíme. Můžeme předpokládat, že druhé tělo a inteligence, kterou obsahuje, udržuje tímto komunikačním prostředkem kontrolu nad fyzickým tělem. Je také pravděpodobné, že se tímto způsobem předávají vzkazy druhému tělu z těla fyzického, jako v případě nutkání k návratu ve chvíli, kdy se kvůli špatné cirkulaci objevilo v ruce brnění nebo když někdo zatukal na dveře. Jestliže se toto spojení opravdu udržuje nepřetržitě, musí být z velice pružné látky, aby se dokázala natáhnout do tak zdánlivě neuvěřitelných vzdáleností.

Za sedmé, velmi podstatný je vztah mezi druhým tělem, elektřinou a elektrickým polem. Ukazuje na to experiment ve Faradayově kleci stejně jako zadržení druhého těla nad ulicí v místě silného elektrického pole.

Vědomí a nadvědomí

Když jsem popsal „fyzické“ aspekty druhého těla, bylo by jistě více než vhodné věnovat se také tomu, jak na zkušenosti druhého těla reaguje duše (mysl).

Ti, kteří studují společenské vědy, se mohou ohrazovat proti terminologii, kterou zde užívám, ale mým záměrem není posoudit tento fenomén z hlediska psychiatrie, psychologie nebo fyziologie. Spíš doufám, že tato část, stejně jako ta předchozí, bude mít obecný význam pro všechny vědce a vědecky myslící lidi a že může sloužit jako most k dalším výzkumům všem, které to bude zajímat.

Otázka, kterou dostávám nejčastěji, zní: „Jak víš, že nesníš, že to, co zažíváš, není jen živý sen nebo nějaký druh halucinace?“

Tato otázka si zaslouží jinou odpověď než jen odpověď otázkou: „Jak vím, že mé bdělé zážitky jsou reálné?“ Jak jsem se již zmínil dříve, po dlouhou dobu v počátku těchto experimentů jsem byl přesvědčen, že tyto zážitky *jsou* pouze halucinace nebo sny. Jako cosi víc jsem je začal vážně brát až tehdy, když se začaly hromadit důkazy.

Zkušenosti mimo tělo se od obyčejných snů odlišují principiálně v několika věcech:

- (1) Pokračování určitého druhu bdělé pozornosti;
- (2) Intelektuální nebo emocionální (nebo směs obou) rozhodnutí učiněná v průběhu experimentu;
- (3) Rozličné sensorické vjemy nebo jejich ekvivalent;
- (4) Neopakování stejných schémat; a
- (5) Posloupný vývoj událostí, který ukazuje na plynutí času.

Nejjistějším důkazem, který znám, je fakt, že když jste ve druhém stavu, uvědomujete si, že se vám to nezdá, úplně stejně, jako když jste v normálním bdělém stavu, plně při vědomí. Můžete na tento stav aplikovat stejné měřítko jako na bdělý stav, výsledky budou pozitivní. To je přesně to, co mě v počátcích mých experimentů tolik vyvádělo z rovnováhy. Tato existenční dualita je v naprostém rozporu s veškerým vědeckým poznáním a lidskou zkušeností. A opět - nejlepším důkazem je zažít tento stav bytí sám na sobě.

Je to snad důsledek autohypnózy se zapojením posthypnotické sugesce? Je pravděpodobné, že způsob přípravy a uvedení se do tohoto stavu má s hypnózou mnoho společného. Hypnóza sama je fenomén, který není ještě zcela prozkoumán a pochopen. „Sugesce“,

tak jak se používá v hypnóze, může být součástí aktivačního procesu. Nicméně vždycky jsem si dával velký pozor, abych se pokud možno vyhnul všem nepřímým sugescím a podnětům, které by mohly vyvolat halucinace. Až budeme vědět více o hypnóze, možná se dozvíme i něco víc o jejích souvislostech s druhým stavem.

Jestliže se naše vědomí začne chovat odlišně, kdy a jak k tomuto přeměrování dochází? Obecně se zdá, že vědomá mysl (nebo jednotlivec jako celek) postupně prochází učebním procesem. Při pohledu zpět je zřejmé, že výsledkem tohoto procesu je evoluční adaptace a přijetí vědomé mysli jako součásti většího celku. Celek je vyrovnaná směs vědomí, podvědomí a nadvědomí (transcendentní já?), kde jsou si všechny složky vědomy sebe sama i všech ostatních složek. Nicméně toto sloučení je efektivní pouze ve druhém stavu. Pokud se přenáší i do fyzického světa, je jeho efekt pozorovatelný jen v omezeném rozsahu.

Při prvních průnicích do druhého stavu jsou všechny myšlenky a veškeré jednání řízeny téměř úplně z osobního podvědomí. Pokusy o racionální pochopení jsou většinou pohřbeny pod lavinou emocionálních reakcí. Všechny subjektivní při marní motivace jsou velice zřetelné a dožadují se pozornosti a/nebo uspokojení. Není možné jejich existenci popírat. Základní strachy, o kterých si myslíte, že je máte již dávno zvládnuté, vyplavou na povrch jako první. Zároveň s nimi nebo následně po nich se objevuje stejně silná touha po sexuálním spojení, které se budeme věnovat jinde. Tyto dvě základní hnací síly společně představují výraznou brzdu postupného rozvoje druhého stavu. V průběhu historie lidstva byly sexualita a strach hlavní motivační a mocenskou silou ve všech formách sociální organizace. Je tedy pochopitelné, že hrají tak důležitou roli i ve druhém stavu.

Vědomá mysl začíná pomalu pracovat na tomto zjevně neorganizovaném a nelogickém chaosu a snaží se do něj vnést řád a objektivitu. Zpočátku se to zdá zcela nemožné. V pozdějších stadiích si mysl k této situaci vytvoří symbiotický vztah. Jen zřídka se pak stane, že se jí události vymknou z rukou. Tím nechci tvrdit, že by snad vědomá mysl měla druhý stav plně pod kontrolou. Spíš by se asi dalo říci, že moduluje a usměrňuje onu hnací sílu, mistra. A kdo je ten

mistr? Můžeme mu říkat nad-vědomí, duše, vyšší já - název není důležitý.

Důležité je vědět, že vědomá mysl automaticky reaguje na povely mistra, aniž o nich zapochybovala. V běžném fyzickém stavu si to uvědomujeme jen mlhavě. Ve druhém stavu je to zcela přirozené. Podvědomí nepochybně ví, co je „správné“, problém nastává tehdy, když se vědomé já tvrdohlavě brání tuto vyšší moudrost rozpoznat. Zdroj vědění nadvědomí pochází z mnoha různých pramenů, z nichž většina je našemu vědomému vnímání světa naprosto nepřístupná. Dědičnost je pro nás zdrojem nejpříjemnějším, ale také nejméně dostačujícím.

Zatímco proces adaptace pokračuje, můžeme z našich pozorování vydedukovat určité premisy. Ty potom vedou k závěrům použitelným ve druhém těle.

Synchronicita myšlenek a činů. Zatímco ve fyzickém světě čin následuje myšlenku, zde jsou jedno a totéž. Neexistuje zde mechanický přenos myšlenek k činům. Člověk postupně přestane vnímat myšlenku jako spouštěč nebo katalyzátor a začne ji chápat jako sílu samu o sobě. Je to primárně emocionální myšlenková síla, která se postupně zformuje do jasné akce. Je to *myšlenka* na pohyb, která vede k pohybu. Je to myšlenka na člověka, kterého chceme navštívit, která určuje cíl naší cesty. A je to potřeba nadvědomí, která způsobí pohyb do neznámých oblastí, často bez momentálního vědomého porozumění motivaci.

Myšlenkové vzory, které si přenášíme z fyzických aktivit, silně ovlivňují naše reakce ve druhém stavu existence. Je ohromující, kolik drobných myšlenkových návyků si člověk vypěstuje a jak trapně se pak cítí, když se automaticky aktivují. Do druhého stavu se přenášejí také zvyky, potřeby a touhy, které nejsou jen čistě fyzické (jako je hlad, bolest nebo kouření). Protivné minoritní myšlenkové vzorce a podmíněnosti nás matou a odvádějí pozornost. Výjimkou z toho všeho jsou sexuální touhy a dokonce i ty jsou poskvřeny umělými sociálními standardy a z nich vyplývajícími zvyky.

Tady je názorný příklad jednoho malého přeneseného zvyku.

11. 6. 1963 noc

... když se ke mně přiblížili a každý z nich mě chytil za paži, a b y mě převedli skrz tuto oblast, moje ruka zajela k pravé náprsní kapse a zkontrolovala, je-li tam stále vyboulenina způsobená mou peněženkou, aby mi ji nikdo nemohl sebrat. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že tam žádná peněženka není (nebo že tam není kabát) a že ti dva, kteří mě drží, nemají v úmyslu mi mou neexistující peněženku sebrat. To je cena, kterou platíme za život v davu velkého města!

Drobné návyky, jako je tento, se tam pořád pletou do života a narážíte na ně znovu a znovu. Zbavíte se jich jediné tak, že si je uvědomíte, jeden po druhém. Jakmile jsou rozpoznány, přestanou vás obtěžovat. Totéž se týká myšlenek o vašem fyzickém těle. Pokud jste se například naučili naléhavě si uvědomovat svou nahotu, budete si automaticky představovat, že jste oblečení - a budete oblečení. Podoba vašeho fyzického těla se automaticky přenáší jako přesná kopie až do posledního chloupku a do nej-menší jizvy, pokud si schválně nepředstavujete něco jiného.

A naopak, pokud se vaše myšlenkové návyky ubírají jiným směrem, převezmete takovou formu, jaká jim nejlépe vyhovuje - ať již schválně či nikoli. Předpokládám, že si každý může přetvořit své druhé tělo do takové formy, jaká mu vyhovuje. Když potom tuto myšlenku opustí, jeho druhé tělo se vrátí zpátky do svého obvyklého humanoidního tvaru. Tato skutečnost nabízí určité zajímavé spekulace ohledně mytologických představ. Jestliže si někdo přeje zažít, jaké to je být čtvernožcem, jeho druhé tělo se může zformovat do podoby velikého psa a někdo se schopností vidět druhé tělo (takových lidí je pravděpodobně hodně) v něm může vidět vlkodlaka. Nebo mohou být výsledkem podobných myšlenek bajky o stvořeních, které jsou napůl člověk a napůl kozel nebo třeba kuň. Někdo může „pomyslet“ na křídla a létání a může se momentálně přeměnit v očích přihlížejících ve vampýra. Tyto možnosti přijdou člověku mnohem méně nepravděpodobné, když experimentuje se silou myšlenek ve druhém stavu.

Také se dá říct, že zřejmě neexistuje nic, co by myšlenky nebyly schopny v tomto staronovém jiném životě stvořit. Tady je potřeba

připsat poznámku velikým rudým písmem: neustále myslíte na to, čeho chcete dosáhnout, a mějte neustále pod kontrolou všechny myšlenky, které zplodíte.

Změny vnímání. To je oblast nejzávažnějších a nejméně pochopitelných změn. Protože jsme se nenaučili zacházet s tím jinak, jsou všechny smyslové vjemy převedeny napřed do termínů a významů uchopitelných našimi pěti fyzickými smysly. Například když začnete „vidět“ v této neznámé formě, máte dojem, že toto „vidění“ je vlastně stejné jako vjemy vašeho fyzického oka. Až později naprosto empiricky dojdete k závěru, že tomu tak není. Vůbec to není jako fyzické „vidění“. Zjistíte, že se můžete „dívat“ všemi směry najednou, aniž byste museli otáčet hlavu, že vidíte nebo nevidíte podle toho, co si myslíte; a že když to objektivně prozkoumáte, je to spíš jako pocit záření než odraz světelných vln.

Totéž se týká ostatních smyslů. Napřed si myslíte, že slyšíte, jak na vás lidé „mluví“. Brzy ovšem zjistíte, že vaše „uši“ nepřijímají žádné sensorické vjemy. Vzkaz (myšlenku) jste obdrželi nějakým jiným způsobem a vaše mysl ho převedla do srozumitelných slov. Hmat je zřejmě nejbližší své fyzické obdobě. Chut' a čich mi tam až dosud výrazně chyběly. Nejzajímavější jsou poznatky o tom, že žádná z těchto metod vnímání nefunguje zcela automaticky. Vypadá to, že je můžete „zapnout“ a „vypnout“ podle přání.

Zdá se, že zde také existuje několik nových možností sensorických vjemů. Jednou z nich je identifikace jiných lidských entit (živých, mrtvých?) nikoli podle toho, jak „vypadají“, ale pomocí zcela nezastřeného uvědomování si jejich základních osobních zvyků a myšlenek. To je velmi pozoruhodné, protože tato metoda je zřejmě naprosto spolehlivá. Naše nejvnitřnější já nejspíš vyzařuje určitý vzorec, který jsme schopni rozpoznat asi tak, jako složení hvězdy nebo kousku kovu může být analyzováno spektrografem. Předpokládám, že toto vyzařování nemůže jednotlivcům jen tak vypnout, takže se ono vnitřní já nedá schovat tak, aby nebylo vidět.

Další zajímavostí je schopnost komunikace s ostatními na vyšší než vědomé úrovni. To jsme uskutečnili s žijícími osobami, které spaly nebo bděly. Je docela možné, že se to běžně děje i mezi lidmi žijícími na normální fyzické úrovni, aniž by si toho byli vědomi. Pro druhý

stav je tento způsob komunikace příznačný a naprosto přirozený. V našich poznámkách je podobných případů komunikace zaznamenáno mnoho, a to i takových, kde se druhá strana zároveň podílí na vědomé fyzické konverzaci s třetí stranou.

Na těchto případech je nejvíce frustrující fakt, že komunikující osoba si většinou později neuchová na rozhovor žádné vědomé vzpomínky. Je třeba zmínit, že navázat takový kontakt s osobou, která je plně při vědomí, je poměrně obtížné. Je to asi jako snažit se probudit člověka z hlubokého spánku. Je možné, že tato komunikační část mozku během vědomého, bdělého stavu spí. Metodou volných asociací nebo regresní hypnózou by nejspíš bylo možné v případě potřeby tyto vzpomínky vyvolat.

S jedním problémem vnímání se setkáváme ve druhém stavu opakovaně. Možná je to obvyklejší při vnímání fyzickými smysly, než jak se to běžně předkládá, a tudíž to není nic jedinečného. Mám na mysli otázku identifikace osob, míst a věcí, které byly do té doby neznámé a nepovšimnuté.

Naše mysl se neustále snaží zorientovat a na otázku po identifikaci neznámého místa, předmětu nebo osoby reaguje velmi silně. Takže když se objeví neznámá nebo evidentně nemožná situace, místo, osoba nebo věc, naše mysl nám nějakou odpověď dodá, rozuměj raději nějakou odpověď než vůbec žádnou.

Taková odpověď na sebe bere formu racionalizace, pokud tomu tak můžeme říkat; naše mysl prohledá všechny minulé vzpomínky a zkušenosti a pokouší se je přiřadit momentálním vjemům. Porovná momentální situaci s dřívějšími zkušenostmi. Pokud nenajde nic, co by se přesně shodovalo se současnými informacemi o situaci, osobě či objektu, naše mysl nám zásadně předloží tu *nejpodobnější vzpomínku* a oznámí: „Tohle je objekt nebo akce, kterou právě vidíš.“ A pouze při pozdější kritické analýze se objeví určitá podobnost s tím, co jsme ve skutečnosti viděli.

Existuje mnoho dobrých příkladů tohoto fenoménu. Jedním z nejlepších je časná ranní návštěva domu pana Bahnsona. Mé vědomí neobsahovalo žádné reference k objektu, který pan Bahnsen právě umíšťoval do auta (Van De Grafův generátor), moje mysl tedy řádně identifikovala jeho přibližnou velikost, jeho kulaté výčnělky, které

vypadaly jako kola, a jeho hranatou základnu, a mylně mi oznámila, že je to dětské autíčko. Má mysl řádně oznámila chlapce a jeho baseballový míček, protože jedno i druhé se již nalézalo v mé bance vzpomínek. Nicméně problém vyvstal v případě paní Bahnsónové rozdělující ranní poštu. Zpráva zněla „rozdávání karet“, ale moje mysl byla postavena před nesoulad, že by rodina hrála s velikými bílými kartami u stolu plného jídla. Představa „karetní hry“ byla ta nejméně nemožná podobná situace, která se v mé paměťové databance nacházela, proto se v mé mysli s celou nazíranou situací asociovala a mysl si ji podržela.

Stejně zajímavá byla zkušenost s havárií letadla, o které se zmiňuji v kapitole 11. Zde se objevuje celá řada zážitků naplněných senzorickými vjemy, které má mysl přefiltrovala minulými zkušenostmi. K tomu se přidala rychlost navrstvení jednotlivých informací, takže časová sekvence zážitků přispěla k naprostému zmatení. Dojem cesty letadlem byl poměrně přesný. Nicméně, má mysl „zapomněla“, že tam byla napřed cesta autobusem na letiště. V důsledku tohoto opomenutí vznikl dojem, že nastupování do autobusu bylo nastupováním do letadla. Při nastupování do autobusu má mysl zaznamenala řidiče, stojícího venku přede dveřmi. Ve snaze tohoto muže identifikovat podnikla má mysl výpravu do minulosti a *nejpodobnější zde nalezená osoba* (D. D.) byla vybrána a předložena jako osoba přede dveřmi autobusu. (Fyzická podobnost řidiče autobusu a mého přítele D. D. byla opravdu velice nápadná.)

Rozeznání ženy sedící přede mnou a jejího rozčilení je dalším příkladem špatné interpretace. Nepohodlí a úzkost byly interpretovány správně, jejich příčina mylně. Moje mysl nenalezla příčinu ženiny úzkosti, a protože nějakou odpověď potřebovala, vybrala si tu nejpravděpodobnější. Dále: let pomalu a nízko nad silnicí výstižně popisuje situaci - autobus jedoucí po dálnici na letiště - až na to, že moje mysl byla stále ještě zafixovaná na cestu letadlem.

Moje mysl se stále držela „faktu“, že cesta letadlem již začala. Když se potom letadlo dostalo do bouře, mysl oznamovala, že letíme pod telefonními a elektrickými dráty, protože pro bouřkové efekty neměla jiné vysvětlení.

Nejdůležitější je však interpretace „nehody“ nebo katastrofy. Já jsem „viděl“ něco, co vypadalo jako přerušení srdeční aktivity. Na základě minulých zkušeností to byla naprosto nemožná situace. Tváří v tvář těmto minulým záznamům má mysl dostala příkaz „identifikuj!“ Zkušenost říkala, že pozorovaná katastrofa prostě není možná. Proto vybrala havárii letadla, která *byla* jako možnost přijatelná a uvěřitelná.

Z toho je zřejmé, jak je složité podávat zprávy z pozorování neznámého. Jestli je to takhle složité ve známém prostředí, dovedete si jistě představit, co se děje, když to, co vnímáte, nemá vůbec žádný vztah k předchozím zkušenostem. Několik málo faktů se nám podařilo dát dohromady jen díky velmi náročné metodě pokusů a omylů a to jistě není příliš běžné u jiných lidí, kteří mají jiné výchozí podmínky a jiný způsob myšlení, a tedy i jiný způsob interpretace. Proto je třeba, aby i další lidé zažili stejné situace. S pomocí dalších zpráv by se pak mohlo podařit sestavit celý obraz, nebo si o něm alespoň udělat přesnější představu.

Potom tady jsou ještě „létací“ a „padací“ sny. Jsem si celkem jistý, že tyto sny nejsou nic jiného než vzpomínky na zážitky z druhého stavu. Často jsem si uvědomil, že se mi ve spánku zdá o létání, ale když jsem do celé záležitosti vnesl vědomí, zjistil jsem, že se ve skutečnosti vznáším ve druhém těle. Tyto nedobrovolné akce se stávají běžně a bez jakékoli vědomé snahy. Takové zážitky ve spánku nejspíš lidé prožívají často, jenže si to nepamatují.

Sny o jízdě nějakým dopravním prostředkem nebo o letu letadlem mají podobný význam. Naše mysl, která na základě dřívějších zkušeností odmítá možnost, že bychom mohli létat jen tak sami o sobě, evokuje představu letadla nebo nějakého jiného pomocného mechanického prostředku, která by celou událost zracionalizovala. A opět - zapojíme-li do hry vědomí a plnou pozornost, „letadlo“ zmizí. No vida. Létáte si vzduchem jen tak, bez nějakého logického podpůrného prostředku. Než si na to zvyknete, je to velmi znepokojující.

V počátku svých experimentů jsem také často zkoumal „padací“ sny. Při rychlé reintegraci druhého těla do fyzického těla je „pocit“ padání běžný. Blízkost fyzického těla patrně způsobuje přenos

smyslových signálů z druhého těla, které „padá“ do těla fyzického. Stejně tak proces „upadání“ do spánku s sebou často nese pocit „propadání se“. Zkoušel jsem to znovu a znovu, tento efekt je způsoben oddělováním druhého těla od fyzického těla a smyslový vjem je pocit, který oddělením vzniká. Stejný pocit propadání se nejspíš vzniká i v situacích, kdy člověk ztrácí vědomí z jiných důvodů, jako je omdlení nebo použití anestetik a podobně.

Stupeň inteligence. Pomineme-li dodatečné senzorycké schopnosti, o kterých jsem se již zmiňoval, nevypadá to, že by se po oddělení automaticky otevřely nějaké nové cesty chápání a získávání informací. Nedochází k žádnému skoku IQ podle standardů platných v našem fyzickém světě. Jistě se zde zapojuje nový typ inteligence, ale jeho forma je zdánlivě nepochopitelná. Tato složená mysl používá zkušenosti z fyzického světa, ale aplikuje je pouze v případech, kde „pasují“. Někdy se stane něco, co naše vědomí považuje za naprostý nesmysl, a opodstatněnost takové akce rozpozná až následně.

Když člověk projde určitým množstvím pokusů, pochopí, že naše vědomá mysl sama o sobě, ač vybavena databankou vzpomínek a systémem jejich prohledávání, není schopna zvládnout úkol, který spočívá v plném porozumění prožívanému. Příliš mnoho věcí se nalézá mimo rozsah osobní vědomé zkušenosti. Tato skutečnost opět poukazuje na potřebu organizování dostupných dat a jejich doplnění daty získávanými od dalších lidí s podobnými zážitky. Má vědomá mysl již poznala svá omezení!

Vzpomínkové vzorce. Jestliže se zdá, že inteligence se nezvyšuje, se souhrnem vzpomínek je to jinak. Jednou z prvních změn je postupné zaplavení paměti vzpomínkami na lidi, místa, události a věci, které nemají žádnou spojitost se současným fyzickým životem ani s minulými zážitky. Navíc to vypadá, že nemají ani žádný vztah k návštěvám lokality II a III.

Zdroj těchto vzpomínek je pro nás stále zahalen tajemstvím. Objevují se ve druhém stavu. Mám například živou vzpomínku na místo, kde jsem kdysi žil - příjezdová cesta, tvar pozemku, jeho postavení vůči cestě, okolní krajina. Nebylo to nic moc, ale já jsem na tom tvrdě pracoval a nic lepšího jsem si nemohl dovolit. Chtěl jsem si tam jednoho dne postavit dům.

Pak mám také vzpomínku na tři propojené domy na městské ulici - staré domy, asi osmipatrové. Poslední patro domů (bylo to něco jako staré činžovní domy) bylo propojené do jedné velikánské obytné plochy s velkými místnostmi a vysokými stropy. Když chtěl někdo přejít z jedné místnosti do druhé, musel překonat schůdek, který tam byl proto, že jednotlivé domy měly podlahy v trochu jiné výšce. Bylo to místo, které jsem kdysi někde občas navštěvoval.

Takových zážitků je mnohem více, ale jsou vzhledem k celku poměrně nedůležité. Důležité je vědět, že jsou výsledkem experimentování s druhým tělem. Jaký mají význam, kromě toho, že mě matou, to budu muset teprve zjistit.

Sexualita v druhém stavu

Během všech pokusů se hromadily důkazy o faktoru, který je pro druhé tělo zcela zásadní. Přesto v žádné esoterické literatuře není o ničem podobném ani zmínka, ani jediné slovo úvah či vysvětlení. Tímto faktorem je sexualita a fyzická sexuální touha. Pokud přijmeme informace z druhého stavu jako fakt, dospějeme k závěru, že celý poprask kolem sexu mezi lidmi dospěl do totálního zmatku, náhled na něj je pokroucený a sex jako takový je naprosto nepochopenou záležitostí.

V zemi, kde přes 90% praktikujících psychiatrů jsou freudovci, se tomuto faktoru přiřkládá obrovský význam. Pokud budeme vycházet plně z této teorie, pak vlastně veškeré naše jednání a myšlenky nejsou motivovány ničím jiným.

Protože k tomuto tématu byla dlouho přišpendlena cedulka s nápisem „zlo“, veškerý esoterický underground sex ignoruje jako cosi nechutně materiálního, co si ve společnosti duchovních lidí nezaslouží žádnou pozornost. Totéž se odehrává v náboženstvích, ať již formálních či neformálních. Stejně jako jídlo, byla i tato životní nutnost v lidské historii znovu a znovu manipulována různými uměle vytvořenými pravidly a tabu, která měla sloužit k udržení kontroly nad

širokou populací. Do značné míry to platí i dnes jako základní kontrola našich přání a našeho jednání. Můžete se podívat na téměř jakoukoli americkou televizní reklamu a uvidíte tam jednu věc. Poslouchejte jednoho nebo druhého kazatele, který mluví o zatracení a ohních pekelných. Studujte necenzurovanou historii kterékoli větší civilizace nebo náboženství a uvidíte sami.

V undergroundu se občas šířily zvěsti, založené na nepřímých důkazech, že mnozí známí senzibilové v sobě měli velice silný erotický náboj. Některé sofistikovanější skupiny tvrdily, že tuto souvislost znají, ale nic se z toho dál nevyvozovalo. Slavný mystik z počátku dvacátého století

Gurdjieff prý prohlásil, že pokud by existovaly *dvě překážky* dosažení mystického stavu, jako je ta, za kterou je nám předkládán sex, nikdy by ho nedosáhl.

Není ani možné popsat, jak hluboce oceňuji Gurdjieffovo prohlášení a jak mu rozumím. I já jsem byl totiž vystaven stejným vlivům a výchovným podmínkám, jako kterýkoli Američan. Dokonce i teď, po odvykací kůře, se ve mně stále ještě ozývají záchvěvy pocitů viny a hříchů, když se do této oblasti snažím vnést trochu upřímnosti. Víím ale, že bez toho by byla má zpráva neúplná.

Zde jsou ukázky z poznámek z počátečních fází mého experimentování.

7.5. 1958

Pozdě v noci, ložnice, nízká vlhkost, žádný měsíc. Byl jsem fyzicky unaven, mentálně klidný. Uložil jsem se ke spánku a o několik minut později se dostavil vibrační vzorec. Sebral jsem odvahu vyzkoušet „vyzdvihovací“ myšlenku a vznesl jsem se pomalu a plynule vzhůru asi jeden a půl metru nad postel. Přemýšlel jsem, co budu dělat, když mě náhle zaplavila obrovská vlna touhy po sexuálním uspokojení. Bylo to tak silné, že jsem na všechno ostatní zapomněl. Rozhlédl jsem se kolem a uviděl jsem svou ženu, ležící na posteli. Snesl jsem se nad ni a snažil jsem se ji probudit, abychom mohli uskutečnit sexuální spojení, ale nebyl jsem úspěšný, nevzbudila se. Měl jsem dojem, že pokud chci dosáhnout nějakého výsledku, musím být ve fyzickém těle, a tak jsem do něj vklouzl zpátky. Vibrace začaly slábnout téměř okamžitě. Ve

chvíli, kdy jsem se fyzicky posadil, byly mé sexuální touhy úplně pryč. To je velmi zvláštní, nevěděl jsem, že v sobě mám takové silné spodní proudy touhy.

1. 6. 1958

Pozdní noc, ložnice, průměrná vlhkost, zataženo. Byl jsem ospalý, ale mentálně bdělý. Vibrace se dostavily asi dvě minuty poté, co jsem se uložil ke spánku. Vyzdvihl jsem se přímo vzhůru metodou „myšlenky“, a opět, již po čtvrté za sebou, mě téměř ihned zalila vlna obrovské sexuální touhy. Nejsm schopen ji potlačit, ať se snažím sebevíc. Znechucen sám sebou jsem se vrátil do fyzického těla. Když jsem se posadil, tak jsem již vibrace necítil. Musí přeci existovat způsob, jak to zastavit!

29. 7 1958

Pozdní noc, kancelář, průměrná vlhkost. Byl jsem unavený, ale mentálně čilý. Myslím, že jsem našel řešení pro toho sexuálního maniaka ve mně - tentokrát to fungovalo úplně neuvěřitelně! Vibrace začaly jemně, počkal jsem až zesílí a potom jsem si „pomyslel“ vzhůru a byl jsem nad postelí. Znovu jsem po celé kanceláři hledal nějakou ženu. Stejně jako dříve mě myšlenka na sex vždycky zastavila, když jsem se chtěl vzdálit od svého fyzického těla více než tři metry. Moje nová- technika spočívá v tom, že místo abych se snažil myšlenky na sex potlačit nebo ignorovat, pomyslel jsem si: ano, sex je pro mě velmi dobrý, měli bychom (měl bych) s tím něco udělat. Udělám to za chvíli, ale napřed chci jít někam jinam. Pro začátek jsem prolétl stropem a ocítl se během několika vteřin v jiné místnosti. U stolu seděli dva lidé a na stole ležela dlouhá bílá kniha. Byl jsem rozrušený, ale rychle jsem se začal obávat o cestu zpátky a honem jsem začal myslet na své fyzické tělo. Za chvíli už jsem cítil, jak se do něj zavrtávám. Fyzicky jsem se posadil na pohovce a rozhlédl se kolem. Všechno vypadalo normálně, včetně mě. Alespoň se mi podařilo vzdálit se z těsné blízkosti svého fyzického těla. Zajímalo by mě, kdo byli ti lidé.

Z napsaného je zřejmé, že se mi vlastně nikdy nepodařilo své tělesné touhy přemoci. Pouze jsem je poté, co jsem plně uznal a přijal jejich existenci, na chvíli odložil stranou. Ten nápad vlastně nebyl můj, bylo to něco, čemu se říkalo „milostná scéna Gena Autryho“. V jeho typickém westernu Gene zachrání dívku v bitce s padouchy a odvede ji k plotu ohrady. Přiblíží se k ní a řekne něco o tom, jak krásné jsou její nazrzlé vlasy. Dívka se k němu s láskou v očích nakloní. A zrovna když jste si (stejně jako ta dívka) jistí, že ji políbí - dokonce třeba i poté, co ho požádala o polibek - starý dobrý Gene řekne: „Jistě, že tě políbím, Suzy Jane - ale napřed ti chci zazpívat písničku.“ A v tu chvíli odkudsi vytáhne kytaru a zpívá o koních. A když písnička skončí, nikdy tu dívku nepolíbí, protože Film skončí vždycky dřív, než se k tomu dostane. Nápad „odložit“ místo „popírat“ se ukázal jako dobrý způsob osvobození od nadvlády sexuálních tužeb. Touha zůstala, pořád tam je a při sebemenší příležitosti se znovu projeví. A takové příležitosti se ve druhém stavu objevují, jen v jiné formě než jsme zvyklí.

„Jiná forma“ je ovšem velice nedostačující vyjádření. Sexuální akce a reakce ve fyzickém světě jsou jen chabým pokusem napodobit velice intimní formu komunikace, která probíhá ve druhém těle a která vůbec není „sexuální“ ve smyslu, jakým ji chápeme tady, ve fyzickém světě. Zdá se, jako bychom si matně pamatovali na emocionální vyvrcholení, ke kterému dochází mezi lidmi ve druhém těle, a přenesli si ho do sexuálního aktu. Jestli vám připadá těžké tuto představu přijmout, zkuste objektivně prozkoumat své vlastní sexuální představy a zapomeňte přitom na všechny podmiňující faktory, kterým jste byli vystaveni. Vynechte všechna tabu a všechna pravidla a podívejte se na ně důkladně, zblízka a bez předsudků. Dá se to udělat. Možná se pak i vy budete divit, jak je možné, že se lidstvo vydalo touto podivnou cestou.

Předkládám zde nejpříhodnější možný příměr zážitků z druhého stavu, jichž je fyzická sexualita matným odleskem. Kdyby opačně nabitě elektrické póly mohly „cítit“, potom by se ve chvíli, kdy by se k sobě přiblížily, „potřebovaly“ setkat. Neexistuje žádná bariéra, která by to mohla potlačit. Potřeba setkání se s narůstající blízkostí postupně zvyšuje. V určité vzdálenosti se tato potřeba stává neodolatelnou; ještě

blíže pak již zahrnuje a ovládá úplně všechno a za určitou hranicí je tak silná, že se ty dva opačné principy spojí a splynou v jedno. Ve chvíli spojení nastane vzájemná výměna elektronů, která otřásá myslí (duší?), nevyrovnaná napětí se harmonizují, je nastolena klidná, uspokojivá rovnováha, obě strany jsou revitalizovány, oživeny. To vše proběhne v jediném okamžiku, kolem však plyne věčnost. Potom následuje klidné a mírné oddělení.

Tak přirozené a normální to celé je. Muže být těžké omezit tuto vitální funkční emoci na jednoduchou a opravdu přirozenou potřebu, na nic víc než aplikaci fyzikálního zákona na jiné úrovni. Přesto tuto premisu neustále potvrzují nové a nové testy.

Udělat z těchto závěrů nějaký zhuštěný extrakt nebylo vůbec jednoduché, protože jsem musel překonat bariéry, které byly téměř nepřekonatelné. První z nich byly automatické reakce, které jsem měl vryté až do hloubi duše díky různým pravidlům a tabu, souvisejícím se sociální strukturou. Zpočátku jsem si je všechny přenášel i do druhého stavu. Toto je dobrý příklad, který jsem vybral ze svých poznámek.

16. 9. 1959

Když jsem se rozhodl „vidět“, uvědomil jsem si svou pozici, v místnosti. Kancelář byla jen matně osvětlena a já jsem se vznášel nad stolem, asi dva a půl metru od pohovky, na které jsem rozeznával své ležící fyzické tělo, v té tmě viditelné jen zpola. Potom jsem u dveří uviděl formu, rozhodně lidskou, která se ke mně blížila. Okamžitě jsem „věděl“, že to je ženská forma. Pořád jsem byl obezřetný, ale musel jsem se poprat se svou sexuální touhou, která ve mně proti mé vůli narůstala.

„jsem žena. “Znělo to jako hluboký ženský hlas. Řekl jsem jí, že chápu, že se snaží držet zpátky. Sexuální podtón v jejím hlase byl zcela zřetelný. Přiblížila se ještě víc.

Má mysl mi říkala, že to rozhodně je žena a že je navíc ztělesněním sexuální přitažlivosti. Couvl jsem. Ve dví mě rvala má sexuální touha a strach, co by se stalo, kdybych se oddal sexu ve druhém těle, a možná „nevěra“, které bych se tím dopustil vůči své ženě. Nakonec můj strach z možných následků převážil nad mou touhou a já se spěšně vrhl zpátky do svého fyzického těla, spojil se s ním a posadil se. Roz-

hlédl jsem se kolem, místnost byla prázdná. Ve chvíli, kdy jsem na celou událost pomyslel, mé tělo zareagovalo a vzrušilo se. Šel jsem se ven projít a teprve potom jsem usedl a napsal si tyto poznámky. Možná, že jsem zbabělec.

Teprve po mnoha a mnoha podobných různě intenzivních setkáních jsem začal zkoumat a hodnotit to „špatné“, co mě drželo zpátky. Zdálo se, že je přímé spojení mezi tím, co jsem interpretoval jako sexuální touhu, a „silou“, která mi umožňovala oddělit se od fyzického těla. Bylo to, co jsem cítil jako „vibrace“, jen odkloněním této základní hnací síly? Nebo to snad bylo naopak? Byla snad sexuální touha fyzickou a emocionální manifestací této síly?

Možná existuje způsob, jak by se to dalo v přísně kontrolovaných podmínkách zjistit - tedy, pokud by se našla společnost, která by byla dostatečně zralá na to, aby takový experiment podstoupila. Naše společnost na to rozhodně zralá není. Vše, co je možné v těchto podmínkách udělat, je podrobit určité body pečlivému zkoumání. Ve vědeckých výzkumech spánku a snů se poslední dobou objevují zprávy o tom, že během REM fáze (REM = rapid eye movement = rychlé pohyby očí) se ti mužských subjektů často objevuje erekce. Stává se to bez ohledu na obsah snů. Tento účinek mají i sny, které nejsou sexuální. Dále zatím naše věda nedošla. Zmiňuji to zde pouze proto, že nejčastější fyzickou reakcí, kterou jsem pozoroval po návratu do fyzického těla z druhého stavu, je právě erekce. Je to jistý klíč, nic víc.

Ať již je to jiným směřováním nebo určitým pročištěním, sexualita ve druhém stavu není stejná jako její fyzická odezva, a to ani tehdy, když se člověk zbaví již zmiňovaných zvyků a předsudků. Bariéry vytvořené a neustále posilované sociálními podmínkami, jsou jen polovinou rozdílnosti. Fyzicko-mechanické prvky zde zřejmě přestávají platit. Ještě dlouho naše mysl převádí sekvenci přitažlivost-akce-reakce do podobné, ale ne-fyzické funkce. Časem se ale vnímání i kontrola zpřesní a rozdíly se stávají zřejmějšími.

První a nejzřetelnější rozdíl je v tom, že zde zřejmě nedochází k penetraci mezi mužem a ženou. Při pohledu zpět mi pokusy vyjádřit tuto potřebu tímto funkčním způsobem připadají ubohé. Člověk s frustrací

zjistí, že se to takhle prosté ve druhém stavu neděje. Další rozdíl spočívá v tom, že zde zcela chybí smyslnost, která je součástí fyzického sexu. Není zde žádný jednoznačný model fyzického tvaru, který by se dal identifikovat zrakem či hmatem.

Jak tedy? Co tedy? Zůstává analogie opačných magnetických pólů. Člověk si intenzivně uvědomuje „rozdíl“, který je spíše jako záření (možná je to záření) ze slunce, nebo z ohně, jež pocítujeme, jako když se třeseme zimou. Je dynamicky přitažlivé a potřebné. Intenzita přitažlivosti se případ od případu mění. (Zkuste definovat, co dělá jednoho člověka přitažlivějšího než druhého, je to víc, než jen tělesné proporce.) Je to jako magnetické siločáry nebo magnetický tok.

„Akt“ samotný vlastně není vůbec žádným aktem, je to nehybný, rigidní stav šoku, kde se ti dva zúčastnění opravdu propojí a smísí nejen na povrchu a v jedné nebo dvou částech těla, ale v celém rozsahu, atom po atomu skrze celé druhé tělo. Elektrony (?) začnou na chvíli proudit od jednoho k druhému. Tato chvíle přináší nesnesitelnou extázi, potom klid a mír, vyrovnání a je po všem.

Proč se to děje, k čemu je to potřeba, to nevím, stejně jako severní pól magnetu neví, proč je přitahován pólem jižním. My však na rozdíl od magnetu můžeme vnímat objektivně a ptát se „proč“. Jedna věc je jistá: tento akt je stejně potřebný ve druhém stavu jako ve stavu fyzickém. V některých částech lokality II je to něco tak běžného jako třeba potřesení rukou. Zde výňatek z poznámek.

12. 9. 1963

Bez zřejmého důvodu jsem se ocitl někde venku mezi sedmi či osmi lidmi postávajícími v uvolněné skupince. Byl jsem opatrný jako obvykle, ale oni zřejmě nebyli překvapeni, že mě vidí. Cítil jsem z nich jisté váhání, jako by nevěděli, jak mě mají přijmout nebo jak se ke mně mají chovat, ale nebylo v tom nepřátelství. Nakonec ke mně jeden z nich vykročil, jako kdyby si se mnou chtěl přátelsky potřást rukou. Zrovna jsem k němu chtěl napřáhnout ruku, ale on přistoupil těsně ke mně a to vyvolalo rychlý, chvilkový výboj sexuální energie. Byl jsem překvapen a mírně v šoku. Potom ke mně přistupovali jeden po druhém a všichni mě tímto způsobem pozdravili - bylo to prosté jako potřesení rukou. Nakonec ke mně přistoupila poslední z nich, jediná,

kterou jsem byl opravdu schopen vnímat jako zenu. Vypadala mnohem starší než všichni ostatní i než já. Vyzařovala z ní přívětivost a smysl pro humor.

„No, já už jsem to hodně dlouho nedělala, " řekla mi se smíchem, „ale ráda to zase jednou zkusím!"

S těmito slovy se přiblížila těsně ke mně a mezi námi proběhl krátký, ale rozhodně nijak mdlý nebo chabý výboj sexuální energie. Ustoupila, zasmála se sama pro sebe a vrátila se k ostatním. Po krátké chvíli a několika marných pokusech zjistit, kde vlastně jsem, mi začalo být nepohodlně a cítil jsem, že bych se měl vrátit zpátky. Vznesl jsem se přímo vzhůru, natáhl jsem se po svém fyzickém těle a bez potíží jsem se vrátil.

Byl tady tento sexuální pozdrav běžnou záležitostí, nebo se snažili být příjemní na cizince a přizpůsobili se zvyklostem, které jsou podle nich běžné u něj doma? Je to možné, jestliže se podívali na utajované vnitřní já většiny z nás, kteří jsme svázáni fyzickým tělem.

Sexuální snové fantazie způsobené nějakým dřívějším potlačováním? To je freudovská odpověď a také ten nejsnadnější způsob, „jak se z toho vykrotit", protože to není „v tabulkách", označíme to nesprávnou cedulkou a dál se tím nemusíme zabývat. Jaké máme důkazy, že je to něco jiného? Nemůžeme to nijak dokázat, protože nemáme žádný způsob, jak bychom mohli určit, „kde" se to odehrává. U výše zmíněného zážitku ano, ale u některých jiných? Zde jsou další příklady z mých poznámek:

4. 3. 1961

Pozdní noc, v pracovně, přízemí. Nebyl jsem příliš unavený a byl jsem mentálně bdělý. Úmyslně jsem vyvolal vibrace metodou odpočítávání. Bylo to v sobotu v noci a tyhle poznámky píšu v neděli odpoledne, přičemž vycházím z poznámek, které jsem si udělal již v noci a později. Několik předběžných informací: v sobotu odpoledne (včera) zatelefonovala přítelkyně mé ženy (J.F-), jestli by nás nemohla přijet navštívit a zůstat přes noc. Přijela na večeri a po klidném a příjemném večeru jsme šli spát. Naše návštěvnice šla nahoru do malého čtvercového pokojíku pro hosty, který je umístěný v přední

části domu - nebo jsem to alespoň předpokládal. Také jsem byl přesvědčen o tom, že naše dvě děti spí ve svém vlastním pokojíku, který je podlouhlý, obdélníkový a je umístěn přímo nad pracovnou. Rozhodl jsem se, že nebudu spát v ložnici se svou ženou, ale v pracovně, protože jsem se domníval, že bych si mohl dnes večer vyvolat vibrace, a nechtěl jsem ji rušit.

Po mnoha přípravách se vibrace opravdu dostavily, byly velmi silné a jejich frekvence se zrychlila natolik, že nebylo možné rozeznat jednotlivé vlny. Lehce jsem se vyzdvihl z fyzického těla a s pocitem uvolnění a s pocitem, že mám vše pod kontrolou, jsem se vznesl vzhůru, skrz strop a podlahu dalšího patra a do obdélníkového pokoje. Místnost byla tmavá, byl jsem si jistý, že jsem v dětském pokojíku, ale nikoho jsem neviděl. Zrovna jsem se chtěl přesunout jinam, když jsem si uvědomil, že v místnosti nedaleko ode mě je žena. Nerozeznával jsem její rysy, ale měl jsem dojem, že je jí tak kolem pětatřiceti let a že je to žena sexuálně velmi zkušená (ono známé „vyzařování“ vlastností?). Tento pocit probudil mou sexuální touhu a žena mě začala velmi přitahovat. Když jsem se k ní přiblížil, řekla (?), že „raději ne“, protože je velmi unavená. Couvl jsem, respektoval jsem její přání a dal jsem najevo, že je to naprosto v pořádku. Vypadala vděčně a já byl uvážlivý, ale zklamáný. Potom jsem si všiml druhé ženy, stála vzadu vpravo za tou první. Tato druhá žena byla starší, mohlo jí být kolem čtyřiceti let, ale zjevně i ona měla značné sexuální zkušenosti. Postoupila blíže ke mně a nabídla se, že se mnou „bude“, jako by řekla „já ano“ (naznačovala, že pokud ta první žena nechce, ona chce a ráda). V tu chvíli jsem nepotřeboval žádné další pobízení a rychle jsme se k sobě přiblížili. Nastal závatný jakoby elektrický šok a pak jsme se zase oddělili. Poděkoval jsem jí, vypadala klidná a spokojená. S pocitem, že to pro tuto noc stačilo, jsem se otočil, proskočil jsem podlahou a vrátil se do svého fyzického těla. Posadil jsem se a rozsvítil světlo. V domě bylo ticho. Vykouřil jsem cigaretu a pak jsem si lehl a prospal zbytek noci bez dalších příhod,

Dnes ráno (neděle) jsem jako obvykle vstal brzy a má žena přišla do kuchyně na kávu kolem desáté. Mluvili jsme o tom, že by šla nahoru a vzbudila J. li, aby se stihla připravit do kostela, jen tak mimochodem se zmínila, že doufá, že se J. F. dobře vyspala, protože byla včera moc

unavená. Nic tni to nepřipomnělo, ale když začala o tom, že J. F. nespala v hostinském, ale v dětském pokoji (prý v pohodlnější posteli), a že děti spaly v hostinském pokoji, začalo mi to docházet. Jak jsem již napsal, je dětský pokoj obdélníkový a je umístěn přímo nad pracovnou. Navíc je J. F. kolem pětatřiceti let, je to zpěvačka a rozhodně má bohaté sexuální zkušenosti (dva manžely a mnoho milostných vztahů). K tomu si přidejte skutečnost, že byla velmi unavená.

Chvíli mi trvalo, než jsem sebral odvalu, ale musel jsem to vědět. Má žena je ode mne už značně naočkovaná. Poprosil jsem ji, aby šla nahoru a zeptala se své přítelkyně, jestli je „sexuálně“ unavená. Zeptala se, co tím myslím, a já jí to vysvětlil. Potom chtěla samozřejmě vědět proč a tvrdila, že se nemůže ptát J. F. na takové věci. Odpověděl jsem, že to určitě může zjistit, a řekl jsem, že je to důležité. Konečně souhlasila a šla nahoru vzbudit J. F. Cekal jsem dlouho, ale konečně se má žena vrátila dolů, sama. Upřeně se na mě podívala.

„Jak jsi to věděl?“ Díky bohu, že v jejím hlase nebylo žádné podezření. „Kvůli tomu vlastně volala a chtěla přijet. Celý týden prožívala velice intenzivní milostný vztah, sex každou noc. Řekla mi, že byla příliš unavená, než aby další takovou noc vydržela, “pokračovala má žena.

Po chvíli sešla J. F. dolů nasnídáni. Moje žena jí samozřejmě neřekla, že mě její situace zajímá. Po zbytek dne vypadala úplně normálně, s jedinou výjimkou. Obvykle se ke mne J. F. chová velmi přirozeně, nenuceně, bere mě prostě jako manžela své dobré přítelkyně. Dnes jsem ji ovšem přistihl, jak mě znovu a znovu pozorně sleduje, jako by se ve spojení se mnou snažila na něco rozpomenout a nešlo jí to. Nijak jsem nedal najevo, že jsem si tohoto náhlého zájmu povšiml. Bylo to poměrně dobré rozpoznávací znamení. Jen by mě zajímalo, kdo byla ta druhá, starší žena.

Pozdější ověření: 7. 3. 1961. Tedlje středeční noc. Během několika uplynulých dní jsem se snažil přijít na to, co mohla znamenat ta starší žena. Již jsem se téměř rozhodl, že je to zřejmě nějaká již neživá osoba, kterou stále ještě hluboce přitahují sexuální vztahy a která následovala J. F. aby si takto nepřimo užila jejich sexuálních aktivit - pokud je něco takového možné. Jenže v tom, zrovna včera, ke mně do kanceláře přišel na návštěvu přítel. V průběhu konverzace se zmínil,

že mu naše společná přítelkyně R. W. říkala, že se jí o mně v sobotu v noci zdálo.

Při zmínce o sobotní noci jsem zbystřil. R. W. je podnikatelka a je jí kolem čtyřiceti let. Je sice vdaná, ale dle mého (nezúčastněného) pozorování se dá rozhodně kvalifikovat jako žena s rozsáhlými sexuálními zkušenostmi. R. W. neřekla našemu společnému příteli nic o podstatě svého snu, rozhodl jsem se tedy, že to zjistím. Dnes jsem se jí konečně dovolal. Zpočátku se o obsahu svého snu vyjadřovala poněkud neurčitě. Když jsem se dožadoval detailů, řekla mi, že jsem jí v tom snu udělal detailní „fyzickou prohlídku“. Víc mi neřekla. Bud' si toho opravdu víc nepamatovala, nebo to bylo příliš osobní, než aby mi to vyprávěla. Ale to, že se jí to zdálo v onu sobotní noc, že se jednalo o něco intimního a že to bylo natolik významně, aby se o tom zmínila příteli, i to, že R. W. odpovídá všem charakteristikám, které jsem zmiňoval - to už se dá těžko označit jako náhoda.

Jestli ve mně byl nějaký spodní proud sexuální touhy po J. F. a R. W., nebyl jsem si ho vědom. Jsem rád, že vím, že jsou obě mezi „živými“.

Mnohé zkušenosti, které jsou zaznamenány v mých poznámkách, jsou pro mě příliš osobní a nebudu je zde zveřejňovat. Myslím, že to, co jsem zde již uvedl, poskytuje dostatek náznaků. Postačí, když řeknu, že jsem udělal zkušenosti nejrůznějšího typu, protože ve druhém těle se evidentně všechny typy vyskytují v lokalitě I i v lokalitě II. Stoupenci konceptu astrálních úrovní by řekli, že z „kvality“ těch, které jsem tam potkal, se dá určit úroveň navštívené duchovní sféry - „kvalitou“ je zde míněna intenzita a/nebo degradace nebo eliminace sexuálního zážitku. To by záleželo na interpretaci. Ti, kteří ještě neporozuměli podmínkám druhého stavu („živí“ či „mrtví“), budou zřejmě stále vztahovat sexuální vzorce ke vzorcům známým z fyzického světa, jen bez omezení a zábran „civilizované“ společnosti. Pořád ještě hodnotíme sexualitu jako dobrou nebo špatnou podle měřítek naší společnosti, jejích limitů, zábran a sociálních struktur. Nesprávnost těchto názorů se ukazuje již v tom, že ani v našem vlastním časoprostoru nejsme schopni sladit sexuální praxi se společenskými pravidly, ani se o tomto předmětu dohodnout v rámci existujících sociálních struktur.

Sama sexuální touha může být katalyzátorem vibračních podmínek, které jsou bránou do druhého stavu. Je to však poněkud ošidná záležitost; je to jako rozjařené dítě, které neustále testuje autoritu vychovatele, a hrozí, že neposlechne a rozběhne se svým vlastním směrem. V žádném případě to však není ve druhém stavu žádná špatnost.

Přípravná cvičení

V průběhu celé knihy jsem se mnohokrát zmínil o jednom faktu: jedinou možností, jak může kdokoli pochopit realitu druhého těla a existenci v něm, je zakusit to sám na sobě.

Jistě, kdyby to bylo tak jednoduché, bylo by to nejspíš zcela běžné. Domnívám se, že pouze vrozená zvědavost umožní lidem překonat překážky, které je na této cestě čekají. Ačkoli je zaznamenáno mnoho případů existence mimo fyzické tělo, byly to většinou - alespoň na Západě - zážitky spontánní a jednorázové, které se objevily ve chvílích velkého stresu nebo fyzické nemohoucnosti.

Tady ovšem mluvíme o něčem úplně jiném, o něčem, co by mohlo být objektivně zkoumáno. Průzkumník musí chtít postupovat způsobem, který přináší konzistentní výsledky, možná ne pokaždé, ale alespoň tak často, aby přinejmenším jemu samému potvrdily jeho svědectví. Věřím, že existenci ve druhém těle může zažít každý, jehož touha po tomto zážitku je dostatečně silná. Jestli by to někdo měl nebo *neměl* zkoušet, to si nedovolují posuzovat.

Na základě mnoha zkušeností jsem dospěl k názoru, že většina lidí, ne-li všichni, opouští své fyzické tělo během spánku. Následné studium prokázalo, že tato idea se objevuje v historii lidstva již po tisíce let. Jestliže je tato premisa správná, pak to znamená, že to není nic nepřirozeného. Na druhou stranu vědomá, záměrná snaha o oddělení od fyzického těla je v rozporu s běžnými zvyklostmi, nebo to tak alespoň ve světle dostupných omezených informací -vypadá.

Nejsou známé žádné nepříznivé dopady těchto aktivit na fyzické zdraví. Já sám (ani moji lékaři) jsem nepozoroval žádné fyziologické změny, k lepšímu či k horšímu, za jejichž příčinu by se daly jednoznačně považovat zážitky mimo tělo. Psychických změn, o kterých vím, proběhlo mnoho a ještě více zřejmě bude těch, které si neuvědomuji. Avšak ani mí přátelé psychiatrii netvrdí, že by tyto změny byly jakkoli škodlivé. Postupné změny mých základních představ, světového názoru a víry, jsou zřejmé v mnoha případech i z této knihy. Pokud jsou psychické a osobnostní změny, kterými jsem prošel, škodlivé, nedá se s nimi teď již nic udělat.

Na toto místo se jistě patří zařadit upozornění pro ty, kteří by se o podobné experimenty chtěli sami pokusit - jakmile se jednou brána k těmto zkušenostem otevře, již se nedá zavřít. Přesněji řečeno je to ten případ, kdy „s *tím* nemůžete žít, ale nemůžete žít ani *bez toho*“. Samotná aktivita i její výsledný vliv na vaše smýšlení jsou zcela nekompatibilní s vědou, náboženstvím a zvyky společnosti, ve které žijeme. Historie je plná mučedníků, jejichž jediným hříchem bylo, že byli jiní. Pokud vaše zájmy a výzkumy prosáknou na veřejnost, vystavujete se riziku, že budete označeni za cvoky, lháře nebo i něco horšího a že budete vyloučeni ze společnosti. Přes to všechno budete zřejmě ve výzkumu pokračovat, protože jinak byste měli pocit, že ve vašem životě něco velice významného chybí. To si uvědomíte zvláště bolestně v těch nepředvídatelných obdobích, kdy se vám ani při té největší námaze nepodaří oddělit od fyzického těla. V tu chvíli budete mít velmi silný pocit, že jste byli z čehosi vyřazení a že se vám uzavřela cesta ke zdroji smyslu života.

V následující části jsem se pokusil co nejlépe popsat techniku dosažení nefyzické zkušenosti.

Bariéra strachu

Výzkumům druhého těla a prostředí, ve kterém se pohybuje, brání jedna velká překážka. Možná je to jediná velká překážka. Vypadá to, že ji v sobě mají všichni lidé bez výjimky. Možná je ukryta pod vrstvami zábran a různých podmíněností, ale i když jsou tyto vrstvy

odstraněny, překážka zůstává. Je to bariéra slepého, rozumem neovladatelného strachu. Při sebemenším podnětu se zvrhne v paniku a pak v hrůzu a zděšení. Pokud se vám vědomě podaří zvládnout tuto bariéru strachu, zdoláte na své výzkumné cestě významný milník.

Jsem si celkem jistý, že tuto bariéru mnozí z nás nevědomě překonávají každou noc. Ta část naší osobnosti, která je až za vědomím, není zřejmě inhibována strachem, i když se zdá, že když převezme velení, je ovlivňována myšlenkami a jednáním naší vědomé mysli. Nejspíš je zvyklá pohybovat se za bariérou strachu a lépe rozumí pravidlům existence v tomto jiném světě. Když se vědomá mys! v noci uzavře, ujme se velení nadvědomí (duše?).

Výzkumný proces, který se vztahuje k druhému tělu a jeho prostředí, je zřejmě kombinací nebo prolnutím vědomí a nadvědomí. Když se to podaří, bariéra strachu je překonána.

Bariéra strachu má různé tváře. Ti nejodvážnější z nás si myslí, že neexistuje, dokud ji ke svému velikému údivu neobjeví uvnitř sebe samých. První a nejhorší je strach ze smrti. Protože oddělení od fyzického těla je něco, co si spojujeme se smrtí, je první reakce zcela automatická. Pomyslíte si: „Honem se vrať do fyzického těla! Umíráš! Život je tam, ve fyzickém světě, honem se vrať!“

Tyto reakce se objevují navzdory různým intelektuálním a emocionálním přípravám. Já jsem sebral dostatek odvahy (a zvědavosti) a zůstal jsem mimo své tělo alespoň několik vteřin a pozoroval své okolí až po osmnácti či dvaceti pokusech. Můj strach ze smrti se buď změnil, nebo vyprchal, asi proto, že jsem se s novou situací dobře seznámil. Znáám lidi, kteří s výzkumy skončili po prvním nebo druhém pokusu, protože nebyli schopni potlačit tento první aspekt bariéry strachu.

Druhý aspekt bariéry strachu je také spojen se strachem ze smrti: budu *schopen* vrátit se zpátky do fyzického těla? Neměl jsem žádná vodítka ani žádné specifické pokyny, a tak mě tento strach trápil několik let, dokud jsem nenašel jednoduché řešení, které funguje vždycky. Pro mě to byla otázka racionalizace. Byl jsem „mimo“ v několika stovkách případů a vždycky jsem se tak či onak vrátil zpátky. To znamená, že je pravděpodobné, že se příště vrátím také.

Třetí základní strach je strach z neznáma. Pravidla a nebezpečí našeho fyzického světa umíme do značné míry určit nebo alespoň odhadnout. Celý život jsme strávili tím, že jsme si budovali reflexy, které nám umožňují se s nimi vyrovnat. A teď je tu najednou jiný svět se zcela jinou soustavou pravidel a se zcela jinými možnostmi a navíc je obydlen bytostmi, které je zřejmě všechny znají. A vy nemáte žádný návod, žádnou mapu, žádnou příručku o etiketě, žádné použitelné kurzy chemie a fyziky, žádnou nevyvratitelnou autoritu, na kterou byste se mohli obrátit pro radu a vysvětlení. Mnohý misionář byl zabit ve vzdálených zemích za úplně stejných podmínek!

Musím se přiznat, že se tento třetí strach u mne stále ještě občas objevuje; a právem. Ono neznámo je pořád ještě z velké části neznámé. Průniky, které jsem podnikl, přinesly jen žalostně málo neměnných a stálých pravidel. Mohu konstatovat jen to, že jsem - až dodnes - všechny své expedice přežil. Je toho velmi mnoho, co nechápu a čemu nerozumím, a ještě více je jistě toho, co je za hranicí mých schopností porozumění.

Další strach je strach z následných účinků těchto aktivit na fyzické tělo a na vědomou mysl. To je také velmi skutečné, protože naše historie, alespoň pokud je mi známo, zřejmě neobsahuje žádné přesnější zprávy z této oblasti. Máme studie o paranoie, schizofrenii, o fobiích, epilepsii, alkoholismu, o spavé nemoci, akné, virových chorobách, atd., ale žádný souhrn objektivních dat o patologii druhého těla.

Nevím, jak se přes tuto bariéru dostat, snad jediná opatrnými, pomalými prvními krůčky, které postupně jeden za druhým vedou k seznámení se zkoumanou situací. Dotírám, že tyto mé poznámky poskytnou ve svém souhrnu psychologický „schůdek“, který vám pomůže tuto bariéru překonat. Možná vám pomohou rozeznat známé situace, o kterých budete vědět, že je již nejméně jeden člověk před vámi prožil stejně, nebo alespoň velmi obdobně, a že přežil.

Následující odstavce popisují nezbytný procedurální vývoj.

1. RELAXACE

Schopnost relaxace je první nezbytnou podmínkou, možná je to již samotný první krok. Relaxace se vyvolává záměrně a jedná se o

uvolnění těla i mysli, jednou z podmínek dokonalé relaxace je odstranění pocitu jakékoli časové tísně. Nesmíte spěchat. Žádné nadcházející schůzky ani očekávané telefonáty, žádné naléhavé povinnosti, jinak vám tyto myšlenky zahltní mysl. Jakákoli forma netrpělivosti poměrně spolehlivě omezí vaše vyhlídky na úspěch.

Uvolnění můžete dosáhnout mnoha metodami a existují spousty dobrých knih, kde se tyto techniky popisují. Prostě si vyberte techniku, která vám vyhovuje nejlépe.

Znám tři metody, které dobře fungují, dvě z nich jsou použitelné i k našim účelům.

Autohypnóza. Většina autodidaktických knih nabízí různé verze této metody. Opět záleží na tom, která z nich je konkrétně pro vás nejučinnější. Nejrychlejší a nejefektivnější způsob je naučit se autohypnózu za pomoci zkušeného hypnotizéra. Může vám dát posthypnotickou sugesci, která přinese okamžité výsledky. Ale - učitele si vybírejte opatrně. Zodpovědných a zkušených hypnotizérů je málo, nováčků hodně. Různé formy meditace se mohou proměnit v efektivní relaxaci.

Stav na pomezí spánku a bdění. To je nejspíš nejjednodušší a nejpřirozenější metoda, která vám zajistí simultánní uvolnění těla i mysli. Problém v tomto případě vězí ve schopnosti udržet se na této jemné „hranici“ mezi spánkem a kompletním probuzením. Příliš často totiž prostě usnete, a tím celý experiment skončí.

Cvičením se dá dosáhnout toho, že budete schopni svou vědomou pozornost přivést k tomuto hraničnímu stavu, do něj a skrz něj k cíli. Pokud vím, nedá se to naučit jinak, než praxí. Technika je následující: lehněte si, nejlépe ve chvíli, kdy jste unavení a ospalí. Když se uklidníte a začínáte usínat, zaměřte na něco svou mentální pozornost, na cokoli, oči mějte zavřené. Až se vám jednoho dne podaří udržet se v tomto hraničním stavu po neomezenou dobu, máte vyhráno, překonali jste první fázi. Nicméně je běžné, že při tomto procesu prohlubování vědomí mnohokrát za sebou usnete. Nedokážete se spánku ubránit, ale nenechte se tím odradit. Nenaučíte se to za jedinou noc. Až se začnete nudit a budete očekávat, co přijde dál, budete vědět, že jste byli úspěšní.

Jestli vás pokusy zůstat na hranici znervózňují, nic si z toho nedělejte, i to je normální. Vědomá mysl se nerada dělí o autoritu, které se těší v době bdění. Jestliže se vám to stane, přerušte relaxaci, vstaňte, projděte se a pak to zkuste znovu. Jestli to nepůjde ani tentokrát, jděte spát a zkuste to jindy. Nejste prostě zrovna ve správném rozpoložení.

Jestliže váš „ustalovač“, myšlenkový obraz, na který jste se soustředili, odplyne stranou, a vy zjistíte, že myslíte na něco jiného, jste již blízko dosažení stavu A.

Jestliže jste dosáhli stavu A - schopnosti udržet se po neomezenou dobu v klidu v hraničním stavu mezi spánkem a bděním s myšlenkou na jedinou věc - jste připraveni k dalšímu kroku. Stav B je podobný, ale s vypuštěním soustředění. Nemyslete na nic, ale zůstaňte v klidu připraveni mezi spánkem a bděním. Prostě se se zavřenýma očima dívejte do temnoty před sebou. Nedělejte nic jiného. Až budete toto cvičení provádět vícekrát, budete možná mít halucinace a uvidíte „vnitřní obrazy“ nebo světelné vzory. To zřejmě nemá žádný větší význam, nejspíš to jsou jen jakési nervové výboje. Pamatuji se například, že jsem se do tohoto stavu pokoušel dostat poté, co jsem v televizi několik hodin sledoval fotbalový zápas. Vše, co jsem viděl, byly vnitřní obrazy fotbalistů zápasících s míčem. Trvalo nejméně půl hodiny, než obraz vybledl. Tyto vnitřní obrazy jsou zjevně spojeny s vizuální koncentrací osmi až deseti předchozích hodin. Zdá se, že čím je toto soustředění intenzivnější, tím déle trvá, než s ním spojené vnitřní obrazy odezní.

Stavu B dosáhnete tehdy, když se vám podaří neomezeně dlouho poté, co odezněly vnitřní obrazy, ležet v klidu a když nevidíte nic než temnotu.

Stav C je systematické prohlubování vědomí ve stavu B. Toho dosáhnete tak, že opatrně uvolňujete své lpění na hraničním stavu mezi spánkem a bděním a kousek po kousku se při každém cvičení noříte hlouběji a hlouběji. Časem se naučíte určovat stupeň prohlubování vědomí, a to tak, že budete „sestupovat“ na určitou úroveň a zase se vracet podle přání. Jednotlivé stupně rozeznáte podle toho, jak se uzavírají jednotlivé senzory vstupní mechanismy. Hmatové vjemy se zřejmě odpojují jako první. Zdá se vám, že v žádné

části svého těla nic necítíte. Brzy potom následuje chuť a čich. Zvukové signály jsou další na řadě a poslední se vytrácí zrak. (Někdy se pořadí posledních dvou smyslů obrátí; předpokládám, že zrak bývá poslední proto, že toto cvičení využívá zrakové sítě, a to i ve tmě.)

Stav D je potom stejný jako stav C, jen s tím rozdílem, že je člověk před začátkem cvičení odpočínutý a čerstvý, nikoli unavený a ospalý. To je poměrně důležité a snáze se to napíše, než udělá. Jestliže se dostanete do stavu relaxace a jste čerství a plní energie, mnohem snáze si udržíte vědomou kontrolu. První pokusy o dosažení stavu D je nejlepší podnikat hned po probuzení - ať již ráno nebo po krátkém odpoledním zdřímnutí. Začněte s cvičením *dříve* než se v posteli začnete fyzicky pohybovat, dokud je vaše tělo ještě uvolněně ze spánku a vaše mysl je již plně bdělá. Když nebudete před spaním příliš pít, nebudete hned po probuzení muset vyskočit a běžet na záchod.

Použití léku. Žádný z uklidňujících léků, které jsou běžně k dostání, zřejmě nepomáhá. Barbituráty způsobují ztrátu kontroly a do hlubších úrovní vědomí vnášejí jen pocity zmatení. Totéž, i když možná v mírnější formě, platí i pro ostatní uklidňující prostředky. Dosáhnete relaxace, ale vaše vnímání je omezeno. Také alkohol v jakékoli formě má podobné účinky. Toxičtější látky, jako jsou alkaloidy a halucinogeny, jsou možná produktivnější. Nemám s nimi dostatek zkušeností, abych zde mohl předkládat svůj názor nebo alespoň informovaný odhad. Zdá se, že i v této oblasti je třeba rozsáhlejších výzkumů.

Vyzkoušel jsem všechny tři metody a velmi brzo jsem zavrhl používání léků a drog, protože to ústilo v příliš velkou ztrátu kontroly a v pokřivené vnímání. K pivní technice jsem měl speciálně pro tyto experimenty připravené hypnotické nahrávky. Byly poměrně efektivní a užitečné. Nejčastěji jsem používal hraničního stavu mezi spánkem a bděním. Ačkoli se celá metoda může zdát dost složitá, považuji ji ve svém případě za nejpřirozenější.

2. VIBRAČNÍ STAV

Vyvolání vibračního stavu je nejkritičtější částí celého procesu. Subjektivní smyslové vjemy, které přináší, jsem již popsal jinde. Když se vám podaří tento stav vyvolat, rozhodně vám nebude muset nikdo

říkat, že jste uspěli, právě se vám podařilo zdolat další důležitý milník na vaší cestě.

Jediné, co vám mohu nabídnout, jsou určitá vodítka. Z naší současné úrovně znalostí nedokážeme říci, *proč tyto* techniky působí, je to jako otočit vypínačem, když chcete rozsvítit, aniž byste věděli, co se to vlastně ve vypínači děje, odkud tam přichází elektrická energie nebo proč a jak vlastně svítí wolframová vlákna uprostřed skleněné bubliny.

Snažili jsme se, aby veškerý materiál shromážděný v této knize byl alespoň empiricky co nejlépe ověřen. Kromě hlavní lidské laboratoře - autora této knihy - vyzkoušelo tyto metody několik dalších lidí. Postačí, řeknu-li, že dosáhli pozitivních výsledků.

Dosažení vibračního stavu. Lehněte si do takové polohy, která je vám nejpohodlnější a ve které se nejsnáze uvolníte, ale lehněte si v severojižním směru, hlavou na magnetický sever. Uvolněte si všechno oblečení, aby vás nic netlačilo ani neškrtilo. Přikryjte se, aby vám bylo o trošičku tepleji, než je vám úplně příjemné. Sundejte si všechny šperky a odstraňte všechny kovové předměty, které by se vás mohly dotýkat. Ujistěte se, že váš krk, nohy i ruce jsou uvolněné v takové poloze, která neomezuje krevní oběh. Zatemněte místnost natolik, aby vám přes zavřená víčka nepronikalo žádné světlo. Nezatemňujte místnost úplně, neměli byste potom žádný vizuální referenční bod.

Naprosté nezbytnosti. Rozhodně se ujistěte, že nebudete nijak vyrušováni - ani přímou fyzickou intervencí, ani zvonícím telefonem, rušivými zvuky ani ničím jiným. Neurčujte si žádná časová omezení ani limity. Čas strávený při experimentu nestrávíte lépe někde jinde a neměly by vás stresovat žádné očekávané události, které by váš čas mohly zkracovat.

Dosahněte stavu uvolnění. Udělejte to takovou metodou, o které víte, že na vás platí. Přiveďte se do stavu D a udržujte se v maximálním možném uvolnění, aniž byste oslabovali svou vědomou pozornost. Dopřejte si tolik času, kolik potřebujete, a potom si v duchu opakujte: „Budu vědomě vnímat a pamatovat si všechno, s čím se během této relaxace setkám. Až se zcela probudím, budu si detailně pamatovat jen ty záležitosti, které jsou pro mě fyzicky i psychicky

přínosné." Opakujte to v duchu pětkrát. Potom začněte dýchat pootevřenými ústy.

Vyvolejte vibrační vlny. Pokračujte v dýchání pootevřenými ústy a soustřeďte se na temnotu před zavřenými očima. Napřed se v té temnotě dívejte do bodu asi tak třicet centimetrů před vaším čelem. Potom posuňte svůj koncentrační bod asi na metrovou vzdálenost, potom na metr a půl až dva metry. Chvilí počkejte, dokud se vám bod neustálí. Odtud ho potom posuňte o 90° nahoru, na linii paralelní s osou vašeho těla, vedoucí jakoby z hlavy. Natáhněte se pro vibrace, které v tomto bodě jsou. Když je najdete, mentálně si je vtáhněte do hlavy.

Tento stručný popis jistě vyvolává mnohé otázky. *Jak se mám natáhnout? A co si mám vtáhnout do hlavy?* Pojdme zkusit jinou metodu vysvětlení. Začněte se soustřeďovat, představte si, že z vnějších okrajů vašich očí vybíhají dvě linie. Představte si, že se sbíhají v bodě, který leží asi třicet centimetrů před vaším čelem. Představujte si odpor nebo tlak, v místě jejich setkání, jako by se tam spojovaly dva nabitě elektrické dráty nebo dva magnetické póly. Teď posuňte tento důležitý bod do vzdálenosti asi jednoho metru, nebo do vzdálenosti vašich natažených rukou. Tím, že se změnil úhel, změnil se i vzorec tlaku. Dojde ke stlačení prostoru (síly?) mezi oběma sbíhajícími se liniemi. Aby se toto sbíhání udrželo, musí se zvýšit tlak. Když jste si určili tuto vzdálenost a daří se vám v tomto bodě udržet pozornost, posuňte ho na vzdálenost jednoho a půl až dvou metrů od svého čela, nebo do úhlu 30°. (Abyste si mohli správně představit úhel 30°, namalujte si ho napřed na papír, dívejte se na něj a zkuste si ho zapamatovat.)

Když se vám podařilo najít a upevnit bod v úhlu 30° (nebo ve vzdálenosti jednoho a půl až dvou metrů), *ohněte hod* průniku obou linií o 90° (nebo do tvaru „L“) nahoru nad hlavu do směru osy svého těla. „Natahujete se“ tímto bodem průniku. Natahujte se tímto bodem více a více, dokud se neobjeví reakce. Když se objeví, poznáte to, nemějte obavy. Je to, jako by se vám do hlavy nahrnula hučící, syčící a rytmicky pulzující vlna ohnivých jisker. Z hlavy se potom tato vlna převalí přes celé vaše tělo, které ztuhne a znehybní.

Až se celý tento proces naučíte, nebudete muset pokaždé opakovat všechny jeho postupné kroky. Bude vám stačit na ně pomyslet, a pokud budete dostatečně uvolnění, vibrace se dostaví. Vytvoří se podmíněný reflex nebo neuronové spojení, které se dá využívat znovu a znovu. Není to technika, ve které uspějete hned napoprvé, ale pravděpodobnost úspěchu se s každým pokusem zvyšuje. Čím častěji to budete zkoušet, tím větší máte naději na pozitivní výsledek. Ale když uspějete jednou, neznamená to ještě, že se vám to podaří, kdykoli budete chtít. Je zde stále ještě mnoho rušivých vlivů, které je třeba objevit a definovat. Ale „funguje“ to natolik často, aby bylo možno pokračovat ve výzkumu.

3. OVLÁDNUTÍ VIBRACÍ

Když dosáhnete vibračního stavu, je třeba se řídit určitými pravidly. Vaším cílem je vědomé využití tohoto stavu. Aby se vám to podařilo, musíte dodržovat určitý postup. Následujícími procedurami byste měli procházet postupně a v pořadí zde uvedeném.

Nemáme žádné zprávy o tom, že by vibrační stav měl jakékoli negativní účinky na mysl nebo na fyzické tělo. Zde jsou tedy procedury, které můžete systematicky uplatňovat. Jsou trestí stovek experimentů vedených metodou pokus-omyl.

Aklimatizace a akomodace. Tím chci říct, že byste si měli dopřát čas a zvyknout si na pocit tohoto neobvyklého stavu. Je třeba zbavit se strachu a paniky, která vás může zachvátit, když cítíte, jako by vámi bezbolestně procházely vlny elektrického proudu. Nejlepší metodou je nejspíš nedělat nic, když vlny přicházejí. Prostě tiše ležte a pozorujte je, dokud samy od sebe neodezní. Většinou k tomu dojde během pěti minut. Po několika takovýchto zkušenostech si uvědomíte, že nejste právě popravováni na elektrickém křesle. Pokuste se vyhnout panickému zmítání za účelem porušení paralytického stavu. Tento stav se dá porušit tak, že se vůlí a silou posadíte, ale budete zklamáni sami sebou, že jste to udělali. Koneckonců, toho jste se přece snažili dosáhnout.

Manipulace a modulace. Když se vám podařilo zvládnout úzkostné reakce, jste připraveni začít přebírat kontrolu. Napřed mentálně „nasměrujte“ vibrace do kruhu, nebo je všechny přesuňte do hlavy.

Potom je mentálně stlačte svým tělem dolů až k prstům u nohou a zase zpátky nahoru k hlavě. Začněte jimi rytmicky pohybovat ve vlnách přes své tělo nahoru a dolů, od prstů na nohou k hlavě a zpátky. Když vibrace takto „rozhýbete“, nechte je pokračovat v pohybu samovolně, dokud se samy nevytratí. Mělo by to trvat asi deset vteřin - pět dolů, pět nahoru - než vlna oběhne celý cyklus od hlavy k nohám a zpátky. Provádějte toto cvičení tak dlouho, dokud se vibrační vlna nedostaví ihned na váš mentální pokyn a rovnoměrně se nepohybuje až do odeznění.

Tou dobou si již budete všimát občasných „hrubostí“ vibrací, kdy budete mít pocit, že se vaše tělo otrásá skrz naskrz až na molekulární či atomární úroveň. To může být nepohodlné a možná se budete chtít pokusit tyto vibrace „zjemnit“. Toho dosáhnete tak, že jimi budete mentálně pulsovát, abyste zvýšili jejich frekvenci. Původní vibrační stupeň těchto vibrací je asi někde kolem sedmadvaceti cyklů za vteřinu (to je frekvence vibrací samotných, nikoli frekvence jejich pohybu od hlavy k patám). Vzorec vibrací reaguje na pulzování zpočátku velmi pomalu a jemně. Jestliže vám již vibrace nepřipadají tak „hrubé“, je to první znamení úspěchu. Znamená to, že jste na cestě k jejich ovládnutí.

Naučit se používat a ovládat tento proces zrychlení je velmi důležité, ba nezbytné, protože je to právě účinek rychlých vibrací, který vám umožní oddělení od fyzického těla. Jakmile se vám jednou podaří vibrace zrychlit, zrychlují se dále samy automaticky. Nakonec budete cítit vibrace jen ve chvíli, kdy začínají. Zvýší svou frekvenci natolik - jako startující motor - že je již nebudete schopni vnímat. V této fázi budete mít jen pocit tepla a možná mírného brnění.

Jestliže jste opakovaně schopni dostat se do tohoto stavu, znamená to, že jste připraveni na své první fyzické oddělení. Tady je třeba opět jednoho upozornění. Věřím, že pokud půjdete dál, již se nebudete moci vrátit. Budete neodvolatelně přesvědčeni o realitě této jiné existence. Jak se to projeví na vás, na vašem každodenním životě, na vaší budoucnosti a na vaší životní filosofii, to záleží již jen na vás samých. Jakmile jednou otevřete bránu do jiné reality, již nikdy ji nebudete moci úplně zavřít, i kdybyste se o to pokoušeli sebevíc. Tlaky vnějšího světa ji mohou čas od času překrýt, ale jen dočasně.

Nemůžete být pořád na stráži a hlídat, aby se znovu neotevřela. Když budete usínat, nebo se probouzet, nebo když se třeba jen uvolníte, může se objevit nepozvaná vlna vibrací. Můžete ji zastavit, samozřejmě, ale nakonec z toho budete tak unaveni, že se tím nebudete obtěžovat - a jste na cestě k dalšímu výletu. Ucítíte, že se perete sami se sebou.

A komu by se chtělo prát se sám se sebou - za cenu klidného nočního spánku!

Proces oddělení

Ve chvíli, kdy se vám podařilo dosáhnout vibračního stavu a určité kontroly nad stavem uvolnění, je třeba zvážit ještě jeden faktor. Pravděpodobně jste ho již dosáhli, protože je obvykle produktem předchozích cvičení. Přesto si myslím, že je třeba ho zdůraznit.

Tímto faktorem je *ovládání myšlenek*. Ve vibračním stavu jste vystaveni všem myšlenkám, záměrným i mimovolným, které vám přijdou na mysl. Musíte se tedy dostat tak blízko ke stavu „žádné myšlenky“ nebo „jediné myšlenky“ (koncentrace), jak je to jen možné. Jestliže vám v mysli vytane jediná nezvaná myšlenka, okamžitě reagujete, a to často nechtěným způsobem. Člověk se zřejmě nikdy zcela neosvobodí od podobných odchylek, alespoň mně se to nikdy nepodařilo, což je zřejmě důvodem mnoha nevysvětlitelných výletů na místa a za lidmi, které neznám. Vypadá to, že tyto výlety vyvolaly myšlenky, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám, protože byly kdesi pod vědomou úrovní. Jediná možnost je snažit se, co nejlépe to půjde.

Při vědomí tohoto nebezpečí by první pokusy o oddělení od fyzického těla měly zůstat omezeny v čase a prostoru. Následující popis je míněn jako metoda seznámení se s technikou, která by vám měla umožnit přistupovat k oddělování beze strachu a úzkosti.

Odpoutání končetin. Odpoutání končetin vám nezávazně umožní seznámit se s pocity druhého těla. Až se uvolníte a navodíte si vibrační stav, pracujte buď s pravou nebo s levou rukou, vždy jenom s jednou.

To je důležité, protože zde se poprvé ubezpečíte o realitě druhého těla. Jednou rukou se natáhněte po nějakém předmětu, o kterém si pamatujete, že jste na něj fyzicky nemohli dosáhnout - podlaha, zeď, dveře, cokoli. Natáhněte se po tomto předmětu. Nenatahujte se nahoru nebo dolů, ale ve směru, kterým míří vaše ruka. Jako byste natahovali ruku do dálky, nezvedejte ji, ani ji nespouštějte dolů. Nebo můžete ruku natáhnout stejným způsobem, ale bez konkrétního cíle. Tato metoda je často lepší, protože si předem nevytvoříte představu o tom, co budete rukou „cítit“.

Když ruku natáhnete a nic necítíte, natáhněte ji prostě ještě o kousek dál. Jemně zatlačte, jako byste ruku natahovali, dokud neucítíte nějaký hmotný objekt. Pokud stále probíhají vibrace, bude to fungovat a vaše ruka se nakonec něčeho dotkne a něco ucítí. Když se to stane, prostě ten předmět rukou prozkoumejte, hmatem probádejte jeho detaily. Osahejte všechny nerovnosti, praskliny či výčnělky, všechny neobvyklé podrobnosti, které budete moci později identifikovat. V tuto chvíli vám to nebude připadat nijak neobvyklé. Vaše smyslové mechanismy vám budou sdělovat, že se dotýkáte hmotného předmětu svými fyzickými rukama.

Zde je tedy váš první test. Až se nataženou rukou s dotyčným předmětem dostatečně seznámíte, narovnejte ruku a špičkami prstů na předmět zatlačte. Napřed ucítíte odpor. Zatlačte o něco silněji a *jemně* odpor překonejte. V tuto chvíli se vám bude zdát, že vaše ruka prochází přímo předmětem. Tlačte dál, až ruka tímto předmětem projde a nahmatá další předmět. Potom ji pomalu stáhněte zpátky do normálu, až budete mít pocit, že ji máte tam, kde by měla normálně být, kam „patří“.

Potom zmírněte vibrace. Nejlepší je zkusit pomaličku zahýbat fyzickým tělem. Myslete na své fyzické tělo a otevřete fyzické oči. Vědomě opět zapojte fyzické smysly.

Až vibrace úplně odezní, ještě chvíli klidně ležte, abyste se zcela vrátili do svého těla. Potom vstaňte a udělejte si poznámky. Zapište si, co jste cítili, zapište si polohu předmětu a jeho vzdálenost od vaší ruky, zapište si podrobnosti o prvním i druhém předmětu, které jste cítili. Potom si své zápisky porovnejte se skutečností, prohlédněte si první předmět, kterého jste se dotýkali. Zvláště si všimněte malých

detailů, které jste z větší vzdálenosti nemohli vidět. Fyzicky si předmět osahujte, abyste mohli porovnat tyto pocity s tím, co jste cítili ve vibračním stavu.

Teď stejným způsobem prozkoumejte i druhý předmět. Možná jste si před začátkem pokusu nebyli vědomi toho, že tam tento předmět je, nebo kde přesně je. To je také důležité. Prohlédněte si linii ve směru, kde ležela vaše fyzická ruka, skrze první předmět k tomu druhému. Je tato linie rovná?

Zkontrolujte své výsledky. Leží první předmět, kterého jste se dotkli, v takové vzdálenosti, že byste se ho bez fyzického pohybu nemohli vůbec dotknout? Shodují se podrobnosti předmětu - zvláště ty opravdu detailní - s vašimi poznámkami? Totéž srovnání učiňte i v případě druhého předmětu.

Jsou-li vaše odpovědi kladné, dosáhli jste svého pivního úspěchu. Jest-liže fakta neodpovídají, zkuste to někdy jindy znovu. Pokud jste schopni dosáhnout vibračního stavu, můžete toto cvičení provádět téměř bez jakékoli kvalifikace.

Také můžete poměrně snadno zkusit následující cvičení. Lehněte si na záda, ruce si položte na hrudník nebo podél těla, vyvolejte si vibrační stav, pomalu zvedněte ruce, aniž byste se na ně dívali, a dotkněte se jimi navzájem prsty. Udělejte to uvolněně, jakoby nic a pamatujte si smyslové vjemy, které to vyvolává. Potom spojte ruce nad hrudníkem a podívejte se na ně se zavřenýma očima. Jestli jste se pohybovali dostatečně lehce, uvidíte oboje - své fyzické i nefyzické ruce. Fyzické ruce budou odpočívat na hrudi nebo podél těla. Vaše senzorické vjemy budou přicházet z nefyzických rukou, které budete mít zvednuté do výšky nad hrudníkem. Tento fenomén byste měli zkusit, jak dlouho si budete přát, jak dlouho bude potřeba. Dokažte sami sobě, že nepohybujete fyzickými rukama, ale něčím jiným. Udělejte to jakýmkoli způsobem, který potřebujete k tomu, abyste se o této skutečnosti beze zbytku ujistili.

Než „uzavřete“ vibrační stav, je důležité vždy napřed vrátit druhé ruce plně do jejich fyzických protějšků. Když to neuděláte, zřejmě se nic závažného nestane, ale myslím, že je lepší to zpočátku nezkoušet.

Technika oddělení. Nejjednodušší metodou, kterou můžete k oddělení od fyzického těla použít, je metoda „vzdvihovací“. V tomto

případě není vaším záměrem cestovat na vzdálená místa, ale seznámit se s pocity ve vlastním pokoji, ve známém prostředí. Tímto způsobem získáte „referenční bod“ ke svým dalším, opravdovým výzkumům.

Pro snazší orientaci je lepší začít s těmito prvními „oddělovacími“ experimenty za denního světla. Sami si vyzkoušejte, kolik světla v místnosti je dostačující. Pokud je to možné, vyhněte se používání elektrických světel.

Abyste dosáhli tohoto stavu, vyvolejte napřed vibrační stav a *udržujte úplnou kontrolu* nad svým myšlenkovým procesem. Zůstaňte pouze v hranicích svého známého pokoje. *Myslete* na to, že jste stále lehčí a vznášíte se vzhůru, nebo jak by bylo hezké vznést se vzhůru. Určitě myslíte na to, jak by to bylo *hezké*, protože subjektivní asociované pocity jsou velmi důležité. Udělejte to, protože budete emocionálně reagovat, budete reagovat dokonce dříve, než se cokoli začne dít, v prostém očekávání věcí příštích. Když budete myslet pouze na tuto jednu věc, oddělíte se od svého fyzického těla a lehce se vznesete vzhůru. Možná se vám to nepodaří napoprvé, možná ani napodruhé ne. Ale jestliže jste úspěšně dokončili všechna předcházející cvičení, jednoho dne se vám to určitě podaří.

Druhým způsobem oddělení je „rotační“ technika, kterou jsem v knize několikrát zmínil. Za stejných podmínek jako v předchozím případě se pomalu začněte otáčet, jako byste se v posteli chtěli otočit do pohodlnější polohy. Nesnažte se pomáhat si nohama či rukama. Začněte se otáčet tak, že napřed otočíte horní část těla, hlavu a ramena. Rozhodně se pohybujte pomalu, používejte jemný, ale pevný tlak. V opačném případě by se vám mohlo stát, že se náhle uvolníte a budete se točit dokola jako poleno ve vodě, než se vám podaří tlak změnit. Taková věc vás vyvede z rovnováhy, protože zcela ztratíte orientaci a budete muset pozorně hledat cestu zpátky v kritickém bodě otáčení.

Když se budete otáčet lehce, bez tření a pocitů tíhy, budete vědět, že se vám oddělení začíná dařit. Až se to stane, otáčejte se pomalu dál až do úhlu 180° (tj. budete nyní tvář v tvář svému fyzickému tělu). Je podivné, jak tuto pozici rozeznáte. 180° jsou prostě dvě otočení o 90°, což se dá poznat celkem snadno.

Až budete na 180°, zastavte otáčení prostě tak, že na to pomyslíte. Bez váhání si pomyslete, že se vznášíte vzhůru a „couváte“ ze svého

fyzického těla. Opět platí, že jestli se vám podařilo úspěšně dosáhnout vibračního stavu, tato metoda jistě přinese výsledek.

Z výše zmíněných technik oddělení doporučuji vyzkoušet napřed tu první. Potom, až si je vyzkoušíte obě, používejte tu, která se váni zdá jednodušší.

Místní experimenty a obeznámení se. Když. uspějete v procesu oddělení, je nesmírně důležité, abyste si *udrželi naprostou kontrolu*. Zřejmě jediný možný způsob, jak toho dosáhnout, je zůstat v raných stádiích v blízkosti svého fyzického těla. Ať už se emocionálně cítíte jakkoli, zůstaňte blízko svého fyzického těla. Toto varování tu není kvůli nějakému známému nebezpečí, ale proto, abyste se s celým procesem seznamovali krok za krokem, a viděli tak sami, co přesně se děje. Divoké, nekontrolované výlety v této fázi vás mohou přivést do nepříjemné situace a mohou navodit podmínky, které vás přinutí vrátit se k tomu, čeho jste již jednou dosáhli. Počítejte s tím, že proces mentální aklimatizace bude úplně jiný než cokoli, co jste až dosud vědomě zažili. Postupná adaptace výrazně přispěje k vašemu sebevědomí a duševní pohodě.

V tuto chvíli je nejdůležitějším cvičením návrat. Nevzdalujte se zatím dále než jeden metr, vznášejte se nad svým fyzickým tělem. Nepokoušejte se v tuto chvíli pohybovat se do strany nebo snad více do výše. Jak víte, jak vysoko jste? To je opět něco, co prostě cítíte. Vaše vize jsou nulové. Určili jste si, že neotevřete oči, a i teď je nechte zavřené. Zůstaňte blízko u fyzického těla. Stačí, když na to budete myslet, a tento myšlenkový koncept vás udrží ve správné vzdálenosti.

V následujících třech nebo čtyřech pokusech nedělejte nic jiného, jen si zkoušejte dostávat se „ven“ a zase se vracejte zpátky do svého fyzického těla. Vrátit se za těchto podmínek není složité, prostě si „pomyslete“, že jste zpátky, a vrátíte se. Jestliže jste použili první metodu oddělení, je reintegrace poměrně jednoduchá. Když budete zpátky v přesné poloze, budete schopni pohnout jakoukoli částí svého těla a reaktivovat jakýkoli ze svých fyzických smyslů. Kdykoli se vrátíte, otevřete oči a fyzicky se posaďte, abyste se ujistili, že jste úplně zpátky a „pohromadě“. Slouží to k orientaci, k získání jistoty, že jste schopni se vrátit, když si to přejete, a hlavně k ujištění, že máte

stále kontakt s materiálním světem, do kterého teď patříte. Ať už věříte čemukoli, toto opětovné ujištění je velmi důležité.

Jestliže jste použili rotační metodu, pohybujte se pomalu ke svému fyzickému tělu - opět tak, že na to myslíte, - a když cítíte, že jste v kompletním kontaktu, začněte se otáčet o 180° zpátky, až se ocitnete ve stejné poloze jako vaše fyzické tělo. Zdá se, že je jedno, jestli pokračujete v otáčení stejným směrem jako na začátku, nebo jestli se vrátíte tou stranou, kterou jste se do této pozice dostali.

Při obou technikách zřejmě ve chvíli, kdy se dokonale spojíte se svým fyzickým tělem, zaregistrujete malé cuknutí, jakoby zaklapnutí. Je těžké přesně popsat, co je to vlastně za pocit, ale až se vám to stane, budete vědět, že je to ono. Po návratu vždycky chvíli vyčkejte, několik minut, než se posadíte, aby se vám případně neudělalo nevolno nebo abyste si nepřivodili nějaké nepříjemné pocity. Dopřejte si trochu času na opětovné přizpůsobení fyzickému světu. Fyzický akt posazení vám poskytne vědomí kontinuity ve zcela zřejmé formě; budete vědět, že můžete vědomě, záměrně jednat a pohybovat se ve fyzickém světě, mezitím provádět experimenty v nefyzickém světě, a po celou dobu si udržet vědomou pozornost.

Celý cyklus dokončíte, pokud se vám podaří oddělit se, vrátit se do fyzického těla, posadit se, zaznamenat čas, vrátit se k procesu oddělení a podruhé se vrátit do fyzického těla, a to vše bez vědomé ztráty kontinuity. Pohled na hodiny a zaznamenání času vám v tom pomůže.

Dalším krokem v tomto seznamovacím procesu je vydat se na trochu větší vzdálenost za použití stejných postupů. Jakákoli vzdálenost asi tak do tří metrů je vhodná. Snažte se vždy udržet mentální koncentraci na jediný účel, aniž by vaše pozornost odbíhala někam jinam, zvláště u těchto prodloužených cvičení. Když si zvyknete na pocit větší vzdálenosti, řekněte si v duchu, že můžete vidět. Nemyslete na samotnou činnost otevírání očí, to by vás mohlo vrátit do fyzického těla a utlumit vibrace. Prostě myslete na vidění, na to, že *můžete vidět* - a uvidíte. Nebudete cítit žádné otevírání očí. Temnota prostě náhle zmizí. Zpočátku možná uvidíte nepříliš zřetelně, jakoby v polotmě, nebo jako byste byli krátkozrací a viděli rozmazaně. Zatím nevíme, proč tomu tak je, ale po čase se vaše vidění zlepší.

Pokud jste prošli předchozími cvičeními, neměl by vás pohled na vaše tělo ležící pod vámi nijak významně rozrušit. Až se ujistíte a zvyknete si na fakt, že jste to opravdu „vy“, kdo tam dole leží na posteli, vizuálně prozkoumejte místnost z perspektivy své pozice. Mentálně se pohněte tím či oním směrem, pomaloučku, nikdy náhle. Pohněte rukama a nohama, abyste zjistili, že to jde a jaké to vlastně je. Otáčejte se, hopsejte a užívejte si nového elementu, pokud se vám zachce, ale prozatím zůstaňte od svého fyzického těla v předepsané vzdálenosti.

V této fázi vás mohou přepadnout silné touhy, které vás mohou zcela zahltit. To může být v tuto chvíli váš největší problém. Tyto touhy, které se objevují zcela nečekaně, jsou velmi osobní a velmi emocionální a snadno dokáží přehlušit vaši uváženou a rozumově kontrolovanou pozici, kterou jste si tak těžko budovali. V tuto chvíli je nejdůležitější pochopit, že nesmíme tyto touhy označovat za zlé či špatné. Ony prostě *existují* a. vy se s nimi musíte naučit zacházet. Základní pravidlo zní: nesnažte se popírat jejich existenci. Musíte je rozeznat jako hlubokou integrální součást sebe samých, kterou nelze „odmyslet“. Dokud se vám to nepodaří, nebudete schopni je ovládat.

Mezi tyto touhy patří touha po svobodě (oddávání se osvobození od fyzických omezení a přitažlivosti zemské), touha po sexuálním kontaktu (nejprve s milovanou osobou, později pouze na smyslové úrovni), po náboženské extázi (to je různé, závisí zřejmě na podmíněnostech z předchozího života) a další touhy, které zřejmě vyplývají z nejrůznějších osobních zážitků. Jsem přesvědčen, že tyto subjektivní touhy pociťuje každý bez ohledu na míru disciplíny a sebeanalýzy. Mluvíme zde o elementech, které se nacházejí hluboko pod povrchem vědomí a které jsou pevnou součástí našeho základního charakteru a naší osobnosti. Jak jsem již dříve vysvětloval, vyplouvají tyto elementy na povrch, protože tady nejste jen vědomé intelektuální já. Jste tu - možná poprvé v životě - celí, v celém svém rozsahu. Každá vaše část se tu ozývá a při všech rozhodováních musí být brána v úvahu. Trik je v tom, udržet své vědomé uvažující já (to, které se nejlépe vyzná ve fyzickém světě) v dominantní pozici. A to není jednoduché.

Takže - pokud se budete pokoušet své já potlačovat, dostanete se do problémů. Místo toho musíte své někdy překvapivé touhy přijmout takové, jaké jsou - jako součásti sebe samých. Teprve potom se můžete věnovat svým vlastním zájmům. Nemůžete je odstranit, ale můžete je dočasně *odložit stranou*. Slibte jim naplnění v budoucnu a nenarazíte na odpor. Tyto vaše potřeby odkloněním rozumějí, protože jim byly vystaveny tak dlouho, jak jste naživu!

Jestliže jste se s těmito ostatními částmi sebe samých smysluplně vyrovnali a vyzkoušeli jste si to ke své plné spokojenosti alespoň pět až sedmkrát v podmínkách blízkého oddělení (ve stejné místnosti, v těsné blízkosti svého fyzického těla), jste připraveni na vzdálenější a specifičtější cesty. Veškerá předcházející cvičení předpokládají, že jste zvládli většinu strachů, které vás cestou až dosud přepadaly. Pokud tomu tak není, pak tato cvičení opakujte tak dlouho, dokud se s jednotlivými situacemi neseznámíte natolik, že vám již nebudou nadále nahánět strach.

Spolehlivý signál k návratu. Jak jste si asi již všimli, je strach z toho, že se nebudete moci vrátit zpátky do svého fyzického těla, nejsilnější odstrašující překážkou, která vám bude bránit v opuštění fyzického těla. Při svých prvních pokusech jsem se s tímto strachem setkal mnohokrát. Naštěstí se mi vždy podařilo najít nějaké řešení. Po pozorné analýze zápisků ze stovek různých pokusů jsem našel spolehlivý signál k návratu. Jedinou zárukou, kterou vám k této technice mohu poskytnout, je fakt, že v mém případě to fungovalo vždycky.

Za prvé, když máte potíže, nepanikařte. Nejdůležitější je udržet si racionální myšlení. Strach a hrůza celou situaci pouze zhoršují. Osvojte si tuto jednoduchou techniku a použijte ji: chcete-li se odkudkoli vrátit do svého fyzického těla, *myslete* na své fyzické tělo. Mentálně začněte pohybovat některou částí svého fyzického těla. Pohněte prstem na ruce či na noze. Fyzicky se zhluboka nadechněte. Reaktivujte svých pět smyslů. Nebo alespoň některý, kterýkoliv. Pohněte čelistí. Polkněte nebo zahýbejte jazykem. Zapůsobí jakákoli akce, která *musí* zahrnovat fyzický pohyb nebo použití fyzické energie. Pokud první pokus ihned nepřinese očekávaný výsledek, zkuste něco jiného. Některá z těchto myšlenkových akcí vás zcela jistě

přivede zpět do vašeho fyzického těla. Je pouze otázka, která z nich nejlépe funguje právě ve vašem případě.

Při použití této techniky je návrat téměř okamžitý. Působí to jako kombinace automatického navádění a raketového startu. Následuje zřejmě instantní reintegrace. Metoda okamžitého návratu však eliminuje vaši možnost výběru a rozhodování. Jakmile jednou začne působit, nemůžete ji zastavit. Vráťte se do fyzického těla a nebudete mít příležitost zjistit, co se děje a jakým se to děje způsobem. Z tohoto důvodu je třeba považovat tuto metodu nikoli za konzistentní krok ve vaší metodologii, ale za nouzové řešení.

Za normálních podmínek byste měli cítit, nebo vnímat směr a umístění svého fyzického těla. Potom se beze spěchu, v klidu a vědomě začnete vracet.

Mechanismus pohybu, Ted, když jste se naučili mít situaci pod kontrolou, včetně nouzového signálu k návratu, jste připraveni k nejdůležitějšímu kroku ze všech: „cestovat“ do vzdáleného místa a vrátit se zpátky. Rozhodně vám nemohu doporučit, abyste to záměrně zkoušeli dříve, než zvládnete všechna předchozí cvičení. Je celkem možné, že se v průběhu předchozích cvičení nechtěně dostanete někam daleko. Pokud se vám to již přihodilo, budete dobře rozumět tomu, proč je následující postup tak důležitý.

Napřed si určete svůj „cílový bod“. Zapamatujte si pravidlo: musíte „jít“ za osobou, *nikoli* na určité místo. Pokud máte k určitému místu hluboce citový vztah, možná se vám to podaří, ale naše experimenty v tomto směru nikdy nebyly příliš úspěšné. Je ovšem možné, že to má něco společného s osobností autora.

Zvolte si osobu (žijící), kterou si přejete navštívit. Vyberte někoho, koho dobře znáte. Této osobě o svém testu nic neříkejte. To je důležité, aby se z její (z jeho) strany vyloučily jakékoli sugesce. Výběr osoby proveďte *předtím*, než se dostanete do vibračního stavu, a *předtím*, než začnete s relaxací.

Uvedte se do stavu relaxace a do vibračního stavu. Použijte vybranou metodu oddělení. Vzneste se do menší vzdálenosti, asi tak dva metry od svého fyzického těla. Bez použití vidění, stále v „temnotě“, opatrně „pomyslete“ na osobu, kterou chcete navštívit. Nemyslete pouze na její jméno, ale také na její *osobnost a charakter*.

Nesnažte se vizualizovat si fyzickou podobu, protože to, co vás přitahuje, je spíše odraz vnitřní osobnosti než její fyzické atributy.

Když myslíte podle tohoto vzorce, otočte se pomalu o 360°. Na nějakém místě v tomto okruhu „ucítíte“ správný směr. Je to intuitivní záležitost, jistota, která vás jemně přitáhne jako magnet. Přesto si to můžete ověřit. Pokračujte v otáčení přes tento bod a potom se zase vraťte. Opět to velmi silně pocítíte. Zastavte se čelem k tomuto směru. Pomyslete na to, že vidíte, a začnete vidět.

Abyste se pohnuli směrem k cíli, použijte metodu natažení (verze pro druhé tělo), kterou jste si nacvičili v předchozích cvičeních za použití paží a rukou. Nejjednodušší je zvednout své nefyzické ruce nad hlavu a spojit palce, jako byste chtěli skočit do vody šipku. Potom pomyslete na osobu, kterou chcete navštívit, a natáhněte se určeným směrem. Můžete se pohybovat pomalu nebo rychle, to záleží na síle, kterou do natahování vložíte. Čím více se „natáhnete“, tím rychleji se budete pohybovat. Až budete u cíle, automaticky se přestanete natahovat, aniž byste si to uvědomovali.

K návratu použijte podobnou metodu. Pomyslete na své fyzické tělo, zvedněte ruce a natáhněte se. Brzy budete zpět. Většinou není nic jiného potřeba. Existují pochybnosti o tom, zda je nutné držet ruce nad hlavou po celou dobu cesty. Původně jsme předpokládali, že tato poloha rukou umožní prorážet jakoukoli překážku, která by se snad cestou vyskytla, rukama, spíše než hlavou. Rozhodně však tato pozice lépe umožňuje udržovat tělo natažené, než když máte ruce podél těla.

Tak tady to máte. Výše uvedené metody vám mohou připadat příliš rituální, ale není to tak myšleno. Možná to nevypadá o nic lépe než magické formule středověku. V současné době nevíme, proč tyto techniky fungují. Třeba v následujících letech zvědaví fyzikové, chemici, neurologové a další vědci vytvoří teorie, které tyto akce vysvětlí. Pokud se najde dost lidí, kteří budou ochotni zúčastnit se empirických výzkumů, vznikne možná i celé nové vědecké odvětví.

Do té doby mohou hranice zmizet alespoň pro vás, máte-li dost odvahy a trpělivosti. Jediná možnost, jak přijmout a poznat tuto rozšířenou skutečnost, je zažít to sami na sobě.

Hodně štěstí!

Analýza událostí

Jak se to všechno stalo? Je zde nějaký způsob přístupu, který dává smysl? Zdálo se, že nejlepší odpověď je možno nalézt v analýze získaných informací. To předem vylučovalo využití undergroundu, jediné oblasti, kde přijímali můj „problém“ jako cosi víc, než jen halucinace, protože underground se principiálně zabýval vágními zobecněními. Já jsem chtěl specifika.

Přemýšlel jsem o tom, že musí existovat nějaký způsob, jak vhodně zorganizovat často vzájemně neslučitelná data, která jsem nahromadil. Začal jsem extrapolací hodnověrných a pravděpodobných možností z toho, co je známo. Tato uznávaná metoda spočívá v tom, že máte jednu nohu stále na světle a na pevné skále, zatímco druhou opatrně našlapujete do temnoty na pohyblivou půdu.

Známa data zde představuje souslednost událostí, symptomů a výsledků. Suma mých zážitků a experimentů se dá jednoduše rozdělit do čtyř chronologických fází.

PŘÍPRAVNÁ FÁZE

Sem patří všechny události a činnosti předcházející symptomu křeče solárního plexu zmíněnému na začátku knihy. Při zkoumání životních vzorců z dětství jsem odhalil dvě nevysvětlitelně paradoxní události, které se zřejmě k mému výzkumu vztahují.

První příhoda se udála, když mi bylo kolem osmi let. Vyprávěl jsem rodičům, jak se mi zdálo, že sedím v místnosti vyložené červenohnědým dřevem. V jednom rohu místnosti stála skříňka, ze které se ozývala hudba a hlasy. Vypadala jako starý gramofon. Před skříňkou bylo okno a v něm se pohybovaly obrázky. Hlasy ze skříňky korespondovaly s tím, co ti lidé na obrázku asi říkali. Bylo to jako filmy, které nám pouštěli ve škole, až na to, že slova těch lidí, bylo slyšet, a nemusela se tedy číst z titulků. Tyto obrázky byly také

barevné, tak jako ve skutečnosti. (O třicet let později jsem seděl v mahagonem vykládané místnosti a poprvé v životě se díval na barevnou televizi.) Pokud si vzpomínám, nikdy předtím, než se mi zdál tento sen, jsem barevnou televizi neviděl.

Ta druhá neobvyklá příhoda se udála na střední škole, když mi bylo asi patnáct let. Jednoho pátečního večera jsem se velmi těšil na večírek, který se měl konat následující večer. Odhadoval jsem, že mě očekávaná událost bude stát dva dolary. Problém byl, kde tyto dva dolary do druhého dne získat.

Během předcházejícího týdne se nenaskytla žádná práce, kde bych si je býval mohl vydělat. Zdroje mých rodičů z jakéhosi důvodu vyschly. Žádná práce na sobotu také nebyla v dohledu. V pátek večer jsem šel spát a kvůli těm dvěma dolarům jsem si dělal starosti.

V sobotu ráno jsem se probudil s velice živým přesvědčením, že dva dolary jsou pod starým prknem, které leží na zemi vedle našeho domu. O tom prkně jsem věděl, leželo tam už delší dobu. Přesto jsem svůj pocit potlačil, usoudil jsem, že je to jen „přání otcem myšlenky“, a šel jsem dolů na snídani.

Po jídle, stále zaměstnán tím strašlivým finančním problémem, jsem zase myslel na dva dolary, které by mohly ležet venku pod starým prknem. Jen tak, abych se té vtíravé myšlenky zbavil, jsem vyšel ven a došel ke starému prknu, které tam vedle našeho domu leželo na zemi. Vypadalo neporušeně, napůl zakryté špínou a spadáním listů. Bylo přece zhola nemožné, aby někdo „ztratil“ peníze nebo je bezděčně umístil pod staré prkno. Ale když už jsem tady, můžu se tam podívat, abych se zbavil toho podivného nutkání.

Chytil jsem prkno a nadzvedl ho. Na vlhké hlíně pod ním byly stovky mravenců a různých brouků, kteří teď zběsile pobíhali sem a tam. A také tam na té vlhké hlíně, uprostřed místa, kde předtím leželo prkno, ležely dvě složené čisté suché dolarové bankovky.

Nepřemýšlel jsem, jak se tam ty bankovky dostaly. Také jsem o tom tenkrát nikomu kromě jednoho svého přítele neřekl. Příliš jsem se obával, že by ty peníze po mně někdo chtěl vrátit. Finanční problém sobotního večera byl vyřešen. Událost byla zcela zapomenuta - až do doby, kdy jsem prováděl cílený průzkum své životní historie.

Nic jiného se nestalo. Žádná velká traumata, jen obyčejná americká výchova v akademické rodině. Ve světle skutečnosti, že to byl „duševní“ problém, se zdálo, že by psychiatrie měla mít nějaké vysvětlení. Nenašly se však žádné vnější důkazy silných represí, donucování, úzkostí ani fobií, které se normálně při duševních poruchách projevují.

Důkladné prozkoumání událostí, které vedly k pivnímu symptomu cesty mimo tělo (silná křeč), vyneslo na světlo několik skutečností, které si zaslouží naši pozornost. V roce přímo předcházejícím tomuto prvnímu incidentu došlo pouze k jedné relativně neobvyklé fyziologické změně.

Během tohoto roku jsem si nechal udělat korunky na sedm spodních zubů, což byla značně zdlouhavá záležitost. Zkoumal jsem to detailně ve vztahu k „ladění“ druhého těla pomocí pohybování spodní čelisti. Je možné, že různé kovy, ze kterých se skládá materiál používaný k výrobě zubních korunek, určitým způsobem elektricky (nebo nějak jinak) působily na můj mozek. Je to možnost, kterou jsme zatím nijak dál nezkoumali. Fyziologové, fyzikové ani specialisté na elektroniku nemají žádnou teorii, která by se na takovýto případ vztahovala. Jen řádný výzkum by tuto hypotézu mohl prokázat, nebo vyvrátit. Tisíce a tisíce lidí má v ústech kousky kovů a byly hlášeny jiné podobné případy. Výzkum by mohl být zajímavý.

Jinak neproběhly žádné další fyziologické změny, které by byly natolik významné, abych si je zapamatoval. Jediný neobvyklý nutriční faktor se týkal příjmu vitaminů. Má žena je přesvědčena o důležitosti správné výživy, a tak u nás tou dobou byla již několik let normou denní dávka tablet vitaminu A, B, C a E plus doplňkových minerálů. Opět je tu možnost, že by celý efekt způsobilo jejich společné působení, ale žádný výzkum ani žádná studie nenaznačovaly nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo druhý stav. Jinak byla naše dieta naprosto běžná a během posledních nejméně pěti let se nijak významně nezměnila.

Na úrovni fyzické a psychické aktivity je toho více, co stojí za zmínku. Je celkem dobře možné, že příčina celého fenoménu leží právě zde.

Jako první přichází v úvahu symptom dočasné anestézie, který mě postihl asi šest měsíců před křečí bránice. Začalo to ve chvíli, kdy jsem si povšiml, že když se nadýchám výparů z galonové plechovky kontaktního cementu, dostaví se u mě jakýsi opojný pocit. Když jsem si tohoto pocitu povšiml, připevňoval jsem právě stolní desku do výklenku ve zdi naší ložnice. Na víčku plechovky bylo zcela jasné upozornění, že by se tento cement měl používat jen v dobře větraných místnostech. Správně jsem usoudil, že to bylo opatření výrobce, které mělo zabránit případnému požáru.

Pocit, který jsem přitom zažíval, mi připomínal pocit, který jsem cítil při usínání po aplikaci anestetických prostředků při narkóze. Zajímavé je, že jsem v následujícím měsíci několikrát experimentoval s výparů z této plechovky a výsledky těchto pokusů byly velmi významné. Po zjištění, že vypařující se látkou je toluen (běžný komerční uhlovodíkový čistící prostředek) a aceton (který se kdysi používal jako anestetikum), jsem provedl několik pokusů se subjektivními účinky lehké anestezie za použití méně těkavé a poměrně bezpečné inhalační látky, Trilenu. Při pohledu zpět je jasné, že výsledky těchto pokusů se shodují se zprávami popisujícími účinky LSD. Tyto zkušenosti, intenzivně živoucí a vůbec ne nepříjemné, ve mně mohly vyvolat vnitřní touhu a potřebu zážitků přesahujících jakékoli zážitky, které jsem doposud zakusil.

Neochotně jsem s těmito pokusy přestal proto, že při delším používání těchto látek zřejmě hrozilo nebezpečí vedlejších fyziologických účinků. I když jsem si stanovil poměrně tvrdá ochranná opatření, nedalo se zaručit, že budou vždy fungovat. Nicméně se mi podařilo k uspokojení mé zvědavosti zjistit některá zajímavá fakta o anestezii. V Irsku prý pouliční prodáváči (dnes bychom řekli dealeři) každé ráno prodávali v různých zákoutích éter po lžících. Kdysi prý studenti medicíny pořádali „éterové večírky“, něco jako dnešní večírky uživatelů LSD, které se dá koupit na černém trhu. Kapitáni benzínových tankerů prý mají problém s mořskou verzí opilců. Muži při náboru na loď vypadají úplně normálně, ale v průběhu plavby pak bývají nalezeni v bezvědomí u ventilačních otvorů. Prý se jim říká „čičači“.

Navíc jsem se poučil o vztahu mezi alkoholem a ostatními anestetiky. Anestetika vytvářejí stopu od vědomí k nevědomí, za kterým následuje smrt. Úkolem anesteziologa je co nejrychleji uspat pacienta, dostat ho do stavu nevědomí (bezvědomí), a vyhnout se přitom jakýmkoli přechodným „divokým“ stavům (což je evidentně oblast, kterou jsem ve svých pokusech zkoumal já). Potom je třeba udržovat pacienta kousek před branou smrti. Největší výhodou éteru, když byl poprvé objeven a používán, bylo, že má méně vedlejších účinků než alkohol a při jeho použití se dá lépe kontrolovat hloubka bezvědomí, do které pacient upadá. Doba vědomí po podání éteru je poměrně krátká a stav bezvědomí je delší, to znamená, že dosažení konečného bodu (smrti) zde trvá déle.

Naopak při použití alkoholu je doba, kdy je pacient stále ještě při vědomí, poměrně dlouhá, a po dosažení hlubokého bezvědomí již není ke smrti daleko. Toto rozhraní je tak úzké, že pokud je pacientovi poté, co upadl do bezvědomí, stále podáván alkohol, může to snadno způsobit jeho smrt.

Další zajímavý fakt, který jsem objevil, je, že archeologické a geologické studie několika řeckých a egyptských posvátných míst, kde se děly zázraky a lidé měli vize, naznačují, že zde pravděpodobně kdysi unikaly podzemní plyny včetně rajského plynu (oxid dusný, N₂O). Oxid dusný je jedním z dodnes používaných anestetik, je bez chuti a bez zápachu.

Asi tři měsíce po své „drogové“ zkušenosti, na kterou jsem tou dobou již téměř zapomněl, jsem se začal zajímat o možnosti učení ve spánku. Ani nevím, proč mě to začalo zajímat. Nejspíš to byl výsledek mé dřívější akademické rodinné výchovy spojený a momentálním pozorováním vyučovacích metod, aplikovaných na základní škole na mé vlastní děti.

Abych se o tom něco dozvěděl, studoval jsem tehdy minulé i současné teorie o bdělé a nevědomé mysli. Objevil jsem důkazy, že nevědomí zaznamenává všechna přijatá smyslová data v bdělém stavu i ve spánku. Problém byl v předávání inteligentních a organizovaných dat během spánku a jejich vyvolání v bdělém stavu.

Dosažitelný omezený formální výzkumný materiál přinesl protichůdné závěry. Pouhé čtení dat spícímu subjektu přinášelo jen

útržkovité a zmatené výsledky. Nebyly učiněny žádné srovnávací studie o pokusech v různých spánkových fázích - při hlubokém (delta) spánku a při snové fázi (dnes se jí říká REM fáze). Neuskutečnil se ani žádný pokus vyvolat záměrně stav zvýšené receptce během spánku s využitím například Pavlovo-vých podmíněných reflexů, kdy by bylo možné vyvolat vzpomínku na přání.

Chtěl jsem v tomto výzkumu pokračovat nějakým vhodným způsobem a za tímto účelem jsem si vytvořil nahrávku různých zvuku, na nichž jsem si chtěl vyzkoušet účinnost různých technik. Zdálo se mi, že je to první logický krok, protože výsledků by se tu dosáhlo podobně jako při normálním spánku, ale za použití hypnózy. Pásky jsem použil proto, aby se celá technika odosobnila a aby se daly provádět identické testy ti různých osob. Nahrávky jsem chtěl použít v kabině izolované od světla a zvuku.

Použité nahrávky byly záměrně obsahově jednoduché. Byla tam část určená k uvedení do hypnotického spánku, po které následovala část obsahující různé pokyny, uspořádané do vzorců. Tyto pokyny se lišily podle druhu testu a podle očekávaných výsledků. Výuka dat se například zaměřila na násobilku (od dvanácti do čtyřiaadvaceti), na španělská a francouzská slovíčka a idiomatické fráze. To bylo vždy doplněno sugescí o úplném a vědomém zapamatování a posthypnotickou sugescí, že vyvolání těchto dat za vědomého stavu je možné dosáhnout pomocí mentálně-fyzického podnětu (jako je například pomyslet na číslo 555 a zároveň poklepat pětkrát na stůl).

Každá nahrávka také obsahovala sugesci, že se testovaný subjekt bude po probuzení cítit lépe fyzicky i duševně. Tato afirmace byla víc než jen obecný pokyn. Nebyly zde navrženy žádné detaily, jak se tohoto zlepšení dosáhne, ale všechny oblasti těla - nervový, oběhový, trávicí i hormonální systém - měly být podle zadávané sugescie zcela „v normě“.

Obě tyto sugescie - zdravotní i vzpomínková - se s každým použitím pásky zesilovaly. Ve světle pozdějších událostí to mohlo být důležité. Každá experimentální páska měla svou anotaci, každé nahrané slovo přesně odpovídalo stanovené rutině a příslušnému scénáři.

Pásky uzavírala část, která měla za úkol přivést pokusný subjekt zpět k plnému normálnímu vědomí. Sugescie byly velice jednoduché a

účinné, neobsahovaly žádná složitá slova, která by mohla být pokusným subjektem špatně pochopena. Tyto pásky byly přehrány jedenácti pokusným osobám, jejichž věkové rozmezí se pohybovalo mezi sedmi a padesáti lety. Výsledky naznačovaly vysokou potenciální hodnotu s určitými možnostmi zlepšení techniky.

Zde je potřeba zmínit, že jsem tyto pásky napřed a nejčastěji zkoušel sám na sobě. Tím se zcela pochopitelně dostaly do roviny „podezřelých“ z vyvolání zážitků mimo tělo. Všechny pásky jsem důkladně prozkoumal slovo po slovu, zvuk po zvuku, v nezřetelných zvucích v pozadí jsme hledali možné klíče k možným pozdějším „účinkům“. Žádnou zřejmou spojitost jsme nenašli, podezření přesto přetrvává.

Pokusy byly ukončeny poté, co se objevil první symptom.

POČÁTEČNÍ FÁZE (září 1958-červenec 1959)

Očekával jsem, že naleznu nějaké spojitosti mezi symptomy, událostmi, vlastnostmi, teoriemi. Tím vyvstala potřeba třídění. Brzy bylo jasné, že se toto období dá rozdělit do tří fází. Možná je těch fází i více, ale my je neznáme. Nicméně začátek a závěr počáteční fáze jsou poměrně zřetelné.

Symptomy. Prvním nevysvětlitelným symptomem byla křeč či stah, o kterém jsem se již zmiňoval. Ten byl o několik měsíců později následován „paprskem“ ze severu, který vyústil v katalepsii. Opatrné experimentování pak přineslo poznání vibračního stavu. Později jsem zjistil, že tento smyslový vjem je běžně hlášen ze zážitků spiritistů, okultistů a dalších z konce devatenáctého století. V řeči lidí z undergroundu se o tom mluví běžně.

Vibrační smyslový vjem byl jediný symptom, který se vyskytoval po celou dobu počáteční fáze. Přesto se i tento symptom vyvíjel. První vibrace byly hrubé a často je doprovázely vizuální představy kruhu elektrických „jisker“. Frekvence se pohybovala kolem deseti cyklů za vteřinu - podle vizuální časové kontroly na hodinách. V závěru počáteční fáze se frekvence vibrací pohybovala okolo osmnácti cyklů

za vteřinu, což je pro fyzické tělo mnohem příjemnější. V pozdějších obdobích počáteční fáze jsem tento efekt vyvolával asi z 59% záměrně.

Druhým symptomem byl vysoký syčivý zvuk, který jsem tichounce, ale neustále slyšel v oblasti zvukových center. Jakmile se jednou objevil, pokračoval nepřerušeně celou fází. Ušní specialista určil tento zvuk jako „zvuk krve proudící žilami“. Jinak bylo mé slyšení normální.

Oddělení od fyzického těla se poprvé uskutečnilo asi tři měsíce po začátku této fáze. První oddělení bylo neúmyslné, většina pozdějších oddělení byla záměrná. Oddělení se vždy konalo jen v případě, že se dostavily vibrace. Vyvolat vibrace bylo postupně jednodušší a jednodušší.

Žádné další významné nebo opakující se symptomy jsem nepozoroval. Po stránce fyziologické mě tyto zkušenosti spíše uklidňovaly než znervózňovaly či vysilovaly. V této fázi se někdy vyskytly i fyzické projevy vzrušení a stimulace, ale nebyly ani časté, ani nijak extrémní. Patří sem zvýšený puls, pocení a sexuální vzrušení.

Emoční vzorce. V první polovině této fáze byl dominantní strach z fyzické nebo psychické poruchy. Tento strach velmi zmírnily lékařské prohlídky a konzultace s psychiatry.

Dalším hlavním faktorem byla zvědavost podpořená silným spodním proudem úzkosti, vztahující se k neřízeným a neplánovaným výzkumům neznáma, k možnému odsouzení společností a rodinou a k obavám, že se nebudu schopen vrátit do svého fyzického těla.

Posloupnost experimentování. Po první zkušenosti mimo tělo se experimenty pohybovaly v rozmezí od poměrně známé „místní“ separace (tři metry a méně) přes objektivní zkoumání při částečném oddělení až k návštěvám v lokalitě I (současný prostor a čas, tady a teď).

Metodologie. Zkoumal jsem způsoby navození vibračního stavu, soustředil jsem se především na využití magnetofonových nahrávek, jak jsem již popisoval dříve. Dále jsem zkoumal metody naprostého uvolnění za plného vědomí, což je podmínka navození vibračního stavu. Zjistil jsem, že dosáhnout vibračního stavu bylo poměrně jednoduché, pokud se mi podařilo za plného vědomí zcela uvolnit.

Potvrdila se nezbytnost dýchání ústy. Jako efektivní metoda „doladování“ vibračního stavu se ukázalo mírné pohybování spodní čelistí.

V této fázi již bylo zcela zjevné, že k oddělení dochází pouze ve vibračním stavu. Technika oddělení se zkoncentrovala do jednoduché - jediné myšlenky: „vzhůru“ nebo „ pryč“. Následné testy ukázaly, že nefyzické pohyby v druhém těle jsou způsobovány pouhým přáním nebo myšlenkou. Nepodařilo se mi vyřešit problém kontrolovaného pohybu do určené destinace ani okamžitý bezproblémový návrat do fyzického těla.

Závěry. Během této fáze jsem dospěl k následujícím závěrům: (1) Druhé tělo existuje, je součástí fyzického těla nebo je s ním prolnuté. (2) Druhé tělo se může pohybovat a jednat nezávisle na fyzickém těle. (3) Tyto pohyby a jednání mohou být částečně ovlivňovány a ovládány vědomou myslí. (4) Některé smyslové vjemy jsou pociťovány stejně jako ve fyzickém těle, jiné jsou úplně jiné a nepopsatelné. (5) Některé pohyby ve druhém těle se odehrávají v prostoru a čase, které jsou identické s prostorem a časem jeho fyzického protějšku.

STŘEDNÍ FÁZE (srpen 1959-září 1962)

Symptomy. Fáze začala mírným infarktem. Neexistují žádné důkazy, které by spojovaly tuto nemoc s mými experimenty, ale nedostatek důkazů ještě nevyklučuje možnost, že tu jisté spojení je.

Vibrační stav se vyvíjel natolik, že se v pozdějších obdobích fáze manifestoval již jen jako pocit tepla. To byl důsledek postupného zrychlování frekvence až do stavu, kdy jednotlivé pulsy již nebyly odlišitelné. Zvukový vjem „syčení“ jsem zaznamenával po celou dobu ráze v nezměněné podobě.

Oddělení od fyzického těla se stávalo méně procedurálním a tedy přirozenějším, problémy při návratu se objevovaly jen zřídka. Vibrační stav jsem záměrně navozoval za denního světla, spontánně se dostavoval pozdě v noci.

Zjevné fyziologické následky zůstaly stejné: žádné vyčerpání nebo nervozita, mírná stimulace. Tyto účinky jsem vzhledem k prodělanému infarktu pečlivě sledoval.

Emoční vzorce. Na počátku této fáze jsem měl určité obavy z možných fyziologických následků. K tomu přispěla nemožnost udržet experimenty zcela pod kontrolou. Žádně negativní následky se ale neprokázaly, má jistota rostla a strach ustupoval. Stále přítomné byly ovšem obavy vztahující se ke kontrole způsobu návratu do fyzického těla a také obavy, že se z neznalosti prostředí dopustím nějaké vážné chyby.

Posloupnost experimentování. Delší návštěvy v lokalitě I byly méně časté a byly nahrazeny zpočátku neúmyslnými návštěvami lokality II. V pozdějším období této fáze jsem objevil lokalitu III a následně ji začal zkoumat. Stav „mezičasu“ jsem objevil ke konci této fáze.

Metodologie. Během pokusů uskutečňovaných za denního světla jsem používal odpočítávací metodu relaxace. Stav na pomezí spánku a bdění se změnil na teď již rozpoznatý stav vibračního tepla. Dýchání ústy se zautomatizovalo, dále jsem experimentoval s „doladováním“ spodní čelistí.

Metoda oddělování od fyzického těla ve 180° úhlu se ukázala jako velice účinná a spolehlivá. Testoval jsem a začal používat techniky pozitivního návratu.

Závěry. (1) Znovu se potvrdila existence druhého těla. (2) Objevil jsem lokalitu II, která má jiné vlastnosti než lokalita I. (3) Vytvořil jsem hypotézu o existenci lokality III, která má vlastnosti podobné lokalitě I, ale odlišný stupeň vědeckého vývoje. (4) Lidská osobnost přežívá smrt a pokračuje v lokalitě II. (5) Komunikace mezi lidmi může probíhat na vyšší než jen orální úrovni, a to ve stavu bdění, spánku i ve druhém stavu. (6) Některé (většina?) živé lidské fyzické entity se oddělují od fyzického těla během spánku. Důvod tohoto oddělování není znám.

ZÁVĚREČNÁ FÁZE
(říjen 1962-říjen 1970)

V tomto období jsem experimentování omezil především pro nedostatek příležitostí. Musel jsem se zabývat materiálními stránkami života a také jsem se soustředil na hodnocení již provedených experimentů.

Symptomy. Vibrace v této fázi zcela ustoupily, napřed se proměnily v pocity tepla a později do nedefinovatelného pocitu „bytí“.

Oddělení od fyzického těla bylo možné pouze v tomto stavu „bytí“ a vyžadovalo jen minimální úsilí. Jediným fyzickým důsledkem byl mírný pocit ztráty orientace, omámení a trochu nepříjemné pocity asi tak devět hodin po experimentu. Žádné zvláštní pokusy jsem neprováděl a důvod těchto fyzických důsledků neznám.

Asi uprostřed fáze jsem trpěl akutní hemoroidovou trombózou, jejíž výskyt by se dal přičíst na vrub zážitku během experimentu, který jsem prováděl asi čtyři dny před tím, než se u mě tento symptom projevil. Tímto fyzickým problémem jsem nikdy dříve netrpěl.

V této fázi jsem pozoroval menší potřebu spánku. Když jsem však byl ospalý, musel jsem jít spát, jinak jsem se cítil fyzicky i duševně nesmírně vyčerpaný. K výrazné regeneraci pak stačilo jen pět nebo deset minut spánku.

Jediným dalším zvláštním zaznamenaným úkazem byl ve dvou nesouvisejících případech výskyt stavu naprostého uvědomění si „téměř bilokace“. Byl to stav plného vědomí na úrovni, kde bylo aktivní plné smyslové vnímání okolí, ale kdy mé já bylo „o stupeň vedle“. Při obou příležitostech jsem se vědomě snažil kompletně se integrovat do fyzického prostředí. Důsledky pobývání ve stavu „o stupeň vedle“ nejsou známé. „Syčení“ pokračovalo.

Emoční vzorce. Strachy, které se objevovaly v předchozích fázích, se v této fázi zcela rozptýlily. Důvodem rozptýlení byla naprostá důvěra v metodu, jejíž pomocí jsem se mohl kdykoli okamžitě vrátit do svého fyzického těla. Zhodnocení získaných informací navíc svědčí o tom, že tyto zážitky nepřinášejí degradaci a úpadek, ale naopak slouží vývoji.

Současně se začaly objevovat menší obavy o pokračování existence ve fyzickém těle. Výsledkem byla rostoucí lhostejnost k fyzickým nebezpečím. Důvod tohoto působení je neznámý.

Posloupnost experimentování. Vzhledem k naléhavosti jiných záležitostí jsem žádnou posloupnost v této oblasti neplánoval. Experimenty se tedy konaly jen občas, když se naskytla příležitost. Uskutečnil jsem několik dobře dokazatelných návštěv lokality I a II. Většina návštěv směřovala do lokality II a jejich výsledky ve vztahu k fyzickému světu (lokality I) byly nespecifické. Ke konci fáze jsem začal provádět přísně vědecky kontrolované pokusy v laboratorních podmínkách.

Metodologie. Této oblasti jsem věnoval méně pozornosti, protože se mi nepodařilo vyřešit dva závažné problémy. Prvním bylo vyvinutí techniky navození stavu hluboké relaxace, kterého se mi dařilo dosahovat s rostoucími obtížemi. Druhým problémem byla chronická neschopnost ovlivnit cílový bod. Vyzkoušel jsem nejrůznější techniky, ale výsledky nebyly uspokojivé. Základ celého problému spočívá v rozporu mezi přáním vědomí a nadvědomí. Ve druhém stavu má evidentně silnější slovo nadvědomí, a cíl cesty se tedy řídí jeho přáním.

Závěry. (1) Když jsme ve druhém těle, můžeme fyzicky zapůsobit na žijící fyzickou lidskou entitu, jestliže je tato v bdělém stavu. (2) Existují a otvírají se zde oblasti znalostí a vědomostí, které jsou pro vědomou mysl tohoto experimentátora zcela nepochopitelné.

Statistická klasifikace

Prvním krokem k nalezení nějakého smyslu v této hromadě dat bylo stanovit nějaké standardy měření a analýzy. Již po několika málo pokusech bylo zřejmé, že z běžných metod jich budeme moci použít jen několik. Byly tedy vytvořeny určité premisy a předpoklady, na jejichž základě probíhalo třídění informací. Závěry, které z toho

vyplynuly, mají tedy jen takovou platnost, jakou mají naše premisy, ze kterých se vycházelo. Zde jsou naše prvotní předpoklady.

1. SKUTEČNÉ KVALITY EXPERIMENTÁTORA

Tím se nemíní společenské postavení, ale posouzení charakterových vlastností pokusné osoby. Tato osoba to může myslet sebeupřímněji, ale důvěryhodnost musí být její nejnvtitřnější součástí. Co se týče mých vlastních pokusů, jsem ochoten podstoupit dodatečná psychologická, psychiatrická nebo fyzická vyšetření, pokud by to přineslo nějaké další relevantní informace. To by mělo stačit k ustanovení uspokojivého stupně intelektuální přijatelnosti.

2. PODOBNOSTI JSOU ANALOGICKÉ

To znamená, jednoduše řečeno, že pozorované situace nebo uskutečněné akce jsou skutečné podle stejných standardů, jaké používáme při posuzování fyzického protějšku „tady a teď“. Bez ohledu na zřejmou nekompatibilitu se současnými vědomostmi a názory lidstva je realita zážitku přijatelná, jestliže je stejná, přibližně stejná nebo dostatečně podobná podmínkám vnímání a interpretace v běžném bdělém fyzickém stavu.

3. VNÍMÁNÍ A INTERPRETACE

Předpokládá se, že jejich přesnost je správná a limitovaná stejnými „chybotvornými“ faktory, jaké se vyskytují v běžném bdělém fyzickém stavu. Tyto faktory závisí na zkušenostech, na prostředí, na stupni inteligence a emočním nastavení subjektu. Předpokládáme, že smyslové vjemy ve druhém stavu, ačkoli jsou svou podstatou zjevně odlišné, podléhají stejnému procesu uvažování a racionálního výkladu. Objektivní analýza a identifikace struktury, tvarů, kvalifikace, klasifikace a jednání jsou ve stejném vztahu k výchově a vzdělání jedince jako v běžném fyzickém bdělém stavu. Mysl je navíc při vnímání informací ve druhém stavu, které přesahují její vzdělání a zkušenosti, pod silným tlakem nějak tyto informace interpretovat. V

tomto případě mysl nepřijme existenci nebo skutečnost neznámého, ale identifikuje přicházející informace v hranicích své dosavadní zkušenosti.

Jinými slovy: musíte předpokládat, že pokusná osoba referuje o svých zážitcích pravdivě. Musíte předpokládat, že to, co se děje ve druhém těle, je skutečnost, pokud to splňuje podmínky skutečnosti, které se předpokládají ve fyzickém bdělém stavu. Musíte předpokládat, že mysl ve druhém stavu pracuje podobným způsobem, ale používá jiné způsoby vidění, slyšení a cítění a navíc využívá ještě několik dalších nových smyslů. Musíte předpokládat, že mysl odmítá přijmout neznámý prvek ve druhém stavu, a to až do té míry, že ho raději chybně interpretuje. Musíte předpokládat, že zde dochází ke stejným lidským chybám ve vnímání a interpretaci vnímaného, jako v našem běžném světě.

Přijmeme-li tyto premisy, je třídění a klasifikace 589 experimentů, které proběhly během dvanácti let, poněkud jednodušší. Zde jsou některé další závěry.

Ve snech není uvažování, jakožto intelektuální proces, přítomno. Vědomí, tak jak tomuto pojmu běžně rozumíme, je „mimo provoz“. Na událostech se tedy podílíme na čistě reaktivní a nekontrolovatelné úrovni, nebo jsme v pozici nepohyblivého pozorovatele, který není schopen záměrného jednání, a na událostech se tedy nepodílíme vůbec. Vnímání je omezeno jedním, maximálně dvěma „smysly“. Okamžitá schopnost analýzy zde buď není přítomna, nebo se nepoužívá. Asociativní dezinterpretace postihuje veškeré vnímání a její výsledky se ukládají do vědomé paměti.

Druhý stav je opakem snění stejně jako bdění. Subjekt ve druhém stavu rozeznává vědomí „já jsem“. Mysl se snaží zacházet se všemi vjemy stejně, jako s nimi zachází při plném fyzickém vědomí. K rozhodování a jednání dochází na základě vnímání a uvažování. Správnost vjemů se dá ověřit záměrným opakovaným a systematickým jednáním. Zapojit se do dění je stejně důležité jako v normálním bdělém fyzickém stavu. Smyslové vnímání není omezeno na jeden nebo dva smysly. Emoční vzorce se zde projevují silněji než ve fyzickém vědomí, ale dají se stejně usměrňovat a kontrolovat.

Jestliže nějaký experimentální zážitek nesplňoval většinu těchto podmínek, byl považován za sen. Zbylé zkušenosti byly hodnoceny znovu. Při hledání příčin jsme dále analyzovali okolní podmínky. Pokud zde existuje něco, co tyto situace způsobuje, je to velice nezřetelné, jak je vidět z následující tabulky.

<i>Fyzické podmínky</i>	<i>Procenta z celku</i>
(u úspěšných experimentů)	(přítomnost podmínky)
Den	42,2
Noc	57,8
Teplo	96,2
Zima	3,8
Vlhkost (vliv nezjistitelný)	-
Tlak vzduchu (vliv nezjistitelný)	-
Vleže	100,00
Vestoje	-
Severo-jížně (hlava na sever)	62,4
Východo-západně (hlava na východ)	19,2
Pozice neznámá	18,4
Poloha Měsíce a dalších planet	(vliv nezjistitelný)

Úspěšných výsledků bylo dosaženo principiálně v situacích, kdy bylo teplo a pokusná osoba ležela severo-jížním směrem. Sluneční svit, vlhkost vzduchu, změny tlaku, umístění pokusné osoby ani gravitační síly Měsíce neprokázaly žádný významný vliv. Je možné provést sofistikovanější výzkum experimentálních podmínek, do dnešního dne se však nic takového neuskutečnilo.

Hodnocení fyzického stavu bylo poněkud jednodušší, protože ve většině poznámek byl fyzický stav pokusné osoby zmíněn.

<i>Fyziologický stav</i>	<i>Procenta z celku</i>
(u úspěšných experimentů)	(přítomnost podmínky)
Normální zdraví	78,4
Mírná únava	21,2
Nemoc nebo zranění	0,4
Unavený	46,5
Odpočatý	18,8
Průměrně	34,7
Před jídlem	17,5
Po jídle	35,5
Průměrně	47,0
Možný katalytický faktor (léky apod.)	12,4

Získaná data ukazují, že fyzická nemoc, která je častou součástí spontánních oddělení od fyzického těla a přechodem do druhého stavu, není nijak významný faktor. Nejčastějším stavem je mírná únava, ne hned po jídle; lékové či jiné chemické stimulanty a antidepresiva nehrají žádnou významnější úlohu.

<i>Psychologický stav</i>	<i>Procenta z celku</i>
(na začátku úspěšných experimentů)	(přítomnost podmínky)
Klid	3,2
Rozladěnost	8,9
Zaujetí	64,0
Očekávání	11,9
Neklid	3,7
Emocionální stimulace	9,0
Intelektuální stimulace	6,5
Nervozita	0,7
Obavy	2,7
Stav neurčen	30,0

Při klasifikaci psychologického stavu je třeba vzít v úvahu, že pokud se má experiment vůbec uskutečnit, musí být lidská „laboratoř“ ve stavu jistého nezbytného klidu, ve kterém se mohou objevovat podtóny emocí a sebezpozorování (introspekce). Také je třeba říci, že do kategorie „obavy“ patří různé stavy úzkosti a rozechvění, z nichž většina se vyskytovala v dřívějších dobách experimentování jako důsledek pokusů, které přinesly znepokojivé a agresivní zážitky. Pocity očekávání, v různých stupních intenzity, se často vyskytovaly současně se stavem „klid“. Následuje analýza prvků kontroly.

<i>Vyvolám stavu</i>	<i>Procenta z celku</i>
(u úspěšných experimentů)	
Záměrné	40,2
Spontánní	14,9
Neurčené	44,9

<i>Experimenty se záměrnou</i>	<i>Procenta z celku</i>
<i>Indukcí</i> (u úspěšných experimentů)	
Úspěšné	58,7
Vedoucí ke spánku	13,6
Bez účinku	27,7

<i>Použité metody</i>	<i>úspěšné</i>	<i>vedoucí ke spánku</i>	<i>bez účinku</i>
Indukční zvuková páska	17,1	5,7	4,5
Odpočítávání	24,0	4,5	12,9
Metoda vzpomínání	3,7	1,7	4,7
Kombinace metod	13,9	1,6	5,7

<i>Zřejmé symptomy</i>	<i>Procenta z celku</i>
(u úspěš. Experiment.)	(přítomnost podmínky)
Zvuk syčení	45,2
Fyzická katalepsie	11,4
Vibrace	30,2
Pocit tepla	66,9
Různé	33,8

Ke kategorii „spontánní“ je třeba poznamenat, že po aktivaci druhého těla již bylo pokračování pokusu záměrné, to znamená, že jsem se do druhého stavu dostal při běžném uvolnění a využil jsem příležitosti. Do kategorie „neurčené“ jsem zařadil případy, kde byla zřejmá samovolná tendence, jejíž vývoj jsem však záměrně převzal do vlastních rukou.

„Úspěšné“ zahrnuje ty případy, kdy se podařilo vyvolat jeden nebo dva symptomy, na jejichž základě došlo k částečnému nebo celkovému oddělení od fyzického těla. „Vedoucí ke spánku“ - sem patří ty pokusy, během kterých jsem prostě a jednoduše usnul. Jako „bez účinku“ byly hodnoceny případy, kde se nedostavily žádné zřejmě výsledky, a také ty, které nevyvolaly žádný ze zmíněných symptomů.

V tabulce „použité metody“ je hodnocena úspěšnost jednotlivých metod. Techniky samotné jsou popsány v jiné části knihy a jsou výsledkem evolučního procesu založeného na metodě pokus-omyl. Indukční páska byla například poměrně účinná, ale měla i některé podstatné nedostatky a omezovala možnost sebeurčení. Z tohoto důvodu jsem nejčastěji používal metodu odpočítávání.

„Symptomy“ se musí zkoumat z pohledu evoluce. Fyzická katalepsie se projevovala jen v počátečních tázích. Stejně tak vibrační efekt, který se později zřetelně vyvinul do pocitu tepla a během střední a závěrečné fáze se dostavoval jen zřídka. Zvuk syčení vzduchu se objevil hned na počátku experimentování a setrval po celou dobu v nezměněné podobě.

U každého úspěšného pokusu jsem rozdělil zdroj získaných dat do následujících kategorií:

<i>Způsob vnímání</i>	<i>Procenta z celku</i>
(u úspěšných experimentů)	(přítomnost podmínky)
Zrak	67,2
Sluch	82,7
Hmat	69,8
Chuť	0,7
Čich	0,3
Pohyb	94,2
Ostatní	73,0

Zde je třeba konstatovat, že senzoričné vjemy získané během jednotlivých experimentů byly převedeny do podoby, která přibližně odpovídá výše vypsáným kategoriím. Neznačená to ovšem, že by při jejich vnímání musel být použit nefyzický ekvivalent odpovídajícího nervového systému. Za současného stavu znalostí není možné potvrdit ani vyvrátit existenci těchto nebo podobných struktur ve druhém těle. Zatím nemáme ani žádné zřejmé vysvětlení nízkého podílu chuťových a čichových vjemů, můžeme se jen domnívat, že oba tyto smysly se aktivují až při fyzickém kontaktu s určitou látkou nebo s jejími částicemi. Na hmat by se měla vztahovat stejná omezení, ale přesto se umístil na předních místech tabulky. Odpověď by mohla být taková, že hmat pracuje více na jisté úrovni vysílání a vnímání radiace, nebo že pokusná osoba má více vyvinutý hmat než čich a chuť.

Pohyb zde považujeme za samostatnou kategorii vnímání, protože není pasivní, ale aktivní, a je jednoznačným zdrojem smyslových vjemů stejně jako rovnovážný mechanismus fyzického těla, který vysílá signály do mozku bez ohledu na impulzy ostatních smyslových orgánů, které mohou dodávat informace souhlasné i protikladné. Ve fyzickém těle je tento mechanismus založen na využití gravitace a setrvačnosti, ve druhém těle to může být podobné.

Do kategorie „ostatní“ jsem zařadil smyslové vjemy, které ve fyzickém těle nemají obdobu. Způsoby vnímání ve druhém těle jsou za hranicí našich současných znalostí a teorií. Nejpříjemnější domněnka je asi ta, že veškeré vjemy ve druhém těle jsou získávány z nějaké síly elektromagnetického spektra - buď vysíláním nebo přijímáním přímo z magnetického pole, nebo z nějakého pole či síly, která ještě čeká na své objevení - spíše než z obdoby nějakého fyzického mechanismu. To by se dalo zjistit pouze empirickým výzkumem za pomoci multizdrojového testování.

ANALÝZA A KLASIFIKACE

Jedním z klíčových bodů fenoménu druhého stavu je aktivita a přesnost třídění vnímaných dat, které naše mysl provádí, a racionalita jednání, které je na tom založené. Zprávy o identifikaci byly sestaveny do následující tabulky:

Procenta z celku všech vjemů			
	známý	podobný	neznámý
<i>Konfigurace</i>			
(tvar nebo forma)	20,6	44,4	35,0
<i>Struktura</i>	24,8	43,9	31,3
Části	17,4	32,2	50,4
<i>Životné</i>			
Inteligentní	65,4	75,7	30,7
Podlidské	7,1	1,3	8,7
Artefakt	27,6	23,0	17,4
Neznámé	-	-	43,2
<i>Neživotné</i>	21,1	46,2	32,7
Abstraktní	62,1	62,2	81,8
Artefakt	37,9	37,8	18,2
<i>akce</i>			
Pozorování	25,7	18,9	55,4
Zapojení se	39,0	19,2	41,8
Analogická	-	80,4	19,6

Z tabulky můžeme odvodit, že většina činností ve druhém těle měla něco společného s inteligencí humanoidního typu, probíhala ve známém nebo podobném prostředí a používaly se při tom identifikovatelné předměty. Tento trend se ovšem obrátí, provedeme-li rozbor události samotné. Z toho je zřejmé, že mnohé z toho, co jsem ve druhém těle prožil, přesahuje hranice mých znalostí a zkušeností.

VÝZNAM PRO DRUHÝ STAV

Největší problém ohledně vnímaných dat se objevil při snaze aplikovat známé fyzikální, vědecké, historické a sociální struktury na zážitky ve druhém stavu. Následující tabulka tento problém jasně demonstruje:

Procenta ze všech úspěšných experimentů

	<i>Jiná nebo</i>		
<i>Fyzikální pravidla</i>	<i>Identická</i>	<i>neaplikovatelná</i>	<i>Neznámá</i>
<i>Neaplikovatelná</i>			
Čas	45,2	49,1	5,7
Struktura hmoty	38,4	41,8	19,8
Zachování energie	52,6	18,2	29,2
Silová pole (interakce)	12,9	3,7	83,4
Vlnová mechanika	7,4	2,0	90,6
Gravitace	37,9	17,1	45,0
Akce-reakce	72,8	26,7	70,6
Radiace	2,7	26,7	70,6
<i>Současná sociální pravidla</i>			
Obecní organizace	22,4	50,3	27,3
Rodina	33,4	41,4	25,2
Vztah muž-žena	12,2	50,7	39,1
Proces učení	0,8	61,8	37,4
Dospívání/stárnutí	0,8	3,7	95,5
Genetická asociace	3,1	5,8	91,1
Symbiotický vztah	8,1	52,8	39,1
Kulturní motivace	2,7	47,0	50,3
Základní motivace	28,0	26,0	46,0
<i>Historické/náboženské</i>			
Technický vývoj	27,0	61,3	11,7
Politická historie	27,0	44,5	28,5
Teologické premisy	4,9	64,2	30,9

Při posuzování této klasifikace musíme vzít v úvahu vývoj technik a zkušeností ve druhém těle. Kategorie „čas“ se vztahuje k pocitům plynutí času ve druhém těle a není vztahována k fyzickému měření času. Čas uplynulý ve fyzickém stavu zde není prezentován, protože není pro skutečnost druhého stavu důležitý. Ve sloupci „identická“ je uvedeno procento případů, kdy se objevilo vědomí plynutí času. Ve sloupci „jiná/neaplikovatelná“ jsou případy, kdy byl uplynulý čas vnímán odlišně - buď jako rychlejší, zpomalený nebo neexistující. Sloupec „neznámá“ zahrnuje případy, kdy v poznámkách nebyla uvedena potřebná data.

Ostatní vědecké koncepty popisují pouze podmínky, akce a prostředí týkající se druhého těla a nevztahují se k „místním“ experimentům a návštěvám osob a míst „tady a teď“, kde zůstávaly všechny „přírodní“ zákony zachovány.

Analýza sociálních konceptů a pravidel představuje složitý problém, který přináší nutnost přizpůsobit se prostředí druhého stavu. Porozumění je nesmírně složité, protože rozdíly v možnostech, myšlení, jednání a cítění jsou obrovské. Výsledný nesoulad a zmatek je popsán na jiném místě knihy.

Co se týče analýzy historických a náboženských konceptů, jsou události zahrnuté do sloupce „identické“ principiálně výsledkem návštěv „tady a teď“. Ve druhém sloupci jsou v podstatě všechny zkušenosti z jiných oblastí, než je náš současný prostor a čas. Třetí sloupec zahrnuje experimenty, ve kterých o těchto záležitostech nebyly podány žádné zprávy.

Jak jsem se již zmínil v předchozím odstavci, experimenty se stále vyvíjely, a tím docházelo i ke změnám ve vnímání. V prvním sloupci jsou převážně obsažena data získaná z experimentů v počáteční fázi našeho výzkumu, zatímco data ve druhém a třetím sloupci se vztahují spíše k experimentům ze střední a závěrečné fáze výzkumu. Je zřejmé, že chceme-li přesunout výsledky experimentů do oblasti „známý“, musíme na ně aplikovat zcela nové koncepty.

Klasifikace podle podobnosti a analogií vynesla do popředí potřebu jiného modelu lokalit.

Procenta pokusů, v nichž byla zmíněná charakteristika přítomna

	<i>Lokalita I</i>	<i>Lokalita II</i>	<i>Lokalita III</i>
<i>Rozdělení úspěšných</i>			
<i>experimentů</i>	31,6	59,5	8,9
Čas	85,8	-	88,7
Struktura hmoty	75,4	52,5	75,8
Zachování energie	58,3	33,9	91,9
Gravitace	54,0	23,3	87,11
Akce-reakce	60,2	20,7	67,3
Radiace	73,5	91,9	42,1
Obecní organizace	31,3	-	29,0
Vztah muž-žena	24,2	39,4	33,9
Proces učení	1,9	-	0,2
Dospívání/stárnutí	1,4	-	0,3
Genetická asociace	5,2	-	11,3
Symbiotický vztah	12,8	-	33,9
Kulturní motivace	5,2	-	0,8
Základní motivace	43,1	-	0,8
Technický vývoj	68,2	-	24,2
Politická historie	68,3	-	-
Teologické premisy	13,7	-	-

Další stavy, které nezahrnovaly pohyb, nebyly klasifikovány, protože nezapadaly do žádné z těchto lokalit. To je blíže popsáno v kapitole 12. Lokalita I se shoduje s materiálním světem ve všech ohledech. Lokalita II má mnoho aspektů, ale jen několik vzorců či modelů je shodných s modely či vzorci v lokalitě I. Je to oblast známých i neznámých energetických polí, není tam gravitace, ale působí tam několik základních fyzikálních zákonů. Sociálně, historicky a filozoficky má lokalita II velmi málo společného s lokalitou I.

Lokalita III je opravdu záhadná. Je téměř stejná jako lokalita I, ale je tu několik zásadních a nevysvětlitelných rozdílů. To je patrné z

tabulky v řádce „technický vývoj“, „politická historie“ a „teologické premisy“.

Opravdu komparativní studii těchto oblastí může přinést jen široký výzkum větší výzkumné skupiny. Jediné, co je k tomu třeba, je motivace.

Neprůkazné

Po všech těch letech pořád ještě nevím, proč se mi tato odchylka od „normy“ vlastně přihodila. Zdá se, že pro to neexistuje žádné jednoduché vysvětlení. Lékařské vědy pro mě nemají žádnou určitou odpověď, z čehož jsem střídavě zklamaný, smutný nebo jsem za to někdy vděčný: zklamaný proto, že moje důvěra v moderní vědu byla hluboce otřesena; smutný proto, že rozsáhlého vědeckého výzkumu se pravděpodobně nedožiji; a vděčný proto, že i v naší době jsem objevil několik vědců, kteří mají dost odvahy, aby se vážně se zabývali teoriemi, které mohou zcela popřít vše, co se naučili za celá léta studií, i hluboce zažitá náboženská a etická pravidla.

Jestliže tedy žádná ze současných vědeckých teorií bez nadměrného překrucování, tlačení, tahání a vmačkávání neodpovídá, zdálo by se celkem smysluplné nabídnout premisu, která zřejmě funguje. Koneckonců je možné dokázat třeba i to, že člověk není nic víc než pár litrů obarvené vody. Potom je ovšem potřeba extrémního tlaku, aby se fenomén do teorie „napasoval“.

Následující premisa si jistě zaslouží, abychom ji vzali v úvahu, i když pro nás v našem současném stavu osvícení může být zcela nepřijatelná. Žádná jiná teorie nenabízí víc vysvětlení a nenechává méně nezodpovězených otázek. Tím nechci tvrdit, že musí být každopádně platná; její platnost mohou určit až budoucí události. Na druhou stranu neexistuje žádná známá teorie, která by prokazovala její nepravdivost. Základ této premisy rozhodně není originální, její aplikace však ano.

Otázka: „Co se stane s laboratorním zvířetem po ukončení experimentu?“

Ve vesmíru obydleném nejrůznějšími vnímavými bytostmi se planetární prostředí, ze kterého život vychází, chová podle určitého typického modelu. Základním požadavkem je propustný ochranný štít, který obklopuje celou planetu. Když se normální evoluci planetární hmoty tento štít vytvořil, vznikly zároveň základní podmínky pro existenci života.

Štít se skládá z plynů a tekutin dostatečné hustoty, aby (1) odrážely, filtrovaly a/nebo přeměňovaly záření z mateřské hvězdy a dalších blízkých hvězd až do té míry, kterou jsou živé bytosti schopny tolerovat; a (2) udržovaly vnitřně vytvářené teplo na průměrné úrovni nutné k průběhu biochemických procesů.

Když se štít vytvoří, propustí k povrchu planety jen filtrované světlo a omezené záření. Viditelnost je přísně omezena jen na blízké předměty na povrchu a vertikálně na méně než jednu desetinu průměru planetárního tělesa. Nejsou vidět žádné vzdálené hvězdy, měsíce ani další planety. Přinejlepším je možné občas zahlédnout nejasný svit mateřského slunce, které se pohybuje od horizontu k horizontu, podle toho, jak se planeta otáčí.

V tomto prostředí vzniká a ve stále širším cyklu se vyvíjí život. Tam, kde se takovýto štít nevytvořil a neudržel po dostatečně dlouhou dobu, žádný život nevznikne. Tam, kde se štít rozpadl nebo rozlétl do vesmíru, život zanikl, pokud zde nebyla přítomna inteligence, jejíž znalosti by byly na takové úrovni, že by jí dovolily vytvořit umělý štít.

Přijatá premisa potom říká, že všechna planetární tělesa spadají do dvou kategorií - se štítem a bez štítu. Na průsvitně zaštitěných planetách tedy může vzniknout život. Nezaštitěné planety zůstávají holé a není na nich nic než neživá hmota. Odchytky od tohoto pravidla se objevují jen ve zcela výjimečných případech.

Vyvíjející se vnímavý život si v těchto podmínkách začne nejprve uvědomovat a používat ty přírodní síly, které vnímá přímo. Tyto síly, v pořadí podle vnímání a použití, jsou: (1) *psionické* (tvořivá myšlenková energie), (2) biochemické, (3) jaderné, a (4) gravitační. Elektromagnetismus je využíván jen zřídka, zůstává spíše vedlejším produktem využití jiných sil, je to trochu jako kouř z užitečného ohně.

Primární potřeby vyvíjejících se životních forem jsou naplňovány za pomoci rozvinuté energie *psí*. První z těchto energií, komunikace, je automatickým právem zrozené. Díky zkušenostem a vzdělání dosáhne profesionality v používání dalších aplikací energie *psí*, jako je pohyb a přeměna hmoty, řízení a kontrola menších druhů a komunikace a spojování s nimi v nefyzické říši.

Když se inteligentní formy života vyvinou ve společnosti a civilizaci, dojde zcela přirozeně k pochopení a poznání dalších těchto energií. Většinou jsou výsledkem touhy individua (a společnosti) oprostít se od neustálého nudného a únavného používání síly *psí*. A tak jsou vynalezeny mechanické prostředky k obživě těla, k opanování a kontrole planetárního prostředí, k přepravě hmoty, k urychlení pohybu a dokonce k modulaci a zesílení energie *psí*.

Tyto ostatní energie jsou za pomoci nefyzického vnímání *psí* rychle spoutány a adaptovány k uspokojení těchto potřeb. V této fázi společnost pravděpodobně dosáhne svého prvního racionálního kontaktu s jinými společnostmi za hranicemi rodné planety a s obyvateli nefyzických světů.

Tímto závěrečným krokem směrem k dospělosti se sociální organizace spojí s nekonečně větší společností intergalaktickou. Není náhoda, že hlavním výsledkem tohoto spojení je nevyvratitelné pochopení vztahu světa k jeho stvořiteli. Mylné fantazie a domněnky okamžitě zmizí. Normy, ve kterých se inteligentní život může vyvíjet a rozšiřovat, jsou napevno vpleteny do pravidel a energetických zákonů a aplikovány se stejnou přísností.

V dávné minulosti věděly mnohé z těchto sociálních organizací o emanacích energie *psí* nižšího řádu z vnějšího okraje jedné neznámé galaxie. Zpočátku tento fenomén vyvolal jen málo zájmu. Kvalitativně i kvantitativně se zdálo, že to nebude nic víc než nějaká subinteligentní animální transmise. Potom však jeden nevytížený technik napojil jen tak ze zvědavosti tento surový přicházející zvuk do náhodně vybraného třídícího přístroje. K jeho překvapení se na výsledném grafu objevily občasné záblesky aplikované energie *psí*.

Tato zvláštnost ho tak zaujala, že provedl průzkum energie *psí* v této oblasti. Jak předpokládal, začínala se tu vyvíjet nová společnost.

Objev ho natolik vzrušil, že vyslal standardní vysílání v komunikaci *psí*, určené pro nové společnosti.

Je zvláštní, že neobdržel žádnou odpověď. Výsledky dalších vysílání byly stejně neúspěšné. To byla rozhodně rarita. Byl vyslán ekologický tým, aby tuto anomálii fyzicky prozkoumal.

Výzkumníci určili jako zdroj tohoto vysílání třetí planetu v desáté třídě hvězdného systému. Když kroužili kolem samotné planety, měření a pozorování ukázala, že neměla parametry vhodné k vývoji inteligentního života. Plynový planetární obal byl porušený a neměl dostatečné filtrační schopnosti. To evidentně umožňovalo neobvykle velkému množství radiace pronikat až k povrchu planety, a to až do té míry, že slunce bylo z jejího povrchu jasně viditelné stejně tak jako další vzdálené hvězdy a planety; ty bylo vidět ze zastíněné strany.

Celou planetu také prostupovalo velmi intenzivní magnetické pole vytvořené velkou rotační rychlostí planety a dalšími faktory. To, společně s nezvyklou radiací, mělo zřejmě velice silný vliv na vznikající společnost.

Zblízka byl hluk *psí* téměř nesnesitelný. Bez zařízení, které před tímto hlukem chránilo nebo ho usměrňovalo, bylo pro skupinu nemožné na povrchu planety vůbec přistát. Dojem z této energie *psí* byl surový, iracionální, neuspořádaný, nekontrolovaný a neobjektivní. Vizuální pozorování nicméně odhalilo počátky sociálních skupin, hmotných výrobků a dobývání životního prostředí.

Jeden z členů skupiny naštěstí pracoval na technikách osobního stínění energie *psí*. Nabídl se, že se pokusí navázat fyzický kontakt na planetě samotné. Udělal to, zatímco ostatní trpělivě čekali v úkrytu na holém a křehkém satelitu planety.

Návštěva ukázala, že příprava tohoto dobrovolníka byla v takto extrémních podmínkách zcela neadekvátní. Po chvíli se musel vrátit a byl mentálně zcela vyčerpán. Přesto se mu na několika místech planetárního povrchu podařilo uskutečnit kontakt. Byla to pravda. Vznikala tu nová společnost, ale v nepředstavitelně omezených podmínkách. Vůbec žádná znalost, pochopení nebo použití energie *psí*. Při pokusu o komunikaci pomocí energie *psí* obyvatelé této planety buď v panice utekli, nebo padli tvářmi k zemi a vydávali silnou energii *psí*, jako by byli v přítomnosti stvořitele. Paradoxní je, že

pečlivá analýza energie *psí* objevila ve vědomí těchto jedinců občasně záblesky univerzálních zákonů, což dokazuje, že semeno bylo opravdu zaseto a že se zde vyvine sociální struktura podle plánu, bez ohledu na prostředí.

S tímto vědomím se výzkumníci vrátili do své vlastní společnosti, aby o problému dále hloubali. V pozdějších dobách se jiní, lépe vybavení badatelé čas od času vydali k této planetě a pozorovali zápas vyvíjejícího se inteligentního života. Všechny návštěvy zachovávaly zákony, platné pro novou společnost, takže nedošlo k žádné přímé podpoře, která by mohla směřovat k vytvoření dominance jedné kultury nad druhou. Někdy se stalo, že badatelé objevili inteligentní aplikaci energie *psí na*, individuální úrovní a podpořili ji. Přes veškerá preventivní opatření ovšem došlo k tomu, že tyto návštěvy posílily mýty a legendy, které vznikly na základě předchozích kontaktů. Jen zcela výjimečně získali badatelé skrze energii *psí*. od jednotlivce objektivní odpověď. Žádná z odpovědí nebyla přenesena do běžné praxe.

V současné době se situace výrazně změnila. Rutinní monitoring energie *psí a* konzultace s nehmotnými inteligencemi ukazují, že zmíněná civilizace se překvapivě dostala do jaderné fáze, i když se stále ještě nachází ve fázi biochemické. Použití jaderné síly nevyhnutelně vedlo k poznání zákonů tíhového zrychlení, z čehož se dá usuzovat na brzkou šanci na mezihvězdné cestování. Bez dokonalého porozumění polím energie *psí* by mohl být kontakt nové *ne-psí* společnosti s jinými sociálními organizacemi naprosto katastrofální. Pokud se podaří uskutečnit mezihvězdné cesty, je takový kontakt jistý.

S tímto výhledem se výzkumné skupiny začaly ještě více snažit navázat kontakt, aniž by vážněji ovlivnili dynamiku nového společenství. Je to složité, protože zde pořád existují stejné překážky. Stále přetrvává orientace na „božská“ vysvětlení. Někteří z těch, kteří byli kontaktováni, ztratili schopnost zdravého uvažování a byli izolováni jako pacienti, trpící nějakou chorobou. Jakákoli delší komunikace v energii *psí* je označována za něco neskutečného nebo za sen (termín používaný v této společnosti k identifikaci

nekoordinované energie během období odpočinku, která je podobná jako energie kojenců a malých dětí v běžných společnostech).

Nejvíce frustrující jsou pokusy o komunikaci s intelektuálními vůdci. Ty byly bez výjimky neúspěšné. Výzkumy naznačují, že je to výsledek totálního soustředění na studium hmoty, historického odmítání veškerých fenoménů, které mají něco společného s energií *psi*, a s neschopností pochopit jakýkoli jiný způsob komunikace než ten, který je zprostředkováván senzorickými orgány zachycujícími světlo, zvuk (vibrace plynového obalu) a změny elektromagnetického záření (mechanicky vyvolané i převáděné).

Některé drobné úspěchy byly zaznamenány při pokusech s osobami, které nebyly inhibovány „vědeckou“ výchovou a vzděláním. Podařilo se dosáhnout produktivní výměny racionálních myšlenek s několika relativně nevzdělanými obyvateli, kteří se téměř neměli co odnaučovat a neměli žádnou prestiž, jejíž ztrátou by mohli utrpět. Interpretace získaných dat je v těchto případech bohužel často značně zkreslená. Vedoucí autority společnosti navíc většinou odmítají svědectví těchto jedinců s odůvodněním, že jsou nevzdělaní.

Přesto se stále pokračuje v práci. Používá se zařízení vysílající vysoké dávky energie *psi* v naději, že se podaří nějak proniknout k členům této společnosti během jejich bdělého, aktivního stavu. Každý jedinec, který je intelektuálně trochu na výši a navíc je objektivně zvědavý, je - někdy i bolestivě - poučován o základech komunikace za pomoci energie *psi*. Někteří jiní jsou dočasně vyzvednuti ze svého prostředí - buď ve formě hmotných částic nebo jako entity energie *psi*, jsou testováni a zkoumáni za účelem nalezení klíče k řešení.

Žádná přímá akce se konat nebude. To je v souladu se zákonem ochrany, který platí pro veškeré menší sociální organizace. Je totiž mnohokrát prokázanou skutečností, že tyto společnosti zaniknou, jestliže se setkají s vyspělejší civilizací.

Detaily této hypotézy mohou být chybné, motivace jiná, ale její podstata by vůbec nemusela být daleko od skutečnosti. Ve skutečnosti bychom pro „ně“ totiž nemuseli být o mnoho víc než zajímavá laboratorní zvířata, která jsou užitečná k několika experimentům, ale jinak téměř k ničemu.

Jestliže se takové pokusy o komunikaci uskutečnily a uskutečňují, mohlo by to vysvětlovat mnohé záhady v historii lidstva. Rozhodně by to udělalo tlustou čáru přes minulé i současné náboženské teorie, protože události, které se připisují Bohu a jeho nejrůznějším pomocníkům, by náhle získaly mnohem prozaičtější rozměr.

Vědy o životě, zvláště ty, které se týkají mysli, duše, osobnosti a neurologických funkcí, by musely projít zásadní změnou. Možná bychom porozuměli fyzickým i psychickým nemocem za pomoci exaktních znalostí, které by vystřídaly dnes převažující vágní předpoklady.

Nejsnadněji by se asi přizpůsobily přírodní vědy. Zde by experimentování a extrapolace byly poměrně jednoduchou záležitostí, s novými informacemi by se nové teorie budovaly na poměrně solidních základech.

Na osobní úrovni by výše popsaná hypotéza nabízela smysluplné vysvětlení mnohých mých zkušeností. K objasnění všech těchto záležitostí by bylo nutné nové zkoumání bod po bodu. Stejně jako psychiatr, filosof nebo kdokoli jiný, kdo strávil život výzkumy zaměřenými jedním směrem, bych nerad znovu měnil směr.

Následující zkušenosti však nelze zcela ignorovat. Objevily se v první fázi experimentování a jsou zde z mých zápisků přepsány téměř slovo od slova.

9. 9. 1960 noc

Ležel jsem v severojižním směru, když jsem najednou ucítil, že se koupou ve velice silném paprsku, který zřejmě přicházel ze severu, z místa asi 30° nad horizontem, a který mě zcela znehybnil, jakoby přimrazil. Byl jsem úplně bezmocný, bez vlastní vůle, měl jsem pocit, jako bych byl v přítomnosti velmi mocné síly - jako bych s ní byl v osobním kontaktu.

Ta síla měla inteligenci pro mě nepochopitelnou, přicházela přímo (paprskem?) do mé hlavy a zdálo se, že prohledává všechny mé vzpomínky. Bylo to opravdu děsivé, protože jsem proti jejímu vniknutí nemohl vůbec nic dělat.

Tato inteligentní síla mi vnikala do hlavy přímo nad čelem a nenabízela mi žádné uklidňující myšlenky, žádná utišující slova. Zdálo

se, že si neuvědomuje žádné mé emoce nebo pocity. Neosobně, spěšně a definitivně hledala v mé hlavě něco konkrétního. Po chvíli (možná to byl jen okamžik) zmizela, já jsem se „reintegroval, vstal jsem, otrásl se a vyšel jsem ven, abych se nadýchal čerstvého vzduchu.

16. 9. 1960 noc

Totéž neosobní sondování, stejná síla, ze stejného úhlu. Tentokrát jsem však měl silný pocit, že jsem s touto inteligencí neodvolatelně svázán loajalitou, že jsem s ní byl svázán vždycky a že mám zde na zemi určité poslání. To poslání se mi nemusí nutně zamlouvat, ale byl jsem k němu určen. Měl jsem dojem, že obsluhuji „čerpací stanici“, že je to špinavá, obyčejná práce, ale je to moje práce a já to nemůžu vůbec nijak změnit.

Měl jsem pocit obrovských trubek, tak starých, že byly celé zarostlé a zrezavělé. Protékalo jimi cosi jako olej, ale mělo to mnohem větší energii než olej a bylo to nutně potřeba někde jinde, kde to mělo daleko větší hodnotu (domněnka: ne na této materiální planetě). To již trvalo celou věčnost a byly zde i jiné, konkurenční skupiny, které také odváděly stejnou hmotu, a tato hmota byla kdesi v jakémsi vzdáleném bodě přeměňována na něco, co bylo cenné pro entity, jejichž existence je daleko za hranicí mé schopnosti porozumění.

Inteligentní síla opět ukončila svou návštěvu a rychle se vzdálila. Já jsem po chvíli vstal, měl jsem depresivní pocit a šel jsem do koupelny, protože jsem cítil, že se potřebuji po práci umýt (ačkoli mé ruce byly zcela čisté).

30. 9. 1960 noc

Totéž jako 16. 9. Znovu jsem měl pocit, že jsem obsluha čerpací stanice, že ona entita ke mně sestupuje skrze paprsek (?) a opět prohledává mou mysl. Tentokrát je dokonce zajímavé, co konkrétně ovládá mé dýchání. Zdálo se mi, že chápu, že tyto entity hledají nějakou substanci, která by jim umožnila dýchání v zemské atmosféře, a že v mé mysli se objevil obraz váčku nebo pytlíčku o velikosti asi pět krát sedm centimetrů a tloušťce tří centimetrů, který byl pověšen na opasku kolem pasu a byl na něm nápis „tímto způsobem teď dýcháme“. To mi dodalo odvahy opravdu se pokusit o komunikaci,

Mentálně (možná i ústně?) jsem se jich zeptal, kdo jsou, a dostal jsem odpověď, kterou jsem nebyl schopen přeložit ani pochopit. Potom jsem cítil, že se chystají k odchodu, a požádal jsem o nějaké znamení, že tam opravdu byli, ale tím jsem je jen pobavil.

Potom prudce vyletěli vzhůru, zatímco já jsem je volal a prosil. Byl jsem si jist, že jejich inteligence a způsob myšlení se vymyká mému chápání, že to neosobní, studená inteligence bez jakýchkoli emocí, jako je láska či soucit, kterých my si tolik vážíme. Možná je to ona všemohoucnost, kterou nazýváme Bůh. Je snadné si představit, že podobné návštěvy jako tato, které se v historii lidstva uskutečnily, se mohly stát základem všech našich náboženských přesvědčení. Naše dnešní znalosti nám neposkytují lepší odpovědi než ty, které jsme dostali o tisíce let dříve.

Tou dobou se již rozednívalo a já se posadila plakat. Vzlykal jsem jako nikdy předtím, protože jsem beznadějně věděl, že Bůh mého dětství, církve i náboženství celého světa není takový, jakého jsme uctívali, a že po zbytek života budu trpět ztrátou této iluze.

Jsme tedy jen zbylá laboratorní zvířata? Nebo třeba tento experiment stále ještě probíhá?

Předpoklady: odůvodněné?

Těm, kteří jsou vzdělaní v humanitních vědách, se může zdát, že materiál, který jsem zde shromáždil, je jen pokračováním tisíce let staré myšlenkové linie. A tak tomu také je. Proč je to tedy teď důležité?

Prvním důvodem je to, že tento materiál nevznikl jen díky čtením a studiu minulosti. Vše, co je tu popsáno, se odehrálo a odehrává ve druhé polovině dvacátého století. Mé výsledky vycházejí z faktů. Pokud jsou má zjištění opodstatněná, pak je možné, že organizovaný seriózní vědecký výzkum druhého těla a druhého stavu za pomoci moderních technologií může ve vědomí lidstva způsobit kvantový skok, který bude stejně významný, nebo možná ještě významnější než

koperníkovská revoluce. Možná je to puklina, která se změní ve vrátka a později bránu do nové éry historie lidstva.

PŘEDPOKLAD: MOŽNOSTI ŽIJÍCÍHO ČLOVĚKA

Žijeme v intenzivně materialistické společnosti, a to je jeden z důvodů, proč jsme si zvykli na představu, že lidské bytosti jsou ve své podstatě omezeny hranicemi svého fyzického těla. Takže: okraj živé lidské entity - okraj oblasti, kterou ovlivňuje a kterou je ovlivňováno - sahá za fyzické tělo a vědomou mysl. Složení této oblasti není ani materiální ani motorické, ale je tvořeno myšlenkami a emocemi. Vysílání a přijímání dat je kontinuální a působí na vědomé i nevědomé úrovni, a to v každém okamžiku života, ve spánku i v bdělém stavu. Informace přijímané lidskou entitou v tomto stavu mohou být prospěšné nebo destruktivní, jejich působení závisí na interpretaci, kterou jim přičkne nevědomí. Reakce na tento stálý přísun dat je možné objevit v nejrůznějších fyzických i duševních stavech jedince.

Například - tento okraj dosahuje až k vašemu vzdálenému příteli.

Přítel na vás myslí, objektivně nebo emocionálně. V tu chvíli - nevysvětlitelně - si na něj vzpomenete, aniž by vzpomínku vyvolala nějaká asociace, která by ji objektivně mohla spustit. To se děje tak často a připadá nám to tak obvyklé, že si vůbec neuvědomujeme, jak je to důležité. Přidejte k tomu téměř nekonečnou složitost a různorodost současných i minulých lidských vztahů. Teprve potom si člověk začne uvědomovat množství a rozmanitost přijímaných informací.

Křesťanská etika se zřejmě pokouší vysvětlovat tuto skutečnost abstraktním podobenstvím. Myšlenky, kterými na vás působí vaši sousedé, přátelé i nepřátelé, významně ovlivňují vaše duševní já a skrze něj ovlivňují i vaše fyzické tělo. Je také celkem jasné, že osoba s větší a soustavnější zkušeností v lidských vztazích bude dostávat větší množství ovlivňujících informací; množství těchto informací je přímo úměrné množství zkušeností. Světoví vůdci, na něž miliony lidí vysílají informace často nabitě emocemi, vlídnými i nenávisnými, nesou nepředstavitelné břemeno. Uvědomte si také, že to, co vyvoláváte v ostatních, se vám všechno vrací.

Zkuste si představit neviditelnou nervovou síť, která se od vás táhne ke všem lidem, se kterými jste se kdy setkali. Po této síti jsou od vás i k vám neustále vysílány signály (myšlenky). K těm, kteří na vás myslí často, ať již vědomě či jinak, vedou silné, dobře průchodné komunikační kanály. Na druhém konci této škály jsou potom ti, kteří na vás pomyslí třeba jen jednou do roka. Prozkoumejte to nesmírné množství lidí, které jste kdy potkali a se kterými jste se seznámili, přidejte k nim ty, které jste ovlivnili nevědomě, a nejspíš si začnete uvědomovat možné zdroje mnoha abstraktních signálů, které vás v určitý moment ovlivňují.

Kvalita signálu se zjevně velmi liší a závisí především na intenzitě emocí během přenosu. Čím intenzivnější emoce, tím lepší signál. Jsou-li emoce „dobré“ či „špatné“, to kvalitu přenosu neovlivňuje.

Opačná strana se chová úplně stejným způsobem. Vy vysíláte k těm, na které myslíte, a oni jsou ovlivněni tím, co si myslíte. „Myšlení“ se zde týká všech duševních funkcí, které probíhají téměř zcela na nevědomé úrovni a které jsou ve své podstatě především emocionální a velice subjektivní. Jestliže probíhá tento přenos myšlenek vědomě a záměrně, říká se tomu telepatie.

Mnoho toho stále ještě nevíme. Zdesetinásobí se přenos myšlenek během spánku? Zanikne tento efekt, když lidská entita „zemře“? Týká se to i zvířat? Na každou odpověď připadá stovka nezodpovězených otázek. Přesto je to první krok k rozšířenému konceptu zkušenosti fyzického života.

PŘEDPOKLAD: REALITA EXISTENCE DRUHÉHO STAVU

Mnohé - pokud ne všechny - žijící lidské bytosti mají druhé tělo. Ze zatím neznámých důvodů se mnohé - pokud ne všechny - lidské bytosti během spánku s pomocí druhého těla dočasně oddělují od svého fyzického těla. Až na výjimečné případy se to děje bez vědomých vzpomínek. Ještě vzácnější jsou případy, kdy k oddělení dochází vědomě a záměrně.

Tyto případy nicméně poskytují některé překvapivé údaje a statistiky. Je nepředstavitelné, že by některá experimentální

„schopnost“ mohla být zcela unikátní. Jestliže toto oddělení může předvést jedna osoba, musí existovat další žijící lidé, kteří mohou dělat totéž a pravděpodobně ještě lépe. Ale kolik jich je? Umí to jeden z tisíce? Jeden z desetitisíce? Ze statisíce? Z milionu? Předpokládejme třeba, že vědomě a pravidelně je oddělení od fyzického těla schopen jeden člověk z milionu. To by znamenalo, že v tuto chvíli je na světě více než tři a půl tisíce lidí, kteří jsou schopni operovat ve druhém těle, a to pravděpodobně lépe než já. Taková skupina by při dobré organizaci mohla ovlivnit osud lidstva. To samozřejmě vede k otázce: „*Je dnes většina těchto lidí organizována? Ovlivňují snad náš osud?*“

Než to celé odmítnete jako absurditu, uvědomte si, že já jsem mohl fyzicky ovlivnit jinou lidskou bytost ve „štípací“ epizodě. Jestli to může udělat jeden, mohou to udělat i druzí. I taková zdánlivá maličkost, jako je jedno štípnutí ve správnou dobu na správném místě do fyzického těla jiné lidské bytosti, může změnit svět. Není třeba příliš mnoho fantazie, aby si člověk dovedl představit, že štípnutí do mozkové tepny může být příčinou mrtvice některého představitele některé světové mocnosti. Nebo že štípnutí do krvácející tepny v mozku by mohlo někomu zachránit život. Jediné, co je potřeba, je schopnost a záměr. Jestliže je tu něco, co by takovéto akci mohlo zabránit nebo ji alespoň zkomplikovat, není to zjevné.

Osoba operující ve druhém těle může navíc ovlivnit druhou osobu mentálně. Jak moc a jakým způsobem ještě není jisté, ale experimenty přesto ukazují, že to možné je. Nemusí se to projevit ničím jiným, než neklidným spánkem. Důsledkem však mohou být nečekaná nutkání, strachy, neurózy nebo podráždění. Z našich informací vyplývá, že by zřejmě nebylo potřeba nic víc než zdokonalení technik, které by tyto akce umožňovaly podnikat kdykoli.

Možná i to se již někde děje nebo dělo.

Úmyslné používání druhého těla by potom potenciálně přinášelo takovou moc, proti které by ostatní prostředky byly bezmocné. Ti, kteří tyto síly ovládají, klidně mohou potlačit nebo odklonit jakékoli serióznější studium v této oblasti. Pokud je historie nějakým vodítkem, pak již něco vývoj v této oblasti jistě zabrzdilo. Jako první to byla hradba nevzdělanosti. Potom rouška pověr. Dnes jsou tu dvě

bariéry: podezření organizovaných náboženství a výsměch uznávané vědy.

Na druhou stranu je možné, že používání této síly má pod kontrolou nějaká živá, inteligentní a neosobní síla, která může zabránit jejímu nekonstruktivnímu využívání. Existují jistá znamení, že by to tak opravdu mohlo být. My můžeme pouze doufat.

Předpokládejme, že by sofistikovaní lidé podstoupili seriózní výzkum druhého těla. Jeden po druhém by se naučili potřebné techniky a tato skutečnost by se stala obecně přijímanou. Co potom?

Za prvé by byli lidé osvobozeni od všech nejistot ve vztahu k Bohu. Jeho pozici ve vztahu k přírodě a ke světu by měli jednoznačně uloženou ve vědomí. Nevěřili by, ale věděli by, jestli je smrt konec nebo jen předěl. S těmito znalostmi a s rozšířením zkušeností by již nedocházelo k žádným náboženským konfliktům. Je pravděpodobné, že by si katolíci, protestanti, hinduisté, buddhisté a další i nadále zachovali svou individualitu, protože by věděli, že v lokalitě II mají všichni své místo. Všichni by nicméně věděli, jak je to možné a že celé spektrum zahrnuje nekonečně mnoho možností. Všichni by se to jistě snažili vysvětlit a říkali by: „To jsme říkali celou dobu.“

Možná dojde ke znovuobjevení technik modlení. Vědomí, spíše než víra, může naprosto změnit oltářní procedury. Člověk by se systematicky připravoval na život v lokalitě II na základě spolehlivých poznatků, oproštěných od mylných výkladů a pokřivených vizí uniformovaných a relativně nevzdělaných fanatiků středověku. Přitom se bude muset vyrovnat i s fakty, která jsou nepohodlná, nepříjemná a těžko přijatelná. Tradiční koncepty dobra a zla, správného a špatného by byly nepochybně předmětem radikální redefinice. Pravda může bolet přinejmenším po dobu celé jedné generace.

Také medicína by byla silně ovlivněna. Pochopení možného vztahu mezi fyzickým zdravím a druhým tělem by jistě ovlivnilo čistě mechanické metody diagnostikování a léčení. Přesný vztah mezi druhým tělem a fyzickým stavem není známý, ale mnohé si můžeme domyslet. Další náznaky se ukazují na poli psychosomatické medicíny, jejíž úspěchy postupně rostou. V těchto oblastech je náročné myslet s vědeckou přesností.

Pod vlivem informací získaných ve druhém těle by se psychologie a psychiatrie změnila k nepoznání. Tuto oblast lidských vědomostí by takové informace ovlivnily zřejmě ještě více než náboženství. Definice neurózy, psychózy, nevědomí, superega, id a dalších pojmů by musela být změněna nebo opuštěna. Mohly by být odhaleny skutečné příčiny duševních nemocí, a tyto nemoci by nebyly prostě jen nezvratně diagnostikovány na základě nedostačujících teorií. Je jistě možné, že mnozí z těch, kteří jsou označováni za schizofreniky, trpí spíše nějakou nemocí druhého těla.

Z hlediska druhého stavu fyzicky bdělá a vědomá lidská bytost, která kvůli nějaké nedokonalosti nebo z dosud neznámých důvodů zároveň vnímá impulzy z lokality II, může snadno mít problémy s přijímáním této dvojí reality. „Hlasy“, které tolik „psychotiků“ údajně slyší, mohou být velmi reálné. Katatonie může být jednoduše efekt oddělení druhého těla, způsobeného nějakým neobvyklým mechanismem, jako kdyby člověk opustil dům, nechal v něm zapnuté spotřebiče a zapomněl se vrátit. Halucinace o perzekuci, kterými trpí paranoici, mohou být také velice reálné interference z hraniční vrstvy subhumánních druhů v lokalitě II, které mohou být výsledkem nějaké bezděčné poruchy hraniční bariéry v tom kterém případě.

Práce mysli samotné, automatický systém operací, samotná funkce mozku, vztah k nadvědomí, k duši a k duchu, to všechno se v tomto novém pojetí může stát naprostou samozřejmostí. Pokročilé stavy vědomí, jak je popisují mystikové, filozofové a narkomani, se mohou stát běžně dosažitelnou záležitostí pro ty, kteří po tom touží a kteří to jsou schopni zvládnout.

To vše jsou jen drobnosti ve srovnání s pozdvižením, jaké by nastalo v každodenním životě všech lidských bytostí, pokud by byl koncept druhého těla akceptován jako skutečnost.

Za prvé by prospaná třetina našeho čtyřiadvacetihodinového rozvrhu přestala být záhadná a nevyzpytatelná. Možná bychom tomu pořád říkali spánek, ale alespoň bychom věděli, co vlastně děláme. Na základě omezených důkazů předpokládáme, že spánek je především doba obnovování energie. To může probíhat celkem automatickým oddělováním druhého těla v různých stupních a vzdálenostech. V některých případech se může oddělit jen několik centimetrů, jindy

může být vzdálenost podle našich fyzických standardů měření nekonečná. Jak může oddělení sloužit k regeneraci není zatím známo. Stejně tak není známo, proč se někteří vydávají na dlouhé „výlety“ a jiní zůstávají blízko svého fyzického těla.

Pro to, čemu říkáme sny, dnes existuje dvojí vysvětlení. To první říká, že běžný sen je něco jako činnost počítače v našem nevědomí, který třídí přijatá data. Druhá teorie praví, že sny jsou živé vzpomínky na zážitky, ale ve skutečnosti by to mohly být vjemy druhého těla cestujícího v odděleném a uvolněném stavu. Existují ještě mnohé další možnosti, které teprve čekají na své objevení. To může určit až seriózní výzkum v této oblasti.

V každém případě bychom našim příjemným nebo děsivým chvílím, které nazýváme spánkem, porozuměli a pochopili bychom, co jsou opravdu zač. Výsledkem by mohla být úprava našich nároků na spánek. Možná nám pak budou stačit jen dvě hodiny denně, když budeme přesné vědět, k čemu to slouží. Nové výzkumy mohou třeba prokázat, že pět minut dobře uváženého spánku každou hodinu je mnohem účinnější metoda obnovování sil. Osmihodinový noční odpočinek je možná jen výsledkem zvyku, jehož vznik byl podmíněn prostředím. Studium druhého těla by nám na takovéto a podobné otázky mohlo přinést jednoznačné odpovědi.

PŘEDPOKLAD: EXISTENCE TŘETÍ SÍLY

Je to energetický prostředek, jehož pomocí operuje druhé tělo a který je zřejmě podstatný pro myšlenkový proces. Nevíme, jestli tuto energii produkují žijící entity nebo jestli to je trvale přítomné silové pole, které tyto bytosti pouze modifikují. Rozhodně však má některé pozoruhodné vlastnosti. Má zcela zřetelný vztah k elektřině a k magnetismu. Můžeme ji považovat za třetí sílu trojice, která je cyklická. Elektřina se má k magnetismu jako magnetismus k síle X a jako síla X k elektřině. Odtud název „třetí síla“, který nepochází ode mne. Trojice v naší teologii má možná původ v dávných dobách, kdy byla znalost třetí síly běžnou záležitostí, a byla ústním předáváním překroucena.

Jestliže mezi těmito silami existuje interakce, je pravděpodobné, že přítomnost jedné síly z trojice vytvoří sekundární či terciální vzorce mezi druhými dvěma. Takže je možné, že když myslíme, používáme tuto třetí sílu, která je jen mírně zastoupena v čistě elektrické či magnetické formě. Dá se předpokládat, že se působení této třetí síly dá měřit již existujícími přístroji. Dodnes se o to však nikdo vážně nepokusil.

Na druhou stranu nejsou žádné důkazy o tom, že by silnější použití elektřiny nebo magnetismu, nebo jakékoli kombinace elektromagnetického záření, mělo za následek vznik významného množství energie třetí síly. Nicméně se zdá, že na výše uvedené faktory reaguje podobně jako světlo.

Pokusy s jediným známým transduktorem - lidskou myslí - ukazují, že vědomí se neustále pokouší interpretovat tuto sílu jako energii nebo vibrace. Když se snaží „přeložit“ toto energetické pole do známých zkušeností, „vidí“ a „cítí“ elektrické vodiče, záblesky a často skutečné fyzické šoky. V jednom pokusu, který je popsán v této knize, jsme se pokoušeli zjistit, co se stane, pokud bude oddělení a pohyb ve druhém těle probíhat ve Faradayově kleci, kde je fyzické tělo ze všech stran obklopeno silným elektrickým polem. Zjistili jsme, že pohyb druhého těla skrze nabitě stěny klece není možný. Když byl elektrický náboj odstraněn, problém zmizel.

V raných stádiích mého experimentování byly pokusy posunout se na větší vzdálenost od fyzického těla omezeny něčím, co připomínalo bariéru z propletených křížujících se drátů elektrického vedení nad hlavou, podobných těm, které dříve křížovaly ulice našich měst a městeček. Jedním z faktorů, které mi později dovolily cestovat ve druhém těle na větší vzdálenosti, bylo rozpoznání podstaty této bariéry a jejího vztahu k elektromagnetickému záření. Když se má mysl setkala s těmito silami poprvé, interpretovala je jako dráty. Poté, co byly řádně identifikovány, byl již průchod bariérou poměrně jednoduchý.

Tento vztah se také zřetelně ukázal v popsané zkušenosti, kdy se druhé tělo pohybovalo nad ulicí podél magnetického pole drátů vysokého napětí, což bylo později potvrzeno fyzickým pozorováním.

Kdykoli jsem se ve druhém těle setkal s projevy energie třetí síly, vnímal a interpretoval jsem je nejprve jako elektřinu.

V současnosti nemáme žádnou prokazatelnou metodu měření nebo detekce energie třetí síly a dokud možnost její existence vážně nepřipustíme, ani žádnou mít nebudeme.

PŘEDPOKLAD: EXISTENCE LOKALITY II

Tato realita je koncept, jehož velikost je pro lidskou mysl nepochopitelná. Přesto veškeré experimenty nevyhnutelně vedou k tomuto závěru.

Není těžké rozpoznat, že lokalita II byla předmětem lidských snů a meditací v průběhu celé lidské historie. Stejně tak není těžké pochopit, že při nesčetných pokusech popsat toto velké neznámo ve známých pojmech byly této lokalitě připisovány nejrůznější vlastnosti. Podle našich současných poznatků, to může opravdu být obojí - peklo i ráj, stejně jako prostředí, ve kterém žijeme teď. Nejdůležitější ale asi zřejmě bude fakt, že větší část lokality II není ani jedno, ani druhé.

Zatím nevíme, jestli každý, kdo zemře, automaticky „odchází“ do lokality II. Stejně tak nemáme v současnosti žádné důkazy, které by dokazovaly, že přítomnost lidské osobnosti v lokalitě II je trvalá. Možná, že stejně jako vír i my postupně ztrácíme energii, postupně se rozptýlíme a přesuneme se z lokality I (tady a teď) do lokality II. Dovedu si představit, že výsledek tohoto procesu nám může zaručit nesmrtelnost v tom smyslu, že přežijeme svou smrt, ale nikoli navždy. Možná, že čím je osobnost silnější, tím déle pak „žije“ v tomto jiném stavu bytí. Je tedy možné, že přežití je realita i iluze zároveň.

Zdá se, že lokalita II nemá žádné hranice. Za podmínky, se kterými jsem se doposud setkal, nemáme žádný způsob ani žádnou možnost, jak změřit šířku a hloubku tohoto podivně známého místa. Pohyb z jednoho místa na druhé je natolik okamžitý, že nám nedovolí pozorovat ani odhadnout relativní vzdálenosti mezi jednotlivými oblastmi. Pokud se týká našich zjištění, neexistuje žádné spojení mezi místy v lokalitě II a naším fyzickým vesmírem. Jednotlivá místa se mohou nebo nemusí shodovat. Jisté je, že tato nemateriální říše nemá svůj střed na zemi, na které žijeme. Spíše se zdá, že jedna její malá

část zahrnuje i náš fyzický svět a je tedy pro nás jakousi „vstupní branou“.

Jsem přesvědčen, že v této fázi není pro lidské vědomí možné plně pochopit realitu lokality II. Bylo by to jako chtít po počítači, aby pracoval v programu, který do něj nebyl nainstalován. Naše vědomí tak, jak se do dnešního dne vyvinulo, není na tento způsob chápání připraveno. To ovšem neznamená, že se takové vědomí nemůže v budoucnosti vyvinout, nebo že se již nevyvíjí. Když ho budeme trénovat v zatím obskurních nebo ještě nedostatečně formulovaných technikách, je dobře možně, že se bude prohlubovat a rozšiřovat a jednoho dne bude schopno tuto realitu rozeznat a přijmout.

Na druhou stranu jsem si celkem jist, že naše podvědomí, nevědomí, nadvědomí, nadjá, duše - nebo jak se naše nemateriální ne-vědomí nazývá - si je obecně vědomo existence lokality II a je s ní dokonce dobře obeznámeno. Naši nejuznávanější filozofové často uvažovali nad otázkou, do jaké míry toto uvědomění ovlivňuje naše vědomé myšlenky. Mnozí z nich jsou přesvědčeni, že řídí naše jednání. Zdá se, že zápisky z našich experimentů tuto domněnku potvrzují. Možná jsme vlastními pány, ale nikoli na úrovni vědomí. Naše jednání v lokalitě II možná velmi silně ovlivňuje naši denní činnost, aniž o tom naše vědomé já má vůbec potuchy.

Existují doslova stovky stránek poznámek z experimentů vztahujících se k lokalitě II, většina z nich je stále ještě nepřeložitelná pro myšlenkové vzorce lokality I. Většina z nich se také nepochybně týká té části, která přitahuje naše osobní já (podobné přitahuje podobné) a která je pouhým zlomkem celku.

PŘEDPOKLAD: EXISTENCE KONTRADIKCE

Se zvířaty a ostatními živými věcmi sdílíme základní životní příkaz, který nás provází již od chvíle početí. Je silnější než jakýkoli jiný instinkt. Tento příkaz, který je nesmazatelně vryt v jádru naší bytosti, zní: PŘEŽÍT!

Byla to tato síla, která vytvořila bariéru strachu, kterou musíme překonat, abychom se mohli záměrně oddělit od svého fyzického těla.

Zážitek mimo tělo je totiž tolik podobný smrti, že se dá tvrdit, že je to vzhledem k tomuto příkazu naprosté selhání.

Abychom uspokojili příkaz k přežití, jíme. I tehdy, když jsme ohroženi něčím jiným než hladověním, často jíme nutkavě, a to proto, že je to jeden ze způsobů odpovědi na tento základní příkaz. My si ho vysvětlujeme jako potřebu shromáždování a obrany materiálních statků. Touha po reprodukci je jiným způsobem odpovědi na tentýž příkaz. Jakékoli ohrožení ega vyvolává automatické mechanismy obrany nebo odmítání. Ono známé „bojuj nebo uteč“ je fyzickou reakcí na instinkt přežití. Přežití jako základní příkaz znamená vyhnout se smrti jakýmkoli možným způsobem.

Rozpor je v tom, že základní lidské idealistické pohnutky, nejlepší vlastnosti člověka, jeho největší činy, to všechno ve své podstatě znamená potlačení nebo odmítnutí tohoto základního příkazu. Člověk, který dá jinému člověku svůj chléb, který se stará o svou rodinu i za cenu vlastní předčasné smrti, který vydává všechny síly pro blaho společnosti a své země, aniž z toho sám má přímý užitek, který se dobrovolně vydává v nebezpečí, případně obětuje svůj život pro ostatní, takový člověk dělá správnou věc.

Z toho vyplývá, že dělat správné věci, nejuznávanější lidské činy, věci, které jsou podle našich standardů nejsvatější, znamená porušovat základní boží příkaz. Navíc, aby se tento rozpor ještě vyostřil, není možné dosáhnout druhého stavu, aniž bychom zvládli a ovládli příkaz k přežití v jeho nejzákladnějších formách.

DNA, zdá se, že máš ty závity nějak překroucené.

Z těchto základů vycházejí stovky dalších premis, jako bublinky, které stoupají z prapůvodní hmoty uložené pod organickými sedimenty mořského dna. Jednou vrstvou usazených mylných představ za druhou stoupají nahoru ke světlu. Je snad lepší všechny důkazy spálit, ignorovat je? Nebo se snažit ze všech sil otevřít bránu poznání?

Pokud ji otevřeme, bude pravděpodobné i toto: v roce 2025 stiskne chlapec v lokalitě I knoflík na zařízení, které vypadá trochu jako rádio. Já ucítím signál a obrátím k němu svou pozornost.

„Ahoj, synku,“ pozdravím ho vřele a můj prapranuk se radostně usměje.

Epilog: profil osobnosti

Robert Monroe se nám představil ve výzkumném oddělení vojenské nemocnice v Topeka v Kansasu, takže jsme měli možnost poznat vztah mezi jeho osobností a jeho zkušenostmi mimo tělo. Hlavním cílem našeho výzkumu bylo hloubkové „psychologické hodnocení“. Monroe byl velice otevřený a vstřícný během intenzivních rozhovorů a celé řady nejrůznějších psychologických testů, které byly zaměřeny na hloubkový rozbor jeho nevědomí, na strukturu jeho hodnot, na jeho fantazie, humanistické aspekty a touhu po seberealizaci. Provedli jsme s ním také jednoduchý psycho-fyziologický experiment, ke kterému se vrátím později.

Když jsem prohlížel to ohromné množství materiálů, které jsme o jeho životě shromáždili, pokusil jsem se z něj pro toto shrnutí vytáhnout nitky jednotlivých témat. Za povšimnutí jistě stojí především body, které jeho zážitky odlišují od ostatních: Monroeovi, šedesátiletému podnikateli, se dostalo náležitého „jižanského“ vychování. Určité prvky v jeho životě naznačují, že byl již od útlého věku zvláštním člověkem, měl silně vyvinutou intelektuální i emocionální stránku osobnosti a neobvykle vyspělý smysl pro individualitu a nezávislost. Tvrdí, že jeho pivní zážitek mimo tělo se mu přihodil v dospělosti, což je samo o sobě zvláštní, protože podle našich výzkumů většina lidí podobné zážitky poprvé zažívá spíše v dětství. První takové zážitky jsou většinou spojené s těžkou nemocí, s porodem, s různými drogami (včetně anestetik) nebo s extrémními stavy, které lidé vnímají jako psychické nebo fyzické ohrožení. Robert Monroe zřejmě v době svého prvního zážitku mimo tělo žádnou vážnou nemocí netrpěl. Nicméně bylo mu čtyřicet čtyři let a bylo to tedy v období změn středního věku. Za povšimnutí také stojí skutečnost, že jako dítě prodělal spálu, onemocnění, které se projevuje vysokými horečkami. Podle vlastních vzpomínek byl poměrně vážně nemocen, ačkoli jeho matka se o něj byla schopna postarat doma a nemusel tedy být hospitalizován. Navíc měl Monroe později v životě v

důsledku arteriosklerózy zúžené cévy do mozku. Tento stav může způsobovat nedostatečné okysličení, o němž je známo, že vyvolává podobné zážitky.

Neobvyklý je způsob, jakým Monroe své zážitky zpracovává. Většinu z nás by jistě vyděsily a snažili bychom se jim vyhnout. Je typické, že Monroe zpočátku opakovaně navštěvoval lékaře, protože se snažil najít pro tyto zážitky vysvětlení, což bylo jistě ovlivněno intelektuální a lékařskou orientací jeho rodičů.

Je pozoruhodné, jak *chování* lidské bytosti odráží snahu jednáním a experimentováním porozumět hlavnímu zájmu nevědomé mysli. Jedno z témat, které se táhne celým Monroeovým životem, je jeho zájem o vzduch. Vzduch je jeho médium. Od mládí stavěl modely letadel, na střední škole se naučil pilotovat letadlo a později se stal skvělým pilotem bezmotorových letadel. Všiml jsem si, že podobné zájmy mívají lidé, kteří mají přímé zážitky mimo tělo, tím se odlišují od těch, kteří tento fenomén pouze studují a zkoumají. Většinou si v dětství hrají s neviditelnými přáteli a vidí víly, ale také si často pamatují, že jako děti toužili, aby dokázali létat jako ptáci, a že se jim často ve snu zdálo, že létají a padají. Další významné téma v Monroeově životě je jeho záliba v *pohybu*. Když jsme probírali jeho rodinné zázemí, byl velmi vzrušen vzpomínkami na dětství, zvláště vzpomínkou na jízdu ve vlaku. Téma pohybu je v jeho životní historii stejně časté, jako v materiálech z jeho psychologických testů.

Monroe oplývá mnoha neobyčejně vyvinutými vlohami. Již od mládí byl až extrémně nezávislý. Jeho otec byl profesor, tichý a autoritativní, skvělý rodičovský vzor s klidnou povahou. Matka byla lékařka; to ona řídila rodinu, ale nikoli dominantním, agresivním způsobem. Zdá se, že se Monroeovi podařilo využít svůj talent způsobem, který je v tradičních rodinách poněkud neobvyklý. Rodiče mu dopřávali značnou volnost, neboť zřejmě nějak rozeznali jeho nezvyklé nadání, především mechanické schopnosti, které se u nikoho jiného z jejich bezprostřední rodiny neprojevovaly. Měl dvě starší sestry, starší z nich s ním neustále soutěžila, a ještě jednoho o mnoho mladšího bratra. Jedna z jeho nezvykle vyvinutých vloh se projevila v tom, že se Monroe naučil číst a psát již ve čtyřech letech. Přesto byly jeho školní výsledky spíš průměrné, a to až do té doby, než navázal

blízký vztah s učitelem na střední škole, u kterého cítil, že ho přijímá, a který ho vedl. V té době se z něho stal premiant. V dětství byl přirozeným vůdcem, byl kreativní a stále hledal odpovědi. Motivoval se sám, jako mnoho lidí v této oblasti. Měl ještě další vlastnost, která je běžná u lidí, zabývajících se změněnými stavy vědomí - naslouchal svým vnitřním subjektivním zážitkům a podle nich i jednal. Jinými slovy věřil ve své vlastní zkušenosti a nezávisle a s obrovskou vírou šel za tím, čemu věřil.

Při naší práci s lidmi, kteří měli zážitky mimo tělo, jsme zjistili, že tito lidé mají určité shodné vlastnosti. Monroe je jasně demonstruje. Patří sem tendence cítit se sociálně izolovaný a jiný než zbytek populace již v poměrně časném věku a vidět i svět sám jako poněkud cizí. Tato relativní izolace se kombinuje s tendencí k autonomii, ale zároveň se snahou stát se vůdcem, a to často vůdcem agresivním, který vyhledává nebezpečí.

Monroe dokázal uchopit zkušenosti, které by se většina lidí snažila potlačit a popřít, a zasadit je tvořivě do kontextu; využil přitom své vůdcovské schopnosti i další vrozené vlastnosti. Lidé, jako je Monroe, jsou schopni využít své vnitřní duševní zkušenosti a nechat se jimi vést životem. Monroe nemá žádné zvláštní vzdělání ve východních filozofiích, v meditaci nebo jiných esoterických disciplínách, ale používá je intuitivně. Je vizuální typ, vzpomínky zaznamenává vizuálně a myslí v kontextu. Jeho sny jsou také vizuální, jsou barevné a velmi intenzivní.

Snad nejobvyklejším tématem Monroeova života je jeho jistota, která mu umožňuje, že se nemusí neustále vymezovat vůči vnějšímu světu. Tento přístup mu poskytuje schopnost procházet skutečnostmi, které jsou zcela nepřístupné běžným lidem, majícím potřebu se vůči vnějšímu fyzickému světu z nějakého důvodu neustále vymezovat. Na Monroeově životě v mládí je zřetelná nejen jeho nezávislost, ale také tvrdohlavost a tendence vzpouzet se proti tradičním hodnotám, ačkoli nemáme žádné doklady o tom, že by mu tato rebelie, která se projevovala zřejmě především v jeho vnitřním životě, způsobila v životě nějaké větší problémy. Neprojevují se na něm žádná výraznější traumata z dětství, ani žádné dětské problémy, které by mohly zajímat psychiatry. Myslím, že je to důsledek krásného vztahu, který měl

Monroe se svými rodiči. Monroeovi nepřistupovali k životu tak, jak to bylo běžné pro tehdejší střední třídu, a sami byli značně nezávislí. Jeho matka byla dynamická žena, která ošklivé věci v životě prostě překračovala a nechávala je za sebou. Tento přístup se jasně projevuje při analýze Monroeovy osobnosti. Zdá se, že Monroe i jeho matka používají v životě mechanismus, kterému by se v tradiční psychiatrii mohlo říkat popírání nebo vyhýbání. Rozdíl je v tom, že to oba dělají vědomě, a zdá se, že to z tohoto důvodu u nich nevyvolává žádné životní problémy. Monroeovi se daří vynést v lidech na povrch to nejlepší, co v nich je, dělá to formou nepřímé komunikace, během které zaměří svou pozornost na to, co lidi spojuje, a nikoli na to, co je ničí. Monroe nemá žádná větší traumata z dětství, ačkoli sám označuje za velké trauma zkušenost stěhování z malého do velkého města. V patnácti letech nastoupil na střední zdravotnickou školu. Nakonec se stal inženýrem a to s velice dobrými studijními výsledky, ačkoli předměty, do kterých se zapsal, byly velmi neortodoxní.

Monroeův život před a na počátku dospělosti byl životem podnikatele. Založil divadlo, produkoval a režíroval mnoho pořadů pro rozhlas a televizi, založil a zase ztratil mnoho různých podniků a vždycky kolem sebe dokázal shromáždit spoustu lidí, kteří mu pomáhali. Tento nezávislý, nenáboženský, neparanormální, neesoterický, typický vývoj ve stylu „amerického snu“ Monroea dobře vybavil pro způsob přímého a prostého pozorování, který se tak jednoznačně projevil v této knize i v jeho dalších dílech. V jeho vztahu k sobě samému, k jeho úzce propojené a oddané rodině, ke kolegům a přátelům, tam všude se objevuje důraz na mezilidské vztahy spíš než na materiální vlastnictví a celková tendence vnímat lidské bytosti jako dobré.

Jak může Monroe přijímat vysoce esoterické zážitky popsané v této knize a být zároveň téměř tradičním úspěšným podnikatelem a otcem, který není podivín, neobléká se do podivného oblečení a nevystavuje se neustále na jevišti, aby předváděl své zvláštní schopnosti? Houževnatě se věnuje vlastnímu výzkumu, buduje vlastní kontakty a přebírá zodpovědnost za vlastní život. V jednom z psychologických testů, který ho ukazuje jako člověka, pro kterého je důležitá seberealizace a který má schopnost vidět v životě významné

souvislosti zřejmých protikladů, získal Monroe neobvykle vysoký počet bodů. U Monroea se také projevuje vlastnost, které jsme si všimli u lidí, kteří se zabývali vývojem změněných stavů vědomí; je to tendence udržovat některé intenzivní emoce v podvědomí a pevně je tam uzavřít. Část schopnosti vidět protiklady jako významné tkví také v tom, že je nezdůrazňujeme a využíváme energii vznikající z napětí mezi oběma protiklady ke kreativním účelům, takoví lidé mají často intenzivní myšlenky a pocity a jsou velmi citliví na kritiku.

Z pokusného vyhodnocení postoje ke smrti vyplynulo, že Monroe má ve srovnání s běžnou populací velice nízkou úroveň úzkosti a strachu ze smrti. Některá díla a studie týkající se lidí se zážitky mimo tělo kladou na popírání smrti velký důraz. Na jednu stranu je to logické, protože u mnoha lidí k prvnímu zážitku mimo tělo došlo v situaci ohrožení života, tj. v situaci, se kterou se většina z nás nikdy v průběhu života nesetká. Je možné, že se tato zkušenost hluboce vtiskne do naší mysli a způsobí, že se naše nevědomí neustále obává, že by se podobná situace mohla kdykoli znovu opakovat. Hlubší analýza výsledků Monroeových psychologických testů nepřinesla žádné svědectví o přítomnosti strachu ze smrti, ani snahu o popírání smrti, pouze snahu udržet pod kontrolou a využívat intenzivní emoce v rámci nevědomí.

Abychom si odpočali od intenzivních psychologických výzkumů, provedli jsme v nemocniční psycho-fyziologické laboratoři spolu s psychologem dr. Fowlerem Jonesem z lékařského centra Kansaské univerzity jednoduchý pokus. Prostě jsme požádali Monroea, aby se uvedl do stavu, kterému říká stav mimo tělo. Napojili jsme ho na detektor lži, zaznamenávali jsme jeho mozkové vlny a úroveň úzkosti, strachu a bdělosti (GSR). Třicet minut jsme ho sledovali jednosměrným zrcadlem. Nejpozoruhodnější byla extrémně nízká rychlost jeho dýchání a hloubka uvolnění. Dýchal povrchně, v některých chvílích nedýchal vůbec a potom se několikrát hltavě nadechl. Právě ve chvíli, kdy vstoupila asistentka, aby nám oznámila, že se změnilly mozkové vlny, jsme s dr. Jonesem zároveň měli dojem, že se horní část Monroeoova těla jakoby rozmlžila tepelnou vlnou, zatímco jeho dolní polovina byla stále zcela jasně zřetelná. Toto rozmlžení přetrvávalo a skončilo asi dvě minuty před ukončením

experimentu. Monroe nám oznámil, že je schopen dostat se ze svého těla velmi rychle, ale že nám to nemůže nijak oznámit. Byl však schopen dát nám pokyn do pěti vteřin po svém návratu, což také udělal. Jeho signál koreloval se změnou mozkových vln zaznamenanou na přístrojích. Protože jsme měli problém s připojením, musela do laboratoře vstoupit během pokusu asistentka, a zkontrolovat ho. Bylo zajímavé sledovat, že snaha asistentky upravit napojení, neměla vůbec žádný vliv na Monroeův stav (GSR). Z technického hlediska ukazovala úroveň GSR v době, kdy byl Monroe mimo tělo, hladinu 150 mikrovoltů a projevovala se naprostou absencí specifických i nespecifických reakcí, a to dokonce i ve chvíli, kdy se při úpravě napojení asistentka přímo dotkla Monroeova těla. To je velmi neobvyklé, protože GSR je na takovéto vlivy nesmírně citlivé. Asistentka si také všimla, že Monroeova pokožka byla velmi horká a suchá. Po návratu do svého fyzického těla byl Monroe mírně dezorientovaný, jeho řeč byla poněkud nejasná a nebyl schopen ihned popsat své zážitky, ačkoli později popsal, že odešel z laboratoře a vstoupil do místnosti s přístroji, kde byla i asistentka. Je rovněž zajímavé, srovnáváme-li Monroea se zprávami lidí, kteří jsou také adepty zážitků mimo tělo, že před začátkem tohoto krátkého psychofyziologického experimentu nám Monroe předvedl, že je schopen pohnout ručičkou citlivého voltmetru pouze tím, že nad ním zamává rukou. Tento způsob manipulace s energií může zřejmě také objasnit podstatu technických problémů velice citlivých zařízení, které při těchto experimentech často selhávají. Je to jako nezkrotná energie, která se vymyká kontrole experimentátora i samotného subjektu.

Počítačová analýza Monroeových mozkových vln v průběhu experimentu ukázala, že většina jeho mozkových vln se pohybuje v rozmezí frekvence mezi čtyřmi až pěti (theta) a vůbec se nedostane přes deset cyklů za vteřinu. Soustředil mozkovou aktivitu do velice úzkého frekvenčního pásma. Podobný fenomén jsme objevili při pokusech s jeho páskami se zvukovými impulzy. Tento experiment prováděl Monroe bez svých nahrávek, ale bylo zřejmé, že dokáže soustředit vědomí natolik, že se jeho mozková aktivita pohybuje jen v úzkém frekvenčním pásmu. Ve chvíli, kdy si asistentka všimla změny

na EEG, objevil se posun energie z levé na pravou stranu mozku. Jeho běžné EEG bylo normální, bez náznaků epilepsie a bez neobvyklých reakcí na světelnou stimulaci nebo zrychlené dýchání. Pozdější statistická analýza záznamů EEG prokázala, že pokud se týče frekvence mozkových vln, není rozdíl mezi jeho pravou a levou hemisférou, ale že během experimentu došlo k výraznému zpomalení mozkových vln. V období mimo tělo byl rozsah frekvencí jeho mozkových vln výrazně nižší a byl mnohem menší na pravé straně než na levé. Rozdíl mezi oběma stranami byl výrazně statisticky významný ($P < 0,001$).

Co to znamená? V podstatě tento krátký experiment ukazuje, že Monroe byl během stavu, který definuje jako mimo tělo, schopen soustředit svou mozkovou energii do úzkého frekvenčního pásma a způsobit vizuální rozostření svého těla, které mohli pozorovat dva lidé za podmínek chabého osvětlení. Podařilo se mu dosáhnout neobyčejně hlubokého stavu fyzické relaxace. Jako by jeho tělo skoro ani neupadalo do spánku, ale spíš do komatu. V jiných pokusech se reakce mozku na to, co se definuje jako zážitek mimo tělo, liší, ale všechna pozorování mají jednu věc společnou: mozkové vlny se zpomalí a centrum energie se přesune.

Na závěr můžeme konstatovat, že Monroe a jeho energický život se silně vyvinutým vědomím smyslu, jeho potřeba a touha po porozumění je dobrou ukázkou toho, co tak pěkně vyjádřil W. R. Inge: „Existuje jeden spolehlivý test. Každý pohled na skutečnost, který prohlubuje náš smysl pro úžasné aspekty života ve světě, v němž se pohybujeme, nás přibližuje pravdě víc než kterýkoli pohled, jenž tento smysl oslabuje.“

Obsah

Předmluva

Úvod

1. Nikoli kouzelnou hůlkou, nikoli lehce
2. Pátrání a bádání
3. Svědectví
4. Tady a teď
5. Nekonečno, věčnost
6. Obrácený obraz
7. Post mortem
8. „Protože se to píše v bibli“
9. Andělé a archetypy
10. Inteligentní zvířata
11. Dar nebo břemeno?
12. Na nesprávném místě
13. Druhé tělo
14. Vědomí a nadvědomí
15. Sexualita v druhém stavu
16. Přípravná cvičení
17. Proces oddělení
18. Analýza událostí
19. Statistická klasifikace
20. Neprůkazné
21. Předpoklady: odůvodněné?

Epilog: profil osobnosti

Stuart W. Twemlow, M. D.
Psychiatr
Vedoucí výzkumu
Topeka V. A. Hospital
Menninger School of Psychiatry

Edice CEDR svazek č. 4

Robert A. Monroe

CESTY MIMO TĚLO

Z anglického originálu *Journeys Out of the Body*
vydaného nakladatelstvím Doubleday v New Yorku roku 1985

přeložila Kateřina Drewsová

Vydalo Nakladatelství Triton v Praze roku 2007
jako svou 928. publikaci Vydání první

Překlad: Kateřina Drewsová

Jazyková redakce: Petra Mertinová

Ilustrace na obálce: Pablo César Amaringo Shufia

Sazba: Vladimír Fára

Tisk: Centa spol. s r. o., Brno

DIGI: vegetarian ☺

© Robert A. Monroe, 1985

Translation © Kateřina Drewsová, 2007

Cover illustration © Pablo Cesat Amaringo Shuna, 2007

© TRITON, 2007

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10, www.triton-books.cz

ISBN 80-7254-817-4